

Abstract Book

42nd Annual Scientific Meeting of the Dermatological Society of Thailand (DST)

In collaboration with

The International Contact Dermatitis Research Group (ICDRG)

March 22-24, 2017

Bangkok Convention Centara Grand at Central World, Bangkok, Thailand

วารสารโรคผิวหนัง

ปีที่ 33 ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม 2560

เจ้าของ	สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย	
วัตถุประสงค์	เผยแพร่ความรู้วิชาโรคผิวหนังแก่สมาชิกและแพทย์ทั่วไป ประสานงานและส่งข่าวระหว่างสมาคมและสมาชิกแพทย์ทั่วไป	
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน	
บรรณาธิการผู้ช่วย	นายแพทย์วาสนภ วชิรมน	
กองบรรณาธิการ	แพทย์หญิงอมรศรี ชุณหรัศมิ์	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท	แพทย์หญิงชนิษฎา วงศ์ประภารัตน์
	นายแพทย์จุลพรรธน์ อินทรศัพท์	แพทย์หญิงพัดชา พงษ์เจริญ
	แพทย์หญิงลีนา จุฬาโรจน์มนตรี	แพทย์หญิงไพลิน พวงเพชร
	แพทย์หญิงชุติกา ศรีสุทธิยากร	แพทย์หญิงศรัญญา คุณเขต
	นายแพทย์กุลวัตร ธาดานิพนธ์	นายแพทย์เจตน์ วิทิตสุวรรณกุล
	แพทย์หญิงแพรมาลา ฉายาวิจิตรศิลป์	
อดีตบรรณาธิการ	นายแพทย์ธาดา เปี่ยมพงศ์สานต์	พ.ศ.2528
	แพทย์หญิงกนก บุณยะรัตเวช	พ.ศ.2529-พ.ศ.2531
	นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2531-พ.ศ.2535
	นายแพทย์หาญ วงศ์ไวศยวรรณ	พ.ศ.2535-พ.ศ.2537
	นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2538-พ.ศ.2539
	นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม	พ.ศ.2539-พ.ศ.2542
	แพทย์หญิงพรทิพย์ ภูวบัณฑิตสิน	พ.ศ.2542-พ.ศ.2549
สำนักงานวารสารฯ	อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9 เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310	
กำหนดออก	ปีละ 4 ฉบับ (มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน, ธันวาคม)	
การบอกรับ	ส่งให้โดยไม่คิดมูลค่า แก่ ห้องสมุดประจำโรงพยาบาลรัฐทุกแห่งในประเทศไทย สมาชิกสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยสามารถดาวน์โหลดที่ www.dst.or.th สำหรับผู้สนใจติดต่อขอรับได้ที่ สำนักงานวารสารฯ	
ผู้จัดทำและรวบรวม	นางสาวณียวรรณ หีตพัฒน์	
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์ ถ.อรุณอัมรินทร์ โทร 02-411-1523	

Thai Journal of Dermatology

Vol.33 No.1 January-March 2017

Editor	Natta Rajatanavin, MD	
Associate Editor	Vasanop Vachiramon, MD	
Editorial Board	Amornsri Chunharas, MD	Srisupalak Singalavanija, MD
	Vesarat Wessagowit, MD	Chanisada Worgpraparut, MD
	Julphat Intarasupht, MD	Padcha Pongcharoen, MD
	Leena Chalarojmontri, MD	Pailin Puangpet, MD
	Chutika Srisuttiyakorn, MD	Saranya Khunkhet, MD
	Kunlawat Thadanipon, MD	Jade Wititsuwannakul, MD
	Pamela Chayavichitsilp, MD	
Past-Editors	Thada Piamphongsant, MD	1985
	Kanok Bunyaratavej, MD	1986-1988
	Somyot Charuwichitratana, MD	1988-1992
	Harn Wongwaisayawan, MD	1992-1994
	Somyot Charuwichitratana, MD	1995-1996
	Puan Suthipinittharm, MD	1997-1999
	Porntip Puvabanditsin, MD	1999-2006

Vol.33 No.1 January-March 2017 Thai Journal of Dermatology (ISSN 0125-8680) is published tri-monthly

Postmaster Send address change to Dr.Natta Rajatanavin

9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai, New Petchburi Rd, Bangkapi, Huaykwang, Bangkok 10310. Tel.02-716-6857, 02-716-5256, 02-716-6661-3 Ext.9012

รายนามคณะกรรมการ

สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

ตั้งแต่ มีนาคม 2559 ถึง เมษายน 2561

นายก	นายแพทย์นภดล นพคุณ
อุปนายกด้านบริการการแพทย์และสังคม	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
อุปนายกด้านวิเทศสัมพันธ์	นายแพทย์รัฐภรณ์ อึ๊งภากรณ์
เลขาธิการ	แพทย์หญิงกนกวลัย กุลทนันทน์
สาราณียกร	แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน
เหรัญญิก	แพทย์หญิงกอบกุล อุณหโชค
นายทะเบียน	นายแพทย์สมศักดิ์ ตันรัตนากร
ประธานวิชาการ	นายแพทย์จินดา โรจนเมธินทร์
ผู้ช่วยประธานวิชาการ	แพทย์หญิงมาริษา พงศ์พฤฒิพันธ์
ประธานฝ่ายกิจกรรมสังคม	แพทย์หญิงสุวิรากร โอภาศวงศ์
ประธานฝ่ายแพทย์และจริยธรรม	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท
ประชาสัมพันธ์	นายแพทย์ประวิตร อัศวานนท์
ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์	แพทย์หญิงรังสิมา วณิชภักดีเดชา
สารสนเทศ	นายแพทย์สิริวัฒน์ ภัทรากาญจน์
ผู้ช่วยสารสนเทศ	นายแพทย์อุดมศักดิ์ วงศ์ปารมี
ปฏิคม	นายแพทย์รัฐพล ตวงทอง
กรรมการกลางและประธานฝ่ายประสานฝ่ายประสานงานยา	นายแพทย์กฤษฎา ดวงอุไร
กรรมการกลางและประธานฝ่ายพิจารณาทุน	แพทย์หญิงพู่กลิ่น ตรีสุโกศล
กรรมการกลางและประธานฝ่ายประสานงานเวชภัณฑ์	นายแพทย์วรพงษ์ มนัสเกียรติ
กรรมการกลางและประธานฝ่ายอบรมระยะสั้น	นายแพทย์สุมนัส บุณยะรัตนเวช

สำนักงานสมาคม **อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9**
เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 02-716-6857, 02-716-5256 หรือ 02-716-6661-3 ต่อ 9012

วารสารนี้ได้รับเงินอุดหนุนค่าพิมพ์จากสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย เนื้อหาบทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ในวารสารถือเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนโดยเฉพาะเท่านั้น สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยหรือ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วยเสมอไป

The Council of Dermatological Society of Thailand

March 2016 – April 2018

President	Dr. Nopadon Noppakun
Vice President for Corporate Social Responsibility	Dr. Srisupalak Singalavanija
Vice President for International Affairs and Professional Liaison	Dr. Rataporn Ungpakorn
Secretary General	Dr. Kanokvalai Kulthanan
Publication and Journal	Dr. Natta Rajatanavin
Treasurer	Dr. Kobkul Aunhachoke
Registrar	Dr. Somsak Tanrattanakorn
Scientific Chair	Dr. Jinda Rojanamatin
Assistant Scientific Chair	Dr. Marisa Pongprutthipan
Corporate Social Responsibility	Dr. Suwirakorn Ophaswongse
Professional Standard and Ethics	Dr. Vesarat Wessagowit
Public Relations	Dr. Pravit Asawanonda
Assistant Public Relations	Dr. Rungsima Wanitphakdeedecha
Information Technology	Dr. Siriwat Patrakarn
Assistant Information Technology	Dr. Udomsak Wongparami
Social Affairs	Dr. Rattapon Thuangtong
Drug Liaison	Dr. Krisada Duangurai
Scholarship Advisory Committee	Dr. Poohglin Tresukosol
Medical Supplies Liaison	Dr. Woraphong Manuskiatti
Head of Short Course Training Program	Dr. Sumanas Bunyaratavaj

Office **Dermatological Society of Thailand**
9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai,
New Petchburi Rd, Bangkapi Huaykwang, Bangkok, 10310
Tel. 02-716-6857, 02-716-5256, 02-716-6661-3 Ext. 9012

Wednesday 22 March 2017

	Room 1 (Hall A)	Room 2(Lotus 5-7)	Room 3 (Lotus 1-4)	Room 4 (Lotus 11)
8:00 - 9:00		**Session 6** Paper Presentation	**Session 11** Paper Presentation	**Session 15** Paper Presentation
9:00 - 10:00	**Session 1** **Aesthetics I**	**Session 7** **Cosmetics**	No activity	No activity
10:00 - 10:30	*Coffee break*	*Coffee break*	*Coffee break*	
10:30 - 11:30	**Session 2** **Plenary lecture** 1) The Swedish gold experience of contact dermatitis 2) Successful management of hand eczema	No activity	No activity	No activity
11:30 - 12:00	**Opening Address**			
12:00 - 14:00	**Session 3** Lunch Symposium **Treatment & Prevention Atopic Dermatitis with High Potency Therapeutic Moisturizer** **Beiersdorf**	**Session 8** Lunch Symposium **Occupational Dermatoses**	**Session 12** Lunch Symposium **LIC and LIOB for Rejuvenation by PicoWay Resolve** **Syneron-Candela**	**Session 16** Lunch Symposium **Eczema Focused Meeting** **LEO PHARMA**
14:00 - 16:00	**Session 4** **Resident's Research of the Year**	**Session 9** **Patch Test and Diagnosis**	**Session 13** Workshop **Photoprotection for Melasma and PIH** **L'Oréal**	No activity
16:00 - 16:30	*Coffee break*	*Coffee break*	*Coffee break*	
16:30 - 18:00	**Session 5** Industrial Symposium **Management of Chemotherapy Induced Alopecia** **Abbott**	**Session 10** Industrial Symposium **The Twin Butterfly Lifting, Mid-face and Lower-face Enhancement by the "Lyft" Gel** **Galderma**	**Session 14** Industrial Symposium	No activity

Daily scan badge at registration desk is required for CME collection.

Certificate of Attendance will be issued on **Friday 24 March 2017** at the Self-Printing Units. Our hostesses will be glad to assist you.

In case of a lost badge, there will be a charge of **THB 3,000 or USD 100** for **reissuing a new badge.**

Thursday 23 March 2017

	Room 1 (Hall A)	Room 2 (Lotus 5-7)	Room 3 (Lotus 1-4)	Room 4 (Lotus 11)
8:00 - 9:00		**Session 23** **Paper Presentation**	**Session 29** **Paper Presentation**	**Session 35** **Paper Presentation**
9:00 - 10:00	**Session 17** **Pearls and Pitfalls in Melasma**	**Session 24** **Alarming Dermatology**	**Session 30** **Advances in Big 3 Immunological-related Diseases**	No activity
10:00 - 10:30	*Coffee break*	*Coffee break*	*Coffee break*	
10:30 - 12:00	**Session 18** **Hot Issues in Dermatology**	**Session 25** **Surgical Tips and Tricks**	**Session 31** **Updated Sexually Transmitted Infection for Dermatologists**	No activity
12:00 - 14:00	**Session 19** Lunch Symposium **How to Create an Excellent Patient Experience in Facial Rejuvenation** **Allergan**	**Session 26** Lunch Symposium **Key Developments in Sunscreen Formulation for Enhanced Protection from Visible Light** **Beiersdorf**	**Session 32** Lunch Symposium **Novel Antihistamine as a Guideline Recommendation for Urticaria** **A. Menarini**	**Session 36** Lunch Symposium **Psoriasis Focused Meeting** **LEO PHARMA**
14:00 - 15:00	**Session 20** **Annual General Meeting** **(ประชุมธุรการ)**	No activity	No activity	No activity
15:00 - 16:30	**Session 21** **New Paradigm in Phototherapy: from Monoclonal Antibody to Doorstep**	**Session 27** **Spot Diagnosis in Pediatric Dermatology** **(Interactive Session)**	**Session 33** **Meet the Experts**	No activity
	(Coffee break will be served in the meeting room)			
16:30 - 18:00	**Session 22** Industrial Symposium	**Session 28** Industrial Symposium **Keeping Psoriasis in Check Over the Long Haul - What Can Be Done** **LEO PHARMA**	**Session 34** Industrial Symposium	No activity

Friday 24 March 2017

	Room 1 (Hall A)	Room 2 (Lotus 5-7)	Room 3 (Lotus 1-4)	Room 4 (Lotus 11)
8:00 - 9:00		**Session 42** **Paper Presentation**	**Session 47** **Paper Presentation**	**Session 53** **Paper Presentation**
9:00 - 10:00	**Session 37** **Acne 2017**	**Session 43** **Practical Points in Approaching Hair Problems**	**Session 48** **Excimer Laser for Psoriasis and Vitiligo**	No activity
10:00 - 10:30	*Coffee break*	*Coffee break*	*Coffee break*	
10:30 - 12:00	**Session 38** **Challenge in Diagnosis** **(Interactive Session)**	**Session 44** **Journal Watch**	**Session 49** Workshop **MF2 Macro Focused Ultrasound for Face Lifting and Macro Scanning Focused Ultrasound for Body Contouring** **Quantum**	No activity
12:00 - 14:00	**Session 39** Lunch Symposium **Epidermal Barrier Dysfunction and Management** **GSK**	**Session 45** Lunch Symposium **Non-invasive Lifting Device Combination Technique with Injectable** **Merz**	**Session 50** Lunch Symposium **Differential Diagnois and New Treatment Algorithm of Atopic Dermatitis and Urticaria** **MEDA**	No activity
14:00 - 16:00	**Session 40** **Aesthetics II: Facial Transformation**	**สมาคมแพทย์ผิวหนังพบประชาชน**	**Session 51** **Nursing/Allied Health Excellent Club**	No activity
16:00 - 16:30	*Coffee break*	*Coffee break*	*Coffee break*	
16:30 - 18:00	**Session 41** Industrial Symposium	**Session 46** Industrial Symposium	**Session 52** **Dermatology Champion Contest**	No activity

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22-24 March 2017

Bangkok Convention Centre CentralWorld

Booth A1 (Diamond)	Size 10.0x6.0 m.	=	1 Unit.
Booth A2-A5	Size 4.5x6.0 m.	=	4 Units.
Booth	Size 3.0x3.0 m.	=	187 Units.

Gold Sponsor

Resident's Research of the Year

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22 March 2017, 14:00-16:00

Bangkok Convention Centre Hall A (22nd Fl.)

Session No.4

Chair: Dr. Pawinee Rerknimitr

Research awards committee: Dr. Siri Chiewchanvit

Dr. Montree Udompataikul

Dr. Wareeporn Disphanurat

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No.6

Chair: Dr. Chanat Kumtornrut

Co Chair: Dr. Rasthawathana Desomchoke

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Frontal fibrosing alopecia in Asians: a retrospective clinical study.	Kallapan Pakornpadungsit MD. Salinee Rojhirunsakool MD, Saranya Khunkhet MD, Tueboon Sriphojanart MD, Poonkiat Suchonwanit MD, *(รามา)*
2	Efficacy and safety of bimatoprost 0.01% for the treatment of eyebrow hypotrichosis: A prospective, randomized, double-blinded, vehicle-controlled study.	Nongsak Chanasumon MD, Tueboon Sriphojanart MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามา)*
3	Efficacy and safety of topical 3% minoxidil combined with topical 0.25% finasteride solution versus topical 3% minoxidil solution in treatment of female pattern hair loss: a randomized, double-blind, controlled study.	Wimolsiri Iamsumang MD, Salinee Rojhirunsakool MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามา)*
4	Clinical characteristics of female patterned hair loss in patients attending Hair clinic, Siriraj Hospital.	Warayuwadee Amornpinyo MD, Daranporn Triwongwaranat MD, Rattapon Thuangtong MD. *(ศิริราช)*
5	Cost-effectiveness Analysis of Home-use versus Office-use of Diphenylcyclopropenone in Extensive Alopecia Areata.	Chinmanat Tangjaturonrusamee MD, Pinyo Rattanaumpawan MD PhD, Nattaporn Muangdang, Penny Pimonrat, Lalilpat Thaothaisong RN, Isree Juengsamranphong MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
6	Direct effects of minoxidil on functional properties of dermal papilla cells.	Pichanee Chaweekulrat MD, Kedsarin Fong-ngern PhD, Supenya Varothai MD, Rattapon Thuangtong MD, Visith Thongboonkerd MD FRCPT. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No.11

Chair: Dr. Kumpol Aiempanakit

Co Chair: Dr. Nattaporn Ariyatanasuporn

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	A Randomized, Double-blind, Split-face Comparative Study of 1%Resveratrol versus 4%Hydroquinone Cream in the Treatment of Melasma.	Patchsariya Prongchantuk MD, Junjida Ratanapoompinyo MD. *(พระมงกุฎเกล้า)*
2	A Prospective Randomized Controlled Study of Oral Tranexamic Acid for Preventing Postinflammatory Hyperpigmentation After 532-Nm Quality-switched Neodymium-Doped Yttrium Aluminum Garnet Laser: a preliminary analysis.	Araya Manapajon MD, Woraphong Manuskiatti MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc, Sasima Eimpunth MD, Weeranut Phothong MD, Chanathip Yan-ubol MD. *(ศิริราช)*
3	Randomized controlled trial: comparative study of the efficacy of cutaneous wound healing with hydrogel mesh and hydrogel mesh plus silver nano comparison with conventionl dressing (0.5%chlorhexidine paraffin gauze dressing) in acute cutaneous wound healing in dermatosurgery.	Sutheethorn Wongchindaphan MD, Sutthinun Wichyanrat MD, Vasanop Vachiramon MD, Natta Rajatanavin MD, Jantanut Witthawaschaikul MD, Somsak Tanrattanakorn MD. *(รามา)*
4	Prospective Study on the Treatment of Hyperpigmented Skin Graft with Q-switched Nd:YAG 1064nm Laser.	Warangkana Tonaree MD, Sasima Eimpunth MD, Sirichai Kamnerdnakta MD, Inneke Jane Hidajat MD, Apirak Chuangsuwanich MD. *(ศิริราช)*
5	The efficacy and safety of 308-nm excimer lamp therapy for patient with scalp psoriasis: a retrospective descriptive study.	Sutheethorn Wongchindaphan MD, Kallapan Pakornphadungsit MD, Poonkiat Suchonwanit MD, Ploysyne Rattanakaemakorn MD. *(รามา)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 11

Session No.15

Chair: Dr. Sanchai Sombatmaithai

Co Chair: Dr. Salinee Rojhirunsakon

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Legal vs. Illegal injectable soft tissue fillers: an adverse effects comparison study.	Apichaya Thanyavuthi MD, Onjuta Chayangsu MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc, Penvadee Pattanaprichakul MD, Thanya Techapichetvanich MD, Weeranut Phothong MD, Sasima Eimpunth MD, Woraphong Manuskiatti MD. *(ศิริราช)*
2	Compare the efficacy, safety and duration of effect of onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A in the treatment of primary axillary hyperhidrosis.	Nataya Voravutinon MD, Kanikar Seawthaweesin MD, Wimwipa Dieosuthichat MD, Navarat Tangpiroontham MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
3	Comparison of onabotulinumtoxin A (Botox) and botulinum toxin type A product (Neuronox) in the efficacy of crow's feet treatment.	Poramet Kunakornwong MD, Jinda Rojanamatin MD, Sirintip Thongkaow MSc. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
4	Efficacy of Olive leaf extract containing cream for facial rejuvenation; a pilot study.	Natchaya Junsuwan MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc, Woraphong Manuskiatti MD. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
5	The study on histological changes of vascular structure after hyaluronidase exposure.	Natthachat Jurairattanaporn MD, Salinee Rojhirunsakool MD, Yingluck Visessiri MD, Thanya Techapichetvanich MD, Wilai Thanasarnaksorn MD, Penpun Wattanakrai MD. *(รามา)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

23 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No.23

Chair: Dr. Padcha Pongcharoen

Co Chair: Dr. Vasanop Vachiramon

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Prevalence of thyroid abnormalities in Thai Patients with vitiligo.	Sarawin Harnchoowong MD, Woranit Onprasert MD, Vasanop Vachiramon MD. *(รามา)*
2	Comparison of efficacy and safety of topical 0.01% bimatoprost and 0.1% tacrolimus in the treatment of facial vitiligo: a randomized, single-blinded, intra-individual controlled trial.	Duangrat Pruettivorawongse MD, Silada Kanokrungsee MD, Natta Rajatanavin MD. *(รามา)*
3	A study of itch in vitiligo.	Woranit Onprasert MD, Chayada Chaiyabutr MD, Sarawin Harnchoowong MD, Vasanop Vachiramon MD. *(รามา)*
4	A randomized comparative clinical trial on efficacy of the combination of Narrowband UVB with oral mini-pulse of prednisolone and Narrowband UVB alone in the treatment of vitiligo.	Ratchanee Vipanurat MD, Bensachee Pattamadilok MD, Pimwada Pumchaosuan. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
5	Treatment outcome of narrowband ultraviolet B (NBUVB) phototherapy in vitiligo.	Narumol Silpa-archa MD, Chanisada Wongpraparut MD, Puncharas Weerasubpong MD. *(ศิริราช)*
6	Effectiveness of lycopene from tomato paste in increased minimal erythema dose and decreased UV induced erythema in Thais: a randomized-contralled trial.	Penwipa Trakoolwannachai MD, Tanawatt Kootiratrakarn MD PhD, Wanchanida Khumkong, Tappanya Yamseang, Chakkrapong Chunhasewee MD, Walaiorn Pratchyapruit MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

23 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No.29

Chair: Dr. Artit Nakakes

Co Chair: Dr. Bensachee Pattamadilok

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Cutaneous Toxicities Following Epidermal Growth Factor Receptor-Tyrosine Kinase Inhibitors (EGFR-TKIs) Therapy for Advanced Stage Non-Small Cell Lung Cancer at Chulabhorn Hospital.	Panrudee Wechsuruk MD, Wiwat Chancharoenthana MD PhD, Teerapat Ungtrakul MD. *(จุฬาภรณ์)*
2	Mechanism of apoptosis induction by goniothalamin in melanoma cell.	Suphakorn Tangchirakhaphan MD, Sukanda Innajak PhD, Montree Udompataikul MD, Ramida Watanapokasin PhD. *(มศว.)*
3	Cutaneous toxicities of epidermal growth factor receptor inhibitors: A prospective study in 60 Asian patients.	Leena Chularojanamontri MD, Papapit Tuchinda MD, Chayanee Likitwattananurak MD, Chuda Rujitharanawong MD, Kamolwan Pongparit MD, Suthinee Ithimakin MD, Kanokvalai Kulthanan MD. *(ศิริราช)*
4	The prevalence of dermatological manifestations in alcohol and substance abuse patients.	Primrata Tiyajinda MD, Vesarat Vessagowit MD, Lumsum Lukanapichonchut MD, Poonawis Sudtikoonaseth MD, Sutthirat Reangchainam MSc, Kunyarnut Krongboon BSc. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
5	Effects of Melatonin on Human Hair Shaft Growth *in vitro.*	Natthinee Chitkrongtam MD, Pravit Asawanonda MD DSc, Ratchathorn Panchaprateep MD MSC. *(จุฬา)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

23 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 11

Session No.35

Chair: Dr. Rossaphorn Kittiyaowamarn

Co Chair: Dr. Thanya Techapichetvanich

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Efficacy of topical silicone gel combined with ablative Er:YAG laser compared with laser monotherapy for atrophic acne scar: A randomized, single-blinded, placebo-controlled, split-face comparative trial.	Jenvajee Khamthara MD, Pravit Asawanonda MD DSc. *(จุฬา)*
2	Efficacy of 595 nm pulsed-dye laser in the treatment of discoid lupus erythematosus.	Nucharin Tekacharin MD, Ratchathorn Panchaprateep MD PhD, Pawinee Rerknimitr MD MSc. *(จุฬา)*
3	Non-invasive high-intensity focused ultrasound for UV-induced hyperpigmentation: A prospective, randomized, controlled, evaluator-blinded trial.	Natthachat Jurairattanaporn MD, Sarawin Harnchoowong MD, Vasanop Vachiramon MD. *(รามา)*
4	The efficacy in treatment of facial melasma with Fractional Erbium: YAG assisted topical tranexamic acid delivery.	Rujikan Ausavarungnirun MD, Junjira Sawasdipong MD, Sasima Eimpunth MD, Woraphong manuskiatti MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD, Weeranut Phothong MD, Natchaya Junsuwan MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
5	Efficacy and side effect of Erbium:YAG laser for treatment of vaginal laxity.	Angkana Sathaworawong MD, Woraphong Manuskiatti MD, Chayawat Phatihattakorn MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc, Sasima Eimpunth MD, Chanida Ungaksornpairote MD, Waritch Kobwanthanakun MD. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

24 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No.42

Chair: Dr. Napatra Tovanabutra

Co Chair: Dr. Niorn Boonpuen

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	A comparative study of the effectiveness of rice starch powder and zinc oxide cream for the prevention of irritant diaper dermatitis.	Nadda Samakayanusorn MD, Suthida Chaithirayanon MD, Montree Udompataikul MD. *(มศว.)*
2	Patch test concentrations for methylchloroisothiazolinone and methylisothiazolinone contact allergy.	Sarawin Harnchoowong MD, Penpun Wattanakrai MD. *(รามา)*
3	Acceptability and Efficacy of an Emollient containing Ectoine Extract for Atopic Dermatitis in Pediatric Patients.	Kung Jeng Sum Charmaine MD, Hon Kam Lun MD. *(HONG KONG)*
4	Disease severity assessment in Childhood eczema: Symptoms and Quality of Life.	Kung Jeng Sum Charmaine MD, Hon Kam Lun MD. *(HONG KONG)*
5	Emerging allergens in Thai patients: ten years retrospective study.	Pranee Kasemsarn MD, Pichanee Chaweekulrat MD, Waranya Boonchai MD. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

24 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No.47

Chair: Dr. Oraya Kwangsukstid

Co Chair: Dr. Mati Chuamanochan

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Prevalence of mosquito allergy (Culex quinquefasciatus) in Thai children and adolescents diagnosed as insect bite reactions.	Dadanuch Sastararuji MD MSc. Niorn Boonpuen MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
2	Clinical characteristics and prognosis of morphea (localized scleroderma) in adult.	Narumol Silpa-archa MD, Chanisada Wongpraparut MD, Pichanee Chaweekulrat MD. *(ศิริราช)*
3	Does omalizumab modify a course of chronic spontaneous urticaria?: a retrospective study in Asian patients.	Kanokvalai Kulthanan MD, Papapit Tuchinda MD, Chayanee Likitwattananurak MD, Puncharas Weerasubpong MD, Leena Chularojanamontri MD. *(ศิริราช)*
4	Value of Single-Visit Tests in Diagnosis of Onychomycosis: A Combination of Dermoscopy & KOH Mount.	Chayanon Chatchavalvanich MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Chutika Srisuttiyakorn MD, Ariya Chaindamporn PhD, Jade Wititsuwannakul MD. *(จุฬา)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
5	Comparison of dermoscopic findings between dermatophyte and non-dermatophyte onychomycosis.	Monsiya Pongchomporn MD, Niorn Boonpuen MD, Kowit Kampirapap MD, Rataporn Ungpakorn MD, Isree Juengsamranphong MD, Sutthirat Reangchainam MT, Thanaya Pimolrat, Lalilphathr Thaothaisong MT, Jeerapa Damrongpokapan MT, Phanpen Srisuwan PN, Chantra Choniramitkul, Chinmanat Tangjaturonrusamee MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

24 March 2017, 08:00-09:00 Lotus Suites 11

Session No.53

Chair: Dr. Jittima Dhitavat

Co Chair: Dr. Kanyarat Kraivichian

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Efficacy of antifungal cream versus powder in treatment of fungal foot skin infection and unpleasant foot odor at medical department of Thai naval rating school.	Punyawee Ongsri MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Pattachee Ongmahutmongkol MD, Nattaporn Ariyatanasuporm MD, Waritch Kobwanthanakun MD, Kanokwalai Kulthanan MD. *(สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์)*
2	Adult tinea capitis: epidemiology, causative organisms and clinical manifestations.	Pimchaya Udomphan MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Lalita Matthapan BSc, Kamonpan Lertrujiwanit BSc. *(ศิริราช)*
3	Treatment of Pitted Keratolysis in Thai Naval Rating Cadets: 4%Erythromycin Gel VS 4% chlorhexidine scrub.	Sittiroj Arunkajohnsak MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Charussri Leeyaphan MD, Punyawee Ongsri MD, Pattriya Chanyachailert MD, Kanokvalai Kulthanan MD. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
4	Safety and efficacy of fermented olive tree leaf extract for treatment of chronic paronychia and Neoscytalidium dimidiatum onychomycosis: A pilot study.	Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Pattriya Chanyachailert MD, Chuda Rujitharanawong MD, Waritch Kobwanthanakun MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Lalita Matthapan BSc, Kamonpan Lertrujiwanit BSc. *(ศิริราช)*
5	PCR-based diagnosis of *Neoscytalidium dimidiatum* infection using internal transcribed spacer 1 region of nuclear ribosomal DNA primers. (บทความที่ได้รับทุนวิจัยจากสมาคมแพทย์ผิวหนังปี พ.ศ.2559)	Charussri Leeyaphan MD, Koichi Makimura MD PhD, Chiaki Yamanishi MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Carren Hau MD PhD, Yayoi Tada MD PhD, Wichit Suthammarak MD PhD, Supannee Kaewsutthi MSc, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Shinichi Watanabe MD PhD. *(ศิริราช)*
6	บทความที่ได้รับทุนวิจัยจากสมาคมแพทย์ผิวหนังปี พ.ศ.2559	Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Charussri Leeyaphan MD, Carren Hau MD PhD, Shintaro Takeoka MD, Yayoi Tada MD PhD, Sumanas Bunyaratavej MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Panitta Sitthinamsuwan MD, Angkana Chaiprasert BSc MSc Dr rer nat, Yuko Sasajima MD PhD, Koichi Makimura MD PhD, Shinichi Watanabe MD PhD. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Poster Presentations

42nd DST AM & ICDRG Meeting

22-24 March 2017, 07:00-16:00 Lotus Suites 10

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Efficacy of long-pulsed 1,064 Nd: YAG in Pubic Hair removal.	Suppakamol Chatsupakul MD, Ratchathorn Panchaprateep MD PhD. *(จุฬา)*
2	Comparison between Periodic acid–Schiff stain and Grocott's methenamine silver stain for the diagnosis of onychomycosis.	Thirasak Saeko MD, Chutika Srisuttiyakorn MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Jade Wititsuwannakul MD. *(จุฬา)*
3	A randomized control trial, the efficacy of early 595-nm pulsed dye laser (PDL) treatment in the scar appearance of unfavorable cesarean section scar.	Nuttaphol Upiya MD, Marisa Pongprutthipan MD. *(จุฬา)*
4	Knowledge and Attitude towards Psoriasis among Psoriasis and non-Psoriasis Patients.	Kallapan Pakornphadungsit MD, Silada Kanokrungsee MD, Natta Rajatanavin MD. *(รามา)*
5	The attitude toward sun protection in patients with photosensitive autoimmune connective tissue diseases.	Thiraphong Mekwilaiphan MD, Silada Kanokrungsee MD, Kumutnart Chanprapahp MD. *(รามา)*
6	A Prospective Randomized Controlled Study of Oral Tranexamic Acid for the Prevention of Post inflammatory Hyperpigmentation after Q-Switched 532-nm Nd-YAG Laser for Solar lentigines.	Duangrat Pruettivorawongse MD, Kunlawat Thadanipon MD, Vasanop Vachiramon MD, *Suthinee Rutnin* MD. *(รามา)*
7	Tattoo removal motivation in Ramathibodi Hospital.	Sutheethorn Wongchindaphan MD, Sarawin Harnchoowong MD, Somsak Tanrattanakorn MD. *(รามา)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
8	Comparative efficacy of anti-inflammatory moisturizers and barrier creams in patients with chronic hand eczema.	Waranya Boonchai MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Waranaree Winayanuwattikun MD, Supenya Varothai MD, Pranee Kasemsarn MD. *(ศิริราช)*
9	Facial hair shaving in Thai male: Behavior, complications and skin characteristics of shaved area.	Thanisorn Sukakul MD, Sumanus Bunyaratavej MD, Supenya Varothai MD, Pichanee Chaweekulrat MD. *(ศิริราช)*
10	The Impact of Foot and Body Odor on Quality of Life in Dermatology.	Chuda Rujitharanawong MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Waritch Kobwanthanakun MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Punyawee Ongsri MD, Kanokvalai Kulthanan MD. *(ศิริราช)*
11	Pitted keratolysis: clinical manifestation and diagnosis, risk factor and quality of life.	Pattriya Chanyachailert MD, Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Punyawee Ongsri MD, Kanokvalai Kulthanan MD. *(ศิริราช)*

Poster Presentations

Merch 22-24, 2017

Lotus Suites 10

7:00 – 16:00

Efficacy of long-pulsed 1,064 Nd: YAG in Pubic Hair removal.

Suppakamol Chatsupakul MD,

Ratchathorn Panchaprateep MD PhD.

ABSTRACT:

CHATSUPAKUL S, PANCHAPRATEEP R.

EFFICACY OF LONG-PULSED 1,064 Nd: YAG IN PUBIC HAIR REMOVAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Long-pulsed (1,064) Nd: YAG laser has been used to remove unwanted hair. The efficacy of long-pulsed Nd: YAG in pubic hair removal and the proper interval between treatment sessions remain unknown. Two treatment intervals were selected to study based on practicality and anagen/telogen duration.

Objective: The objective of this study was to evaluate the efficacy and safety of long-pulsed Nd: YAG in pubic hair removal and to compare the results between 4-week and 12-week interval treatment.

Materials and method: This study was a prospective, split-lesion clinical trial. Twenty-seven subjects were treated with long-pulsed Nd: YAG laser, with each half of the pubic area receiving either 4- or 12-week interval treatment for a total of 4 treatments. Subjects were followed up at 6-month after the last treatment. Digital photographs were obtained and the numbers of hairs were manually counted. Five representative hair samples were taken and measured thickness. Visual assessment of overall improvement was done by blinded dermatologists. Adverse events were reported by telephone interview.

Results: Twenty-seven Thai female subjects were enrolled and completed the study. The number of subjects whose hair count reduced more than 50% was 2(7.4%) and 5(18.5%) in 4- and 12-week interval group respectively (P = 0.25). There was a statistically significant difference in hair count reduction between 2 groups measuring 25% in 4-week interval group and 33.9% in 12-week interval group (P = 0.008). Hair thickness reduction in 4- and 12-week interval group was 32.7% and 44.4% respectively (P=0.003). Treatment-related adverse event was folliculitis (1.85%)

Conclusion: Long-pulsed Nd: YAG laser is effective and safe for pubic hair removal in Thai female population. 12-week interval treatment showed superiority in term of efficacy compared with 4-week interval treatment.

Key words: Hair removal, Long-pulsed (1,064) Nd: YAG, Laser, Pubic hair

บทคัดย่อ:

ศุภกมล ฉัตรศุภกุล รัชต์ธร ปัญจประทีป

ประสิทธิภาพในการกำจัดขนบริเวณหัวหน่าวด้วยเครื่องเลเซอร์ เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาว

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องเลเซอร์เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาวเป็นเครื่องเลเซอร์ที่ปลอดภัยเมื่อใช้เพื่อการกำจัดขน แต่ยังไม่ทราบถึงประสิทธิภาพในการกำจัดขนบริเวณหัวหน่าว รวมถึงระยะห่างในการทำแต่ละครั้งที่เหมาะสม

วัตถุประสงค์: การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพ และความปลอดภัยของเครื่องเลเซอร์เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาวในการกำจัดขนบริเวณหัวหน่าว รวมทั้งเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่รักษาด้วยระยะห่างระหว่างการทำเลเซอร์แต่ละครั้งที่ 4 และ 12 สัปดาห์

วิธีการวิจัย: การศึกษาประเภทวิจัยเชิงทดลอง โดยการรวบรวมอาสาสมัคร 27 คน นำมากำจัดขนบริเวณหัวหน่าวด้วยเครื่องเลเซอร์เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาวทั้งหมด 4 ครั้ง โดยแบ่งพื้นที่บริเวณหัวหน่าวเป็น 2 ฝั่งซ้ายและขวาทำการสุ่มอย่างง่าย อาสาสมัครแต่ละคนจะได้รับการรักษา 2 ประเภทคือ ระยะห่างระหว่างการทำเลเซอร์แต่ละครั้งที่ 4 สัปดาห์ และ 12 สัปดาห์ตามลำดับ หลังจากนั้นทำการติดตามการรักษาที่ 3 เดือน อาสาสมัครทุกคนจะถูกถ่ายรูปบริเวณก่อนและหลังการทำเลเซอร์ทุกครั้งเพื่อนำไปวัดจำนวนเส้นขน นอกจากนี้ยังมีการเก็บตัวอย่างเส้นขนเพื่อนำมาวัดความหนา ผลข้างเคียงจากการรักษาถูกประเมินโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์

ผลการศึกษา: อาสาสมัครผู้หญิงไทย 27 คนเข้าร่วมงานวิจัย จำนวนอาสาสมัครที่มีจำนวนเส้นขนบริเวณหัวหน่าวลดลงมากกว่า 50% ในกลุ่มที่ทำด้วยระยะห่าง 4 และ 12 สัปดาห์ คือ 17 (62.9%) และ 13 (48.1%) ตามลำดับโดยไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวนเส้นขนที่ลดลงในกลุ่มที่ทำด้วยระยะห่าง 4 และ 12 สัปดาห์ คือ 41.8% และ 50.7% (P = 0.008) ตามลำดับโดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความหนาของเส้นขนที่ลดลงในกลุ่มที่ทำด้วยระยะห่าง 4 และ 12 สัปดาห์ คือ 35.5% และ 50.6% ตามลำดับโดยลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม ภาวะแทรกซ้อนที่พบคือภาวะต่อมขนอักเสบ (1.85%)

สรุป: เครื่องเลเซอร์เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาวมีประสิทธิภาพในการกำจัดขนบริเวณหัวหน่าวในกลุ่มอาสาสมัครผู้หญิงไทย มีผลข้างเคียงน้อย และกลุ่มที่ทำด้วยระยะห่าง 12 สัปดาห์มีประสิทธิภาพสูงกว่ากลุ่มที่ทำด้วยระยะห่าง 4 สัปดาห์

คำสำคัญ: การกำจัดขน, เอ็นดีแย้กชนิดช่วงเวลาปล่อยแสงยาว, ขนบริเวณหัวหน่าว

Comparison between Periodic acid–Schiff stain and Grocott's methenamine silver stain for the diagnosis of onychomycosis.

Thirasak Saeko MD,

Chutika Srisuttiyakorn MD,

Penvadee Pattanaprichakul MD,

Jade Wititsuwannakul MD.

ABSTRACT:

SAEKO T,[*] SRISUTTIYAKORN C,[**] PATTANAPRICHAKUL P,[***] WITITSUWANNAKUL J.[*]

COMPARISON BETWEEN PERIODIC ACID–SCHIFF STAIN AND GROCOTT'S METHENAMINE SILVER STAIN FOR THE DIAGNOSIS OF ONYCHOMYCOSIS.

[*]DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

[**]DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

[***]DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Onychomycosis is the most common nail disease in adults. The diagnosis often relies on histopathologic analysis of nail plate specimens with assistance of special stains to highlight fungal organisms. We performed a retrospective study comparing the use of PAS and GMS stains for histopathologic diagnosis of onychomycosis.

Objective: To compare between PAS and GMS stains for the diagnosis of onychomycosis.

Materials and Methods: We performed both PAS and GMS stains on 207 clinically suspected onychomycosis cases from nails clipping. The PAS stained slides and GMS stained slides were evaluated for presence or absence of fungal organisms by three dermatopathologists. The result were analyzed with McNemar's test.

Results: All 207 nail plates completed the study both PAS and GMS. 50 slides stained positive with PAS (24.2%). And 57 slides stained positive with GMS (27.5%). Statistical analysis failed to show a significant difference between the two methods (24.2% VS. 27.5%, p valule = 0.432).

Conclusions: PAS and GMS stains on nail plates are quantitatively similar for diagnosis onychomycosis.

Key words: Onychomycosis, Diagnosis, Periodic acid–Schiff stain (PAS), Grocott's methenamine Silver stain (GMS)

บทคัดย่อ :

ธีระศักดิ์ แซ่โก้[*] ชุติกา ศรีสุทธิยากร[**] เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล[***] เจตน์ วิทิตสุวรรณกุล[*]

การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลการย้อม PERIODIC ACID–SCHIFF (PAS) และผลการย้อม GROCOTT'S METHENAMINE SILVER (GMS) สำหรับการวินิจฉัยการติดเชื้อราที่เล็บ

[*]*สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

[**]*แผนกโรคผิวหนัง กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า*

[***]*ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

โรคเชื้อราที่เล็บเป็นโรคของเล็บที่พบบ่อยในผู้ใหญ่ การวินิจฉัยส่วนใหญ่จะใช้การตรวจทางพยาธิ โดยการย้อมพิเศษชิ้นเนื้อเล็บเพื่อหาเชื้อรา ซึ่งจะทราบผลเร็วกว่าการส่งเพาะเชื้อ อย่างไรก็ตามการย้อมพิเศษมีหลายวิธี ทางผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บจากการย้อม PAS และ GMS เพื่อหาวิธีวินิจฉัยที่ดีและคุ้มค่า

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการตัดเล็บย้อมด้วย Periodic acid–Schiff กับการย้อมด้วย Grocott's methenamine silverแล้วส่องด้วยกล้องจุลทรรศน์ในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บ

วิธีการศึกษา: ทำการย้อมชิ้นเนื้อเล็บ 207 ชิ้นจากผู้ป่วยที่มีอาการแสดงที่สงสัยเชื้อราที่เล็บ ด้วย PAS และ GMS แล้วนำสไลด์ชิ้นเนื้อที่ได้จากการย้อมทั้งสองชนิด ส่องด้วยกล้องจุลทรรศน์เพื่อตรวจหาเชื้อรา โดยตจพยาธิแพทย์ 3ท่าน และวิเคราะห์ผลด้วย McNemar’s test

ผลการศึกษา : จากชิ้นเนื้อเล็บที่สงสัยเชื้อราที่เล็บทั้งหมด 207 ชิ้น ตรวจพบเชื้อรา 50 ชิ้นจากการย้อมด้วย PAS คิดเป็น 24.2% และตรวจพบเชื้อรา 57 ชิ้นจากการย้อม GMS คิดเป็น 27.5% อย่างไรก็ตามเมื่อมาวิเคราะห์ทางสถิติแล้วพบว่าการย้อมทั้งสองวิธีให้ผลต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (24.2% VS. 27.5%, p valule = 0.432)

สรุปผล: การย้อมเล็บด้วย PAS และ GMS ให้ผลไม่แตกต่างกันในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บ

คำสำคัญ: โรคเชื้อราที่เล็บ, การวินิจฉัยโรค, การย้อมสีเพอริโอดิก ชิฟ, การย้อมโกโมริเมทานามีน ซิลเวอร์

A randomized control trial, the efficacy of early 595-nm pulsed dye laser (PDL) treatment in the scar appearance of unfavorable cesarean section scar.

Nuttaphol Upiya MD,

Marisa Pongprutthipan MD.

ABSTRACT:

UPIYA N, PONGPRUTTHIPAN M.

A RANDOMIZED CONTROL TRIAL, THE EFFICACY OF EARLY 595-NM PULSED DYE LASER (PDL) TREATMENT IN THE SCAR APPEARANCE OF UNFAVORABLE CESAREAN SECTION SCAR.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE CHULALONGKORN UNIVERSITY, BNAGKOK, THAILAND.

Background: Cesarean section scars are common and cause functional and psychologic morbidity. Previous studies have shown that early pulsed dye laser (PDL) treatment have successfully improved keloidal and hypertrophic scars. There is limited evidence indicating improved surgical scar appearance especially in cesarean section scars in Asian skin that have a higher melanin content.

Objective: To compare the effect of treating cesarean section scars in the early stage with 595-nm PDL versus control.

Method: Twenty-two patients with skin type III-V were enrolled in this randomized single blinded study. This is a right-left comparison study between PDL treatment and control. PDL was randomized to treat on one side with parameter 1.5 msec pulse duration, 7 mm spot size, 6 J/cm2 fluence for 3 times every 2-4 weeks. Scars were evaluated by a blinded examiner and patients, using the Patient and Observer Scar Assessment Scale (POSAS) at baseline and three months after first laser treatment.

Results: Three months after the first treatment, final scar analysis by the blind examiner revealed a significant difference of mean(SD) POSAS between last visit and baseline in treated side (15.2±2.8 vs 18.3±4.2, $p<0.001$). Vascularity and pigmentation responded favorably to PDL treatment ($p<0.001$). The mean POSAS patient scale revealed a significant difference between last visit and baseline in treated (13.5±3.3 vs 25±6, $p<0.001$) and untreated side (18.9±7.9 vs 25±6, $p=0.004$). The mean difference of POSAS evaluated by the blind examiner and patients revealed a significant difference between treated and untreated sites.

Conclusion: The early 595-nm PDL treatment in cesarean section scar is effective and safe in improving the scar appearance evaluated by POSAS in Thai patients.

Key words: Cesarean section scar, Pulsed dye laser, Scar apperance, Patient and observer scar assessment scale

บทคัดย่อ :

ณัฐพล อยู่ปิยะ, มาริษา พงศ์พฤฒิพันธุ์

การศึกษาแบบสุ่มเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการรักษาด้วย 595 นาโนเมตร พัลส์ดายเลเซอร์ในระยะแรกต่อรูปลักษณ์ของแผลเป็นภายหลังการผ่าตัด

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่มา: การผ่าตัดคลอดเป็นหัตถการที่มีการทำกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน และการหายของแผลผ่าตัดนั้นมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล แผลเป็นนูนมีโอกาสเกิดขึ้นได้ภายหลังการผ่าตัดคลอด ซึ่งอาจทำให้มีอาการเจ็บตึงรวมไปถึงอาจมีผลต่อความสวยงามและผลกระทบทางจิตใจได้ มีการศึกษาพบว่าการให้การรักษาแผลผ่าตัดด้วยพัลส์ดายเลเซอร์ ตั้งแต่ระยะแรกอาจจะช่วยลดโอกาสในการเกิดแผลเป็นนูนได้ แต่พบว่ายังมีการศึกษาในคนเอเชียน้อย ซึ่งอาจมีสีผิวและการตอบสนองต่อการรักษาที่ต่างไปจากงานวิจัยอื่นได้ รวมทั้งไม่มีการศึกษาที่จำเพาะต่อแผลผ่าตัดโดยเฉพาะในแผลผ่าตัดคลอด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณ์ของแผลเป็นภายหลังการผ่าตัดคลอดเมื่อให้การรักษาด้วย 595 นาโนเมตร พัลส์ดายเลเซอร์เทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการรักษา

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาแบบสุ่มโดยทำการศึกษาจากหญิงตั้งครรภ์อายุ 20-40 ปีที่มารับการผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องโดยวิธี Pfannenstiel incision มาไม่เกิน 60 วัน ประเมินรูปลักษณ์ของแผลผ่าตัดก่อนให้การรักษาโดยใช้ Patient and Observer Scar Assessment Scale (POSAS) จากนั้นให้การรักษาโดยใช้ 595-นาโนเมตร พัลส์ดายเลเซอร์ (Perfecta®) parameter 1.5 msec. Pulse duration, 7 mm. spot size, 6 J/cm^2 fluence สุ่มทำที่ครึ่งแผลซีกใดซีกหนึ่ง โดยเริ่มทำการรักษาครั้งแรกที่ 4 สัปดาห์หลังคลอด ทำเลเซอร์จำนวน 3 ครั้ง ห่างกันครั้งละ 2-4 สัปดาห์ หลังจากนั้นได้ทำการประเมินผลการรักษาที่ 3 เดือนหลังเริ่มให้การรักษาครั้งแรก

ผลการศึกษา: มีผู้เข้าร่วมการศึกษาทั้งสิ้น 22 คน พบว่ากลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์มีค่าเฉลี่ย POSAS ที่ประเมินโดยแพทย์ผิวหนังที่ไม่ทราบว่าแผลด้านใดคือด้านที่ทำเลเซอร์ (observer scale) ใน last visit แตกต่างจาก baseline อย่างมีนัยสำคัญ (15.2±2.8 vs 18.3±4.2, p<0.001) โดยพบว่า vascularity และ pigmentation มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ(p<0.001) สำหรับในกลุ่มควบคุม พบว่าไม่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ย POSAS last visit และ baseline (18.2±3.5 vs 18.1±3.7, p=0.93) และค่าเฉลี่ย POSAS ที่ประเมินโดยผู้เข้าร่วมวิจัย (patient scale) ใน last visit แตกต่างจาก baseline อย่างมีนัยสำคัญทั้งในกลุ่มที่ทำเลเซอร์ (13.5±3.3 vs 25±6, p<0.001) และกลุ่มควบคุม (18.9±7.9 vs 25±6, p=0.004) รวมทั้งพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ย POSAS(mean different) ที่ประเมินโดยแพทย์และผู้เข้าร่วมวิจัย ระหว่างกลุ่มที่ทำเลเซอร์และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยค่าเฉลี่ยความแตกต่างของ POSAS ในกลุ่มที่ทำเลเซอร์ลดลงได้มากกว่ากลุ่มควบคุม

สรุปผล: เมื่อให้การรักษาแผลผ่าตัดคลอดตั้งแต่ในระยะแรกด้วย 595-นาโนเมตร พัลส์ดายเลเซอร์พบว่าสามารถทำให้รูปลักษณ์โดยรวมของแผลผ่าตัดคลอดดีขึ้นได้จากการประเมินโดย POSAS และยังพบว่าเป็นการรักษาที่ปลอดภัย ไม่มีผลข้างเคียงเมื่อศึกษาในคนไทย

คำสำคัญ: Cesarean section scars, พัลส์ดายเลเซอร์, รูปลักษณ์ของแผลเป็น, Patient and Observer Scar Assessment Scale

Knowledge and Attitude towards Psoriasis among Psoriasis and non-Psoriasis Patients.

Kallapan Pakornphadungsit MD,
Silada Kanokrungsee MD,
Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

PAKORNPHADUNGSIT K, KANOKRUNGSEE S, RAJATANAVIN N.

KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARDS PSORIASIS AMONG PSORIASIS AND NON-PSORIASIS PATIENTS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Psoriasis is a common dermatologic condition which seriously affects many aspects of quality of life such as lifestyle, emotional well-being, employment, and social activities. Quality of life in psoriasis patient was shown to be associated with the level of knowledge of the disease, attitude and self-acceptance.

Objective: To compare the level of knowledge and attitude towards psoriasis among psoriasis and non-psoriasis patients.

Methods: The cross-sectional survey was performed in patients who participated Ramathibodi World Psoriasis Day 2016 activities and in those who attended our outpatient clinic. Each was asked to complete a different self-questionnaire for psoriasis or non-psoriasis patient. The psoriasis questionnaire comprised of 4 sections, demographic data, medical history of psoriasis, Dermatology Quality of Life Index (DLQI) and psoriasis basic knowledge and attitude. The non-psoriasis questionnaire contained only 2 parts, demographic data and psoriasis basic knowledge and attitude.

Results: Out of 326 patients who were asked to participate, 320 (98.16%) completed the questionnaire. Among them, 35.94% were male and 64.06% were female and the mean age was 53.05±15.93 years. The number of psoriasis and non-psoriasis patients were 108 and 212, respectively. The median of Psoriasis Area and Severity Index of psoriasis patients was 3(0.3-22.8) and the median of DLQI was 6(0-24). Ninety psoriasis patients (83.33%) knew about psoriasis while 132 (62.26%) of non-psoriasis patients did so. Psoriasis patients had a better knowledge of the disease compared with non-psoriasis patients ($p< 0.001$). However, 9 (8.33%) of psoriasis and 62 (29.25%) of non-psoriasis patients thought that psoriasis was contagious condition. Twenty-two (20.37%) of psoriasis and 101 (47.64%) of non-psoriasis patients responded that psoriasis was curable condition. Longer duration of psoriasis treatment increased understandings ($p=0.002$) and reduced fear of the disease ($p=0.005$). Psoriasis patients who feared psoriasis and misunderstood the disease as curable condition had higher DLQI ($p=0.016$, 0.045, respectively). Female patients feared psoriasis more than male ($p=0.013$). Non psoriasis patient who had family member with psoriasis had a better knowledge of the disease ($p< 0.001$). Non-psoriasis patients with less than secondary education had greater misconception of psoriasis as contagious disease more than those with higher education ($p=0.005$).

Conclusions: Patients without psoriasis had less knowledge of the disease than those with the disease. However, a considerable numbers did not have a correct knowledge. Level of education and duration of psoriasis treatment associated with better perception in psoriasis patients. Therefore, health education and health promotion are essential to cultivate better attitude and knowledge of psoriasis to bring about better quality of life in these patients.

Key words: attitude, knowledge, psoriasis, quality of life

บทคัดย่อ :

กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์, ศิลดา กนกรังษี, ณัฏฐา รัชตะนาวิน

การศึกษาความรู้และทัศนคติต่อโรคสะเก็ดเงินในผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินและผู้ป่วยทั่วไปในโรงพยาบาลรามาธิบดี

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ: โรคสะเก็ดเงินเป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อย และส่งผลต่อคุณภาพชีวิตหลายด้านของผู้ป่วย เช่น การดำเนินชีวิต อารมณ์ การประกอบอาชีพและการเข้าสังคม โดยระดับคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินนั้นสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจในโรคสะเก็ดเงิน และทัศนคติของผู้ป่วยเอง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาระดับความรู้และทัศนคติต่อโรคสะเก็ดเงิน ของผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินและผู้ป่วยทั่วไปที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงินในโรงพยาบาลรามาธิบดี

วิธีการศึกษา: การศึกษาแบบภาคตัดขวางโดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากผู้ที่มาร่วมงานนิทรรศการวันสะเก็ดเงินโลกปี2559 และ แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลรามาธิบดี โดยจำแนกผู้ที่มาร่วมงานออกเป็น 2 ประเภทคือ ผู้ป่วยสะเก็ดเงินและผู้ป่วยโรคอื่นๆ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รับแบบสอบถามตามกลุ่มของตนเอง แบบสอบถามสำหรับผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินประกอบด้วยคำถาม 4 ส่วนได้แก่ ข้อมูลทั่วไป ประวัติการรักษาโรคสะเก็ดเงิน คุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคผิวหนัง Dermatology Quality of Life Index (DLQI) ความรู้พื้นฐานและทัศนคติต่อโรคสะเก็ดเงิน แบบสอบถามสำหรับผู้ที่ไม่เป็นโรคสะเก็ดเงินประกอบด้วยคำถาม 2 ส่วนได้แก่ ข้อมูลทั่วไป ความรู้พื้นฐานและทัศนคติต่อโรคสะเก็ดเงิน

ผลการศึกษา: ได้รับแบบสอบถามที่ตอบครบถ้วน 320 ฉบับจากจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด 326 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 98.16 เป็นผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน 108 ราย และผู้ป่วยโรคอื่น 212 ราย โดยร้อยละ 35.94 เป็นเพศชายและ 64.06 เป็นเพศหญิง มีค่าอายุเฉลี่ยเท่ากับ 53.05±15.93 ปี ค่ากลางของ Psoriasis Area and Severity Index ผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินเท่ากับ 3(0.3-22.8) และค่ากลางของคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน (DLQI) เท่ากับ 6(0-24) ในกลุ่มผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินร้อยละ 83.33 รู้จักโรคสะเก็ดเงิน ร้อยละ 8.33 เชื่อว่าโรคสะเก็ดเงินเป็นโรคติดต่อ ร้อยละ 20.37 เชื่อว่าโรคสะเก็ดเงินสามารถรักษาให้หายขาดได้ และร้อยละ45.37 กลัวโรคสะเก็ดเงิน ส่วนกลุ่มผู้ป่วยโรคอื่นร้อยละ 62.26 รู้จักโรคสะเก็ดเงิน ร้อยละ 29.25 เชื่อว่าโรคสะเก็ดเงินเป็นโรคติดต่อ ร้อยละ 47.64 เชื่อว่าโรคสะเก็ดเงินสามารถรักษาให้หายขาดได้ และร้อยละ 60.38 กลัวโรคสะเก็ดเงิน ในกลุ่มผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินพบว่าระยะเวลาของการรักษาโรคสะเก็ดเงินมีผลทำให้ผู้ป่วยเข้าใจในโรคสะเก็ดเงินมากขึ้น (p=0.002) และมีความกลัวโรคสะเก็ดเงินน้อยลง (p=0.005) อีกทั้งพบว่าผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินที่กลัวโรคสะเก็ดเงินนั้นมีระดับค่า DLQI สูงกว่าผู้ป่วยที่ไม่กลัวโรคสะเก็ดเงิน(p=0.016) และผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินที่เข้าใจว่าโรคสะเก็ดเงินสามารถรักษาหายขาดได้นั้นมีระดับค่า DLQI สูงกว่าผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินที่เข้าใจว่าโรคสะเก็ดเงินไม่สามารถรักษาหายขาดได้ (p=0.045) เพศหญิงกลัวโรคสะเก็ดเงินมากกว่าเพศชาย(p=0.013) ผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินสามารถตอบคำถามเกี่ยวโรคสะเก็ดเงินได้ถูกต้องมากกว่าผู้ป่วยโรคอื่น(p<0.001) ผู้ป่วยโรคอื่นที่มีประวัติโรคสะเก็ดเงินในครอบครัวและระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไปสามารถตอบคำถามเกี่ยวโรคสะเก็ดเงินได้ถูกต้องมากกว่า(p<0.001,p=0.005) ตามลำดับ

สรุปผล: ยังคงมีผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินที่ไม่รู้จักหรือมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับโรคสะเก็ดเงินเป็นจำนวนไม่น้อยซึ่งส่งผลคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย ส่วนผู้ป่วยโรคอื่นที่ไม่รู้จักโรคสะเก็ดเงินและมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับโรคสะเก็ดเงินมีสัดส่วนที่สูงกว่าการมีญาติป่วยเป็นโรคสะเก็ดเงิน ระดับการศึกษาที่สูงและการมีที่อยู่อาศัยในเขตชุมชนเมืองมีผลทำให้คนที่ไม่ได้เป็นโรคสะเก็ดเงินเข้าใจในโรคสะเก็ดเงินมากขึ้น ดังนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคสะเก็ดเงินที่มีคุณภาพและมีการกระจายอย่างเท่าเทียมและทั่วถึงในแต่ละพื้นที่นั้นมีความจำเป็น เพื่อส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ทัศนคติที่ดีและเพิ่มการยอมรับโรคสะเก็ดเงินในสังคมและส่งผลดีกับคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย

คำสำคัญ: คุณภาพชีวิต, ความรู้, ทัศนคติ, โรคสะเก็ดเงิน

The attitude toward sun protection in patients with photosensitive autoimmune connective tissue diseases.

Thiraphong Mekwilaiphan MD,
Silada Kanokrungsee MD,
Kumutnart Chanprapahp MD.

ABSTRACT:

MEKWILAIPHAN T, KANOKRUNGSEE S, CHANPRAPAHP K.

THE ATTITUDE TOWARD SUN PROTECTION IN PATIENTS WITH PHOTOSENSITIVE AUTOIMMUNE CONNECTIVE TISSUE DISEASES.

DIVISION OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Photosensitive autoimmune connective tissue diseases including systemic lupus erythematosus, dermatomyositis/ polymyositis and mixed connective tissue disease are chronic systemic disorders which are proven to be aggravated by sunlight. Dermatological eruption and active systemic inflammation can occur through the lack of sun protection.

Therefore, sun avoidance is the mainstay to prevent and control the diseases. The attitude toward sun protection in patients with photosensitive autoimmune connective tissue diseases is not known.

Objective: To study the sun protective attitude and behavior in patients with photosensitive autoimmune connective tissue diseases and determine the influence factors

Material and method: Seventy-five patients with photosensitive autoimmune connective tissue diseases consistent mainly of systemic lupus erythematosus were recruited in cross-sectional survey study. Patients filled in the questionnaire consisted of general personal information, sun exposure/avoidance behavior and emphasized on sunscreen use and attitude toward sunlight

Results: Pending

Conclusion: Pending

Key words: Attitude, Photosensitive Autoimmune Connective Tissue Diseases, SLE, Sun Protection, Sunscreen

บทคัดย่อ:

ธีรพงษ์ เมฆวิไลพันธุ์ ศิลดา กนกรังสี กุมุทนาถ จันทร์ประภาพ

การศึกษาทัศนคติในการป้องกันแสงแดดในผู้ป่วยโรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสง

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสง เช่น โรคเอสแอลอี โรคกล้ามเนื้ออักเสบจากภูมิคุ้มกัน และโรคเนื้อเยื่อเกี่ยวพันผสมเป็นโรคเรื้อรังซึ่งมีอาการแสดงร่วมกันหลายระบบ ซึ่งเป็นที่ทราบแน่ชัดแล้วแล้วว่านอกจากแสงแดดจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดอาการแสดงทางผิวหนังในผู้ป่วยโรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสงแล้วยังก่อให้เกิดการอักเสบขึ้นในระบบต่างๆ ของร่ายกาย

ดังนั้นการหลีกเลี่ยงแสงแดดจึงเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งในการรักษา และควบคุมอาการของโรค จึงได้มีการศึกษาทัศนคติในการป้องกันแสงแดดในผู้ป่วยโรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาทัศนคติในการป้องกันแสงแดดในผู้ป่วยโรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสง และปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันแสงแดดในผู้ป่วย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยโรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสงจำนวน 75 รายจากแผนกผู้ป่วยนอกอายุรกรรม และได้ตอบแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อมูลรายบุคคล พฤติกรรมการสัมผัส/หลีกเลี่ยงแสงแดด การป้องกันแดดด้วยการใช้ครีมกันแดด และทัศนคติต่อแสงแดด

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: การป้องกันแสงแดด, ครีมกันแดด, ทัศนคติ, โรคภูมิคุ้มกันต่อต้านเนื้อเยื่อตนเองที่มีภาวะไวต่อแสง, เอสแอลอี

A Prospective Randomized Controlled Study of Oral Tranexamic Acid for the Prevention of Post inflammatory Hyperpigmentation after Q-Switched 532-nm Nd-YAG Laser for Solar lentigines.

Duangrat Pruettivorawongse MD,
Kunlawat Thadanipon MD,
Vasanop Vachiramon MD,
Suthinee Rutnin MD.

ABSTRACT:

PRUETTIVORAWONGSE D, THADANIPON K, VACHIRAMON V, RUTNIN S.

A PROSPECTIVE RANDOMIZED CONTROLLED STUDY OF ORAL TRANEXAMIC ACID FOR THE PREVENTION OF POSTINFLAMMATORY HYPERPIGMENTATION AFTER Q-SWITCHED 532-NM Nd-YAG LASER FOR SOLAR LENTIGINES.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Solar lentigines are benign pigmented disorder caused by long term sun exposure. Q-switched 532-nm Nd-Yag laser is known as an effective treatment option for solar lentigines. However, the high incidence of postinflammatory hyperpigmentation is concerning especially in darker skin types. Tranexamic acid, which is plasmin inhibitor, is used to treat melasma by decreasing melanogenesis. In addition, it is also used for postinflammatory hyperpigmentation prevention.

Objective: To study the efficacy and safety of oral tranexamic acid at 1500 mg dose compared with placebo after Q-switched 532-nm Nd:YAG laser for postinflammatory hyperpigmentation prevention in patients with solar lentigines.

Methods: Thirty patients with solar lentigines were enrolled in this study. All subjects were treated with Q –switched 532-nm Nd: YAG laser. Then, they were randomly selected to be treated with oral tranexamic acid (1500 mg) or placebo for 6 weeks. Clinical results were evaluated at baseline, 2, 4, 6 and 12 weeks. Outcome was evaluated by blinded investigators, using digital photographs, dermoscopy, colorimetry, and patient satisfaction scores. Side effects were recorded in each visit.

Results: To be presented

Conclusions: To be presented

Key words: Postinflammatory hyperpigmentation, Q-switched 532-nm Nd-YAG laser, Tranexamic acid, solar lentigines

บทคัดย่อ:

ดวงรัตน์ พฤฒิวรวงศ์, กุลวัตร ธาดานิพนธ์, วาสนภ วชิรมน, สุธินี รัตนิน

การศึกษาประสิทธิภาพของยาทรานซามีนในการป้องกันรอยดำหลังการรักษากระแดดด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแย้กความยาวคลื่น 532 นาโนเมตร

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ: กระแดดเป็นความผิดปกติของสีผิวซึ่งเกิดจากการถูกกระตุ้นจากแสงแดดเป็นเวลานาน เลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแย้กความยาวคลื่น 532 นาโนเมตร มีประสิทธิภาพในการรักษากระแดดได้ดี อย่างไรก็ตามพบอุบัติการณ์ของรอยดำหลังการรักษาด้วยเลเซอร์สูงโดยเฉพาะในผู้ป่วยที่มีผิวสีคล้ำ ยาทรานซามีนออกฤทธิ์ยับยั้งพลาสมินใช้ในการรักษาฝ้า โดยกลไกลดการสร้างเมลานิน นอกจากนี้ยาทรานซามีนยังนำมาใช้ป้องกันรอยดำหลังทำเลเซอร์ได้เช่นกัน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการรับประทานยาทรานซามีนขนาด 1500 มิลลิกรัมต่อวัน ในการป้องกันรอยดำหลังการทำเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย้ก ความยาวคลื่น 532 นาโนเมตรในรักษากระแดด

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 30 คน ที่ได้รับการวินิจฉัยโรคกระแดด จะได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย้ก จากนั้นจะถูกสุ่มให้ได้รับยาทรานซามีนขนาด 1500 มิลลิกรัม หรือ ยาหลอก โดยรับประทานเป็นเวลา 6 สัปดาห์หลังการทำเลเซอร์ โดยมีการประเมินผลการรักษาจากภาพถ่ายเครื่องวิเคราะห์สภาพผิว, ภาพถ่ายกล้องดิจิทัล, กล้องเดอโมสโคปและวัดความเข้มของผิวหนัง (colorimetry) รวมถึงประเมินผลข้างเคียงจากการใช้ยา ในสัปดาห์ที่ 0, 2, 4, 6 และ 12 และมีการประเมินความพึงพอใจของอาสาสมัครเมื่อสิ้นสุดการรักษา

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: รอยดำ, เลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย้กความยาวคลื่น 532 นาโนเมตร, ทรานซามีน, กระแดด

Tattoo removal motivation in Ramathibodi Hospital.

Sutheethorn Wongchindaphan MD,

Sarawin Harnchoowong MD,

Somsak Tanrattanakorn MD.

ABSTRACT:

WONGCHINDAPHAN S, HARNCHOOWONG S, TANRATTANAKORN S.

TATTOO REMOVAL MOTIVATION IN RAMATHIBODI HOSPITAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Tattooing has been in most cultures for centuries and it is still popular in all communities and age groups. As a result of increasing popularity of tattooing, higher tattoo removal demands are followed. The cost of tattoo removal is suspected to outweigh the cost of tattooing. Thus, exploring the tattooing reasoning and tattoo removal motivation will help to understand patients and is anticipated to reduce tattoo removal requests.

Objectives: To study the epidemiology of tattooing in Thai population and tattoo removal motivation including the association between the reasons of tattooing and various factors such as age, genders, incentives, religions and occupations.

Methods: A descriptive cross-sectional study was done by collecting the 21-items questionnaires from patients who requested for tattoo removal at Ramathibodi laser center, Ramathibodi hospital between October and December, 2016.

Result: We acquired questionnaires from 78 patients, 32 (42.3%) females and 46 (57.7%) males. Around two-thirds of patients (65.4%) had been tattooed at the age of 20 or less. Sixty-four percent of tattooing reason is for fashion and social value, followed by the religious belief (14.1%) and influences from surroundings and friends (6.4%) respectively. The most important motivation for tattoos removal is for career progression (57.7%), followed by tattoos dissatisfaction (15.4%). Education, occupation, and religions do not associate to tattooing and tattoo removal decision.

Conclusion: Tattooing is popular in both sex and was acquired predominantly since adolescent. Most tattoos were obtained for fashion purpose. Career concern and progression is the main reason for tattoo removal. Therefore, educational programs for adolescents about tattooing and its social effect in term of stigmatization should be achieved to reduce the demands of tattoo removal procedure.

Key words: tattoo, tattooing, tattoo removal, tattoo removal laser, tattoo removal motivation

บทคัดย่อ:

สุธีธร วงศ์จินดาพรรณ ศราวิน หาญชูวงศ์ สมศักดิ์ ตันรัตนากร

การศึกษาระบาดวิทยา และ สาเหตุ/ปัจจัยของประชากรที่มีรอยสัก และ มีความประสงค์ลบรอยสัก

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบด มหาวิทยาลัยมหิดล

ความเป็นมา: การสักนั้นเป็นที่นิยม และคงอยู่ในวัฒนธรรมของมนุษย์มาช้านานเป็นเวลากว่าสหัสวรรษ และยังคงได้รับความนิยมมากขึ้นจนถึงปัจจุบันในทุกสังคมทุกชนชั้น จากความนิยมในการสักที่มีมากขึ้น ส่งผลให้ความต้องการในการลบรอยสักจึงมีมากขึ้นตามมา ยิ่งไปกว่านั้น พบว่าจากการประมาณค่าใช้จ่ายในการลบรอยสักนั้นสูงกว่าค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการสักเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การเข้าถึงแรงจูงใจในการสัก และการลบรอยสักของผู้ป่วยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่แพทย์ผู้ทำการลบรอยสักควรทำความเข้าใจ เพื่อนำไปสู่การให้ความรู้ให้แก่ผู้ป่วยได้ไตร่ตรองก่อนที่จะทำการสัก และนำไปสู่การลดความต้องการในการลบรอยสักได้อย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาระบาดวิทยาของประชากรไทยที่ทำการสัก และแรงจูงใจที่เข้ารับการลบรอยสัก รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสัก และปัจจัยต่างๆ เช่น เพศ อายุ การศึกษา ศาสนา แรงจูงใจ และ อาชีพ เป็นต้น

วิธีการศึกษา: การศึกษาเชิงพรรณา แบบตัดขวาง โดยรวบรวมแบบสอบถาม แบบ 21 ชุดคำถาม จากผู้ป่วยที่มารับบริการลบรอยสักที่ศูนย์เลเซอร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ในช่วงเดือนตุลาคม ถึง ธันวาคม 2559

ผลการศึกษา: คณะผู้ศึกษาได้รับการตอบแบบสอบถามจากผู้ป่วยจำนวน 78 คน เป็นเพศหญิง 32 คน (42.3%) และ เพศชาย 46 คน (57.7%) พบว่าผู้ที่สักประมาณ 2 ใน 3 เข้ารับการสักตั้งแต่อายุ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี ผู้ที่รับการสัก 64 % สักเนื่องจากทำตามค่านิยมทางสังคม รองลงมาได้แก่การสักตามความเชื่อทางศาสนา (14.1%) และ 6.4 % สักเนื่องจากได้รับแรงกดดันจากเพื่อน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ที่ทำการสักต้องการลบรอยสักมากที่สุดได้แก่ เพื่อความก้าวหน้าหน้าที่การงาน (57.7%) ในขณะที่ 15.4% ต้องการลบรอยสักเนื่องจากไม่ชื่นชอบรอยสักอีกต่อไป นอกจากนี้ จากการศึกษาพบว่า การศึกษา อาชีพ และศาสนา ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับการเข้ารับการสัก

สรุปผล: การสักได้รับความนิยมทั้งในเพศชาย และเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มวัยรุ่น แรงจูงใจหลักของการสักเนื่องมาจากค่านิยมทางสังคม และสาเหตุที่ทำให้มาลบรอยสักมากที่สุดได้แก่เพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ดังนั้นกรให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่กลุ่มวัยรุ่นเกี่ยวกับการมีรอยสักในแง่ของการถูกตีตราจากสังคม เพื่อนำไปสู่การลดจำนวนความต้องการการลบรอยสักอย่างแท้จริง

คำสำคัญ: การสัก, รอยสัก, เลเซอร์ลบรอยสัก, แรงจูงใจในการลบรอยสัก

Comparative efficacy of anti-inflammatory moisturizers and barrier creams in patients with chronic hand eczema.

Waranya Boonchai MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Waranaree Winayanuwattikun MD,
Supenya Varothai MD,
Pranee Kasemsarn MD.

ABSTRACT:

BOONCHAI W, PHAITOONWATTANAKIJ S, WINAYANUWATTIKUN W, VAROTHAI S, KASEMSARN P.

COMPARATIVE EFFICACY OF ANTI-INFLAMMATORY MOISTURIZERS AND BARRIER CREAMS IN PATIENTS WITH CHRONIC HAND ECZEMA.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Chronic hand eczema (CHE) is a chronic relapsing skin disease, difficult to achieve treatment control and effect patients' quality of life. Appropriate skin barrier restoration and moisturizers having anti-inflammatory properties as a therapeutic adjuvant may be providing benefits for the condition.

Objectives: This study aimed to compare the efficacy between both anti-inflammatory moisturizers, and also both barrier creams in patients with CHE.

Materials and Methods: This is a double-blinded, randomized comparison study of 2 different brands of anti-inflammatory moisturizers (A, B) and 2 different brands of barrier creams (C, D). Patients were assessed with visual analogue scale rated about intensity of symptoms, and effect on daily activities, hand eczema severity index, hand eczema extent score, trans-epidermal water loss, and stratum corneum hydration at baseline, 4th week, and 8th week.

Results: This study included 80 patients (females 82.5%) with mean age of 47.6 years. Each group consisted of 20 patients. For anti-inflammatory moisturizers, cream A gave higher significant improvement compared to cream B in daily activities and skin hydration ($p<0.05$). As for barrier cream, cream C significantly improved skin hydration and barrier function compared to cream D ($p<0.05$).

Conclusion: This study highlighted the benefit of both type of hand creams. Barrier creams can improve skin barrier function efficiently while anti-inflammatory moisturizers assist in skin rehydration and clinical improvement. However, their efficiencies were significantly varied according to ingredients.

Key words: Anti-inflammatory moisturizers, Barrier creams, Chronic hand eczema

บทคัดย่อ:

วรัญญา บุญชัย สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ วรนรี วินะยานุวัติคุณ สุเพ็ญญา วโรทัย ปราณี เกษมศานติ์

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบและครีมปกป้องผิวในผู้ป่วยผื่นผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่มือ

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ผื่นผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่มือ เป็นโรคทางผิวหนังที่มีการกลับเป็นซ้ำได้บ่อย ยากต่อการรักษา มีผลต่อคุณภาพชีวิตผู้ป่วย การใช้ครีมปกป้องผิวและครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีคุณสมบัติต้านการอักเสบ เป็นการรักษาเสริม อาจส่งผลดีต่อผื่นผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่มือ

วัตถุประสงค์: การศึกษานี้มีจุดประสงค์ที่จะเปรียบเทียบประสิทธิผลระหว่างครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบ 2 ชนิด และครีมปกป้องผิว 2 ชนิด ในผู้ป่วยผื่นผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่มือ

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาอำพราง 2 ฝ่ายแบบสุ่ม เปรียบเทียบครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบ 2 ยี่ห้อ (เอ, บี) และ ครีมปกป้องผิว 2 ยี่ห้อ (ซี, ดี) ผู้ป่วยได้รับการประเมินผลด้วย visual analogue scale เกี่ยวกับระดับความรุนแรงของอาการ และผลกระทบต่อชีวิตประจำวัน รวมถึง hand eczema severity index, hand eczema extent score, trans-epidermal water loss และ stratum corneum hydration ที่ก่อนการรักษา สัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 8 หลังการรักษา

ผลการศึกษา: การศึกษานี้มีผู้ป่วยทั้งหมด 80 ราย เป็นผู้หญิง 82.5% อายุเฉลี่ย 47.6 ปี แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้ป่วย 20 ราย สำหรับครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบ ครีมเอให้ผลดีกว่าครีมบีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยลดผลกระทบต่อชีวิตประจำวันและเพิ่มความชุ่มชื้นให้ผิวหนัง ($p<0.05$) ส่วนด้านครีมปกป้องผิว ครีมซีเพิ่มความชุ่มชื้นและช่วยทำให้ barrier ของผิวหนังดีขึ้นมากกว่าครีมดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$)

สรุปผล: การศึกษานี้แสดงให้เห็นถึงข้อดีของครีมทามือทั้ง 2 ประเภท ครีมปกป้องผิวสามารถช่วยให้การทำงานของ barrier ของผิวหนังดีขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบช่วยในเรื่องเพิ่มความชุ่มชื้นของผิวหนังและลดความรุนแรงของอาการ ผลการรักษาของครีมทั้งหลายที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญน่าจะเป็นผลมาจากส่วนประกอบที่แตกต่าง

คำสำคัญ: ครีมให้ความชุ่มชื้นที่มีฤทธิ์ต้านการอักเสบ, ครีมปกป้องผิว, ผื่นผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่มือ

Facial hair shaving in Thai male: Behavior, complications and skin characteristics of shaved area.

Thanisorn Sukakul MD,
Sumanus Bunyaratavej MD,
Supenya Varothai MD,
Pichanee Chaweekulrat MD.

ABSTRACT:

SUKAKUL T, BUNYARATAVEJ S, VAROTHAI S, CHAWEEKULRAT P.

FACIAL HAIR SHAVING IN THAI MALE: BEHAVIOR, COMPLICATIONS AND SKIN CHARACTERISTICS OF SHAVED AREA.

DEPARTMENT OF DERMATOTOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Shaving is the most common cosmetic practice in men worldwide and becomes an important psychological factor during puberty. Most of men are wet shavers; use razor blades, while the rest use electronic shavers.

Objectives: To study facial hair shaving behavior and factors related skin problems of shaved area in male.

Materials and Methods: A cross-sectional analytic studies of 340 healthy men who have facial hair shaved at least once per week was performed. Validated questionnaires were distributed randomly and checked for reliability. Collected data included personal information, shaving details, skin problems on shaved area and concerns.

Result: The mean age was 34.8 ± 13.4 years. Most (77.4%) were wet shavers. The prevalence of shaving problems was 71.8%. Wet shavers (78.3%) documented more problems than those using electric shavers (49.4%) significantly ($P<0.05$). For wet shavers, most common skin problem was irritation and dryness, followed by razor burn, nicks and pseudofolliculitis barbae. Shaving without pre-shave skin preparation and disuse of shaving-specified products were significant risk factors related to problems ($P<0.05$). The only significant risk factor caused problems from electric shavers was the age younger than 30 ($P<0.05$). The disadvantages of using electric shavers were expensiveness and unable to reach the aim of "clean shaven" facial hair style.

Conclusion: Wet shavers had more problems than dry shavers. Shaving without pre-shave skin preparation and disuse of shaving-specified products were risk factors causing skin problems in wet shavers.

Key words: shaving, razor, pseudofolliculitis barbae

บทคัดย่อ:

ธนิศร สุขะกุล, สุมนัส บุณยะรัตเวช, สุเพ็ญญา วโรทัย, พิชานี ฉวีกุลรัตน์

การโกนขนบริเวณใบหน้าในชายไทย พฤติกรรม ปัญหาและลักษณะผิวหนังบริเวณที่โกน

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การโกนขนบริเวณใบหน้าเป็นกิจวัตรหลักด้านความงามในเพศชายทั่วโลก และมีผลต่อสภาวะทางจิตใจเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ผู้ชายส่วนใหญ่มักใช้ใบมีดโกน ส่วนน้อยเลือกใช้เครื่องโกนหนวดไฟฟ้า

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมและลักษณะผิวหนังบริเวณที่โกนขนบริเวณใบหน้าในผู้ชาย

วิธีการศึกษา: การศึกษาเชิงพรรณนาจากข้อมูลของผู้ชายไทย 340 คนที่โกนหนวดเป็นกิจวัตรอย่างน้อย 1 ครั้งใน 1 สัปดาห์ โดยใช้แบบสอบถาม ข้อมูลที่รวบรวมได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคล วิธีการโกนขน ปัญหาทางผิวหนังที่เกิด และความตระหนักรู้ในปัญหา

ผลการศึกษา: กลุ่มประชากรอายุเฉลี่ย 34.8±13.4 ปี ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 77.4) ใช้ใบมีดโกน ความชุกของปัญหาผิวหนังจากการโกนขนร้อยละ 71.8 โดยมักเกิดในผู้ที่ใช้ใบมีดโกน (ร้อยละ 78.3) มากกว่าเครื่องโกนไฟฟ้า (ร้อยละ 49.4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ปัญหาที่พบบ่อยในผู้ที่ใช้ใบมีดโกนคือการระคายเคืองและผิวแห้ง โดยพบว่าการไม่เตรียมผิวก่อนโกน และการไม่ใช้ผลิตภัณฑ์เฉพาะสำหรับการโกน เป็นปัจจัยเสี่ยงในการเกิดปัญหาของผู้ใช้ใบมีดโกน ($P<0.05$) ผู้ชายอายุน้อยกว่า 30 ปีเป็นปัจจัยเสี่ยงเดียวของการเกิดปัญหาของผู้ที่ใช้เครื่องโกนไฟฟ้า ($P<0.05$) ข้อเสียของเครื่องโกนไฟฟ้าคือราคาแพงและไม่สามารถโกนได้ราบเรียบสนิท

สรุปผล: ผู้ชายที่โกนขนด้วยใบมีดโกนมีปัญหาผิวหนังบริเวณที่โกนมากกว่าผู้ที่ใช้เครื่องโกนไฟฟ้า การไม่เตรียมผิวก่อนโกนและการไม่ใช้ผลิตภัณฑ์เฉพาะสำหรับการโกนเป็นปัจจัยเสี่ยงในการเกิดปัญหาผิวหนังจากการโกนขนของผู้ใช้ใบมีดโกน

คำสำคัญ: การโกนขน, มีดโกน, Pseudofolliculitis barbae

The Impact of Foot and Body Odor on Quality of Life in Dermatology.

Chuda Rujitharanawong MD,
Sumanas Bunyaratavej MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Waritch Kobwanthanakun MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Punyawee Ongsri MD,
Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

RUJITHARANAWONG C*, BUNYARATAVEJ S*, LEEYAPHAN C*, PATTANAPRICHAKUL P*, KOBWANTHANAKUN W*, PHAITOONWATTANAKIJ S*, ONGSRI P, KULTHANAN K*.**

THE IMPACT OF FOOT AND BODY ODOR ON QUALITY OF LIFE IN DERMATOLOGY.

**DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***NAVAL MEDICAL DEPARTMENT, ROYAL THAI NAVY, THAILAND.*

Background: Foot and body odor had been found in some dermatologic diseases such as foot odor in pitted keratosis (PK). The study about odors was limited, additionally their impacts on patients' quality of life (QoL).

Objective: This study was aimed to demonstrate the effects of odor on patients' QoL, focusing on foot odor and association between the severity of foot odor and PK.

Materials and Methods: There were 788 Thai naval rating cadets enrolled in the study. Odor was assessed by questionnaires. The severity of foot odor was evaluated using visual analog scale (VAS) score by participant's self-determination. Quality of life was assessed by Dermatology Life Quality Index (DLQI) questionnaire. Physical examination was performed by dermatologists. The association among PK, DLQI total score and odor was analyzed.

Results: In total, 729 participants (92.5%) who completed questionnaires and physical examination. Foot odor was reported in 309 (42.4%) whereas body odor was found in 140 (19.2%). The mean DLQI total score significantly increased in the participants who had foot or body odor; comparing with those without odor. The positive moderately strong correlation between DLQI total score and the severity of odor was demonstrated ($r = 0.4$, p-value < 0.001). Foot odor significantly affected on patients' QoL defining as DLQI score > 6 (p-value $= 0.04$), comparing with those reported no foot odor. Moreover, PK was described in 125 (17.1%) cases in this study. The median VAS score of foot odor was significantly different between the participants with and without PK (p-value $= 0.002$).

Conclusion: This study demonstrated odor had significant impact on patients' QoL using statistical analysis. Severity of unpleasant foot odor was correlated with diagnosis of PK. Thus, physicians should pay attention to this problem and perform a proper management.

Key words: Odor, foot odor, body odor, pitted keratolysis,
Dermatology Life Quality Index (DLQI) questionnaire

บทคัดย่อ:

ชุดา รุจิธารณวงศ์[*] สุมนัส บุณยะรัตเวช[*] จรัสศรี ฬียาพรรณ[*] เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล[*] วริชญ์ กอบวรรธนะกุล[*] สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ[*] ปุณยวีร์ อ่องศรี[**] กนกวลัย กุลทนันทน์[*]

ผลกระทบของกลิ่นเท้าและกลิ่นตัวต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยโรคผิวหนัง

[*]ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[**]กรมแพทย์ทหารเรือ กองทัพเรือ

กลิ่นเท้าและกลิ่นตัวเป็นปัญหาที่พบเวชปฏิบัติทั่วไป และมักพบร่วมกับโรคทางผิวหนังบางชนิดเช่นโรค pitted keratosis แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องกลิ่นในโรคผิวหนังนั้นยังมีข้อมูลน้อย โดยเฉพาะในแง่มุมผลกระทบของกลิ่นต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยที่เกิดจากกลิ่นตัวและกลิ่นเท้า และความสัมพันธ์ของระดับความรุนแรงของกลิ่นเท้ากับโรค pitted keratosis

วิธีการศึกษา: นักเรียนจ่าทหารเรือ โรงเรียนชุมพลทหารเรือ จำนวน 788 คนที่เข้าร่วมในโครงการวิจัยจะได้รับแบบสอบถามประเมินความผิดปกติของกลิ่นตัวและกลิ่นเท้า และประเมินความรุนแรงของกลิ่นด้วยตัวเองโดยใช้คะแนน visual analogue scales (VAS 0-10) รวมทั้งตรวจร่างกายโดยแพทย์อย่างละเอียด และบันทึกข้อมูลผิดปกติที่ตรวจพบที่ผิวหนังรวมถึงเท้าเช่นโรค pitted keratosis ส่วนในเรื่องผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตที่เกิดจากกลิ่นในการศึกษานี้ประยุกต์ใช้แบบสอบถามวัดคุณภาพชีวิตผู้ป่วยโรคผิวหนัง (Dermatology Life Quality Index; DLQI) ฉบับภาษาไทยที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ รวมทั้งวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างโรค pitted keratosis กับกลิ่นเท้า และผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตผู้ป่วย

ผลการศึกษา: นักเรียนจ่าทหารเรือจำนวน 729 คน (92.5%) ที่เข้าร่วมในโครงการวิจัยทำแบบสอบถามและได้รับการตรวจร่างกายครบสมบูรณ์ พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับกลิ่นเท้าจำนวน 309 คน (42.4%) ในขณะที่มีปัญหาเกี่ยวกับกลิ่นตัว 140 คน (19.2%) โดยคะแนนรวม DLQI ของคนที่มีปัญหาเรื่องกลิ่นเท้าหรือกลิ่นตัวจะมากกว่าคนที่ไม่มีปัญหาเรื่องกลิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนรวม DLQI ยังแปรผันมากขึ้นตามระดับความรุนแรงของกลิ่นที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสัมพันธ์ทางสถิติด้วย ($r=0.4$, p-value<0.001) คนที่มีกลิ่นเท้าจะมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตมากกว่าคนที่ไม่มีกลิ่นเท้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value = 0.04) นอกเหนือจากนั้นพบโรค pitted keratosis จำนวน 125 คน (17.1%) ในโครงการวิจัย ซึ่งระดับความรุนแรงของของกลิ่นในคนที่มีโรค pitted keratosis แตกต่างกับคนที่ไม่มีโรค pitted keratosis อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล: ปัญหาเรื่องกลิ่นมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งระดับความรุนแรงกลิ่นเท้ามีความสัมพันธ์กับโรค pitted keratosis ด้วย ดังนั้นแพทย์จึงควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาเรื่องกลิ่น ทั้งกลิ่นตัวและกลิ่นเท้าในการดูแลรักษาผู้ป่วย เพื่อให้ได้รับการรักษาที่เหมาะสม

คำสำคัญ: กลิ่น กลิ่นเท้า กลิ่นตัว โรค pitted keratosis แบบสอบถามวัดคุณภาพชีวิตผู้ป่วยโรคผิวหนัง

Pitted keratolysis: clinical manifestation and diagnosis, risk factor and quality of life.

Pattriya Chanyachailert MD,

Sumanas Bunyaratavej MD,

Charussri Leeyaphan MD,

Penvadee Pattanaprichakul MD,

Punyawee Ongsri MD,

Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

CHANYACHAILERT P[*], BUNYARATAVEJ S[*], LEEYAPHAN C[*], PATTANAPRICHAKUL P[*], ONGSRI P[**], KULTHANAN K[*].

PITTED KERATOLYSIS: CLINICAL MANIFESTATION AND DIAGNOSIS, RISK FACTOR AND QUALITY OF LIFE.

[*]DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

[**]QUEEN SIRIKIT HOSPITAL, NAVAL MEDICAL DEPARTMENT, ROYAL THAI NAVY, THAILAND.

Background: Pitted keratolysis (PK) is a common skin disorder especially in soldiers. The foot odor may affect on patients' quality of life.

Objective: To demonstrate clinical manifestation, risk factor and quality of life of patients diagnosed with PK.

Materials and Methods: This cross-sectional study was conducted in navy cadets of Naval Rating School, Chon buri, Thailand. Feet examination by dermatologists was done in all participants. Demographic data, risk factors Dermatology quality of life index (DLQI) were recorded.

Results: Three hundred and forty-three cadets were included. Mean age (SD) was 18.8±1.1 years. Pitted keratolysis was identified in 128 cadets. All patients had crateriform lesion on feet. Maceration was demonstrated in 7.8%. The common affecting site was weight baring area especially forefoot area (97%) and toe area (31%). The factors that associated with pitted keratolysis was wearing socks on bed time (p=0.034) whereas the protective factor was having a shower 2 times a day or over on average (p<0.001). Eighty-four percent of PK cadets had a problem with feet odor. Cadets with PK had a significantly higher score of DLQI than those without PK (p=0.003). There was a positive correlation between DLQI and visual analog scale of foot odor (r=0.35, p<0.001).

Conclusion: PK is a common skin problem of feet that significantly affects to quality of life. Lifestyle modifications are important for PK prevention.

Key words: pitted keratolysis, foot odor, risk factor, quality of life, DLQI

บทคัดย่อ:

ภัทริยา จรรยาชัยเลิศ[*] สุมนัส บุณยะรัตเวช[*] จรัสศรี พียาพรรณ[*] เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล[*] ปุณยวีร์ อ่องศรี[**] กนกวลัย กุลทนันทน์[*]

พิตเตทเคอราโตไลซิส: ลักษณะแสดงทางคลินิกและการวินิจฉัยปัจจัยการเกิดโรคและคุณภาพชีวิต

[*]ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[**]โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ กรมแพทย์ทหารเรือ กองทัพเรือ

โรคพิตเตทเคอราโตไลซิส เป็นโรคผิวหนังที่พบบ่อยโดยเฉพาะในทหาร กลิ่นอันไม่พึงประสงค์อาจส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะแสดงทางคลินิกปัจจัยการเกิดโรคและคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยพิตเตทเคอราโตไลซิส

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาในนักเรียนทหารเรือ โรงเรียนชุมพลทหารเรือ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับการตรวจเท้าโดยแพทย์ ข้อมูลทั่วไป ความเสี่ยงในการเกิดโรค และ Dermatology quality of life index (DLQI) จะถูกบันทึก

ผลการศึกษา: นักเรียนทหารเรือผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งหมด 343 คน อายุเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) เท่ากับ 18.8±1.1 ปี พบภาวะพิตเตทเคอราโตไลซิส 128 ราย โดยทุกรายพบลักษณะเป็นหลุมเล็กๆที่เท้า ผิวหนังเปื่อยยุ่ยพบ 7.8% ตำแหน่งที่พบบ่อยได้แก่บริเวณที่มีการลงน้ำหนักโดยเฉพาะบริเวณฝ่าเท้าด้านหน้า (97%) และบริเวณนิ้วเท้า (31%) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพิตเตทเคอราโตไลซิส คือการใส่ถุงเท้าขณะนอนหลับ (p=0.034) ขณะที่ ปัจจัยป้องกันได้แก่การอาบน้ำมากกว่าหรือเท่ากับ 2 ครั้งต่อวัน (p<0.001) 84% ของผู้มีภาวะพิตเตทเคอราโตไลซิสพบมีปัญหากลิ่นเท้าไม่พึงประสงค์ซึ่งมีคะแนน DLQI เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (p=0.003) เมื่อเทียบกับผู้ที่ไม่มีโรค พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่าง DLQI และการประเมินระดับของกลิ่นเท้าโดยวิช่วล อนาล็อก สเกลส (r=0.35, p<0.001)

สรุปผล: พิตเตทเคอราโตไลซิสเป็นภาวะที่พบบ่อยและมีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย แนวทางการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยป้องกันการเกิดโรค

คำสำคัญ: พิตเตทเคอราโตไลซิส, กลิ่นเท้า, ปัจจัยเสี่ยง, คุณภาพชีวิต, ดีแอลคิวไอ

Oral Presentations

March 22, 2017

Lotus Suites 5-7

Session No. 6

Frontal fibrosing alopecia in Asians: a retrospective clinical study.

Kallapan Pakornpadungsit MD,
Salinee Rojhirunsakool MD,
Saranya Khunkhet MD,
Tueboon Sriphojanart MD,
Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

PAKORNPADUNGSIT K, ROJHIRUNSAKOOL S, KHUNKHET S, SRIPHOJANART T, SUCHONWANIT P.

FRONTAL FIBROSING ALOPECIA IN ASIANS: A RETROSPECTIVE CLINICAL STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Frontal fibrosing alopecia (FFA) is a distinctive form of primary lymphocytic scarring alopecia, mostly occurred in postmenopausal women, presenting with progressive frontotemporal hairline recession. The condition is considered as a variant of lichen planopilaris on the basis of its histopathological features. Currently, there are no studies of characteristics of patients with FFA in Asians.

Objectives: To describe the epidemiology, history, clinical features, diagnostic findings and treatment outcomes of patients with FFA in Asians

Materials and methods: A retrospective clinical study in patients given the diagnosis of FFA was performed. Data were collected on demographics, clinical findings and treatment outcomes. Therapeutic responses were statistically evaluated.

Results: Forty six patients with FFA met our inclusion criteria. All patients in this study were females and majority of whom were postmenopausal (89%). Average age at presentation was 55 years, ranged between 41 and 80 years. All patients had frontal hairline recession, and 40 patients (87%) had loss of eyebrows. Lonely hair sign and perifollicular erythema occurred in 41 (89%) and 36 patients (78%), respectively. Follicular hyperpigmentation, a novel clinical sign, and perifollicular hyperpigmentation, a novel dermoscopic sign, were reported in the present study. Stabilization of disease was significantly achieved in patients treated with combination of topical steroids and hydroxychloroquine, and combination of topical steroids and finasteride ($p = 0.026$ and 0.039, respectively).

Conclusions: Despite the limitations of a retrospective study, the present study reports that the clinical information of FFA in Asians reveals the mixed clinical patterns of Caucasians and Africans. Early detection and combination treatment by using topical steroids and hydroxychloroquine, or using topical steroids and finasteride may halt the progression of the disease.

Key words: Frontal fibrosing alopecia, Scarring alopecia, Cicatricial alopecia

บทคัดย่อ:

กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์ สาลินี โรจน์หิรัญสกุล ศรัญญา คุณเขต ทิวบุญ ศรีพจนารถ พูลเกียรติ สุชนวณิช

การศึกษาย้อนหลังของโรคผมร่วง FRONTAL FIBROSING ALOPECIA ในผู้ป่วยชาวเอเชีย

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: โรคผมร่วง frontal fibrosing alopecia เป็นโรคผมร่วงแบบมีแผลเป็นที่มีเม็ดเลือดขาวชนิดลิมฟ์โฟไซต์เป็นเซลล์อักเสบชนิดหลัก ลักษณะการเกิดผมร่วงจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไปที่ตำแหน่งแนวผมด้านหน้าและด้านข้าง ภาวะนี้จัดเป็นโรคผมร่วงในกลุ่มเดียวกับโรค lichen planopilaris จากลักษณะทางพยาธิวิทยาที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยในปัจจุบันยังไม่มีการศึกษาถึงลักษณะของโรคในผู้ป่วยชาวเอเชีย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาถึงลักษณะทางระบาดวิทยา อาการและอาการแสดง รวมถึงการรักษาโรคผมร่วง frontal fibrosing alopecia ในผู้ป่วยชาวเอเชีย

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบย้อนหลังในผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยเป็นโรคผมร่วง frontal fibrosing alopecia โดยเก็บข้อมูลด้านระบาดวิทยา อาการและอาการแสดง รวมถึงการรักษาโรคผมร่วงและผลการรักษา โดยมีการประเมินผลการรักษาโรคโดยใช้วิธีทางสถิติ

ผลการศึกษา: การศึกษานี้มีผู้ป่วยทั้งสิ้นจำนวน 46 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมดและส่วนใหญ่ (87%) เริ่มมีอาการของโรคในช่วงวัยหมดประจำเดือน อายุเฉลี่ย 55 ปี (41-80 ปี) ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีอาการ (74%) ผู้ป่วยทั้งหมดมีผมร่วงที่ตำแหน่งแนวผมด้านหน้า สำหรับขนในบริเวณอื่นจะพบอาการคิ้วร่วงเป็นส่วนใหญ่ (87%) ผลการตรวจร่างกายในกลุ่มผู้ป่วยพบมี lonely hair sign มากที่สุด (89%) การศึกษานี้ได้รายงาน follicular hyperpigmentation เป็นลักษณะที่พบจากการตรวจร่างกาย และ perifollicular hyperpigmentation เป็นลักษณะที่พบจากการตรวจโดยกล้องส่องผิวหนังเป็นครั้งแรก ในเรื่องการรักษาพบว่าการใช้ยาทาสเตียรอยด์ร่วมกับยาไฮดรอกซีคลอโรควิน หรือยาทาสเตียรอยด์ร่วมกับยาฟีแนสเตอไรด์ ให้ผลการรักษาที่มีประสิทธิภาพดีอย่างมีนัยสำคัญ ($p = 0.026$ และ 0.039 ตามลำดับ)

สรุปผล: ข้อมูลจากการศึกษานี้พบว่าลักษณะของโรค frontal fibrosing alopecia ในผู้ป่วยชาวเอเชียมีลักษณะผสมที่พบได้ทั้งในผู้ป่วยผิวขาวและผู้ป่วยผิวดำร่วมกัน และหากสามารถวินิจฉัยและเริ่มรักษาโรคได้ตั้งแต่ในระยะเริ่มต้น โดยเฉพาะการเลือกใช้ยาทาสเตียรอยด์ร่วมกับยาไฮดรอกซีคลอโรควิน หรือยาทาสเตียรอยด์ร่วมกับยาฟีแนสเตอไรด์ จะช่วยลดความรุนแรงและป้องกันการลุกลามของโรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: โรคผมร่วงแบบมีแผลเป็น

Efficacy and safety of bimatoprost 0.01% for the treatment of eyebrow hypotrichosis: A prospective, randomized, double-blinded, vehicle-controlled study.

Nongsak Chanasumon MD,

Tueboon Sriphojanart MD,

Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

CHANASUMON N, SRIPHOJANART T, SUCHONWANIT P.

EFFICACY AND SAFETY OF BIMATOPROST 0.01% FOR THE TREATMENT OF EYEBROW HYPOTRICHOSIS: A PROSPECTIVE, RANDOMIZED, DOUBLE-BLINDED, VEHICLE-CONTROLLED STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Eyebrow hypotrichosis is one of the important problems in dermatological practice and has no standard treatment. Bimatoprost is used for treatment of glaucoma which reveals eyelash hypertrichosis as an important side effect. Currently, bimatoprost 0.03% was approved by the FDA for the treatment of eyelash hypotrichosis. Many studies of topical bimatoprost 0.03% revealed improvements in eyebrow growth and patient satisfaction. This study aimed to explore the efficacy and safety of bimatoprost 0.01% in the treatment of eyebrow hypotrichosis to gain the advantages in reducing costs and side effects.

Objectives: To study the efficacy and safety of bimatoprost 0.01% in patients with eyebrow hypotrichosis

Materials and methods: A prospective, randomized, double-blinded, vehicle-controlled study was conducted in 40 patients with eyebrow hypotrichosis. All patients will be randomized into 2 groups, one group applied bimatoprost 0.01% to each eyebrow daily, the other applied vehicle to each eyebrow daily. Clinical efficacy was evaluated by blinded investigators using photographic documentation, phototrichogram, and patients' satisfaction score. Patients were follow-up monthly for 6 months. Side effects were recorded in each visit.

Results: Forty eyebrow hypotrichosis patients completed the study. Baseline demographic data including age, sex, clinical severity, eyebrow hair density and diameter were comparable in both groups. At the end of study, there were statistically significant differences of improvement in mean eyebrow hair diameter, eyebrow hair density and clinical assessment in drug group compared to placebo group ($p < 0.001$). The patients' satisfaction score in drug group was also higher than placebo group in a significance level ($p < 0.05$). Adverse effects were minimal and similar between two groups.

Conclusion: Bimatoprost 0.01% is superior to placebo in eyebrow enhancement. Furthermore, it is safe, effective and well-tolerated in the treatment of eyebrow hypotrichosis.

Key words: bimatoprost, eyebrow, eyebrow loss, eyebrow hypotrichosis

บทคัดย่อ:

นงศักดิ์ ชนะสุมน ทิวบุญ ศรีพจนารถ พูลเกียรติ สุชนวณิช

การศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% ไบมาโตพรอส ในการรักษาภาวะคิ้วบาง

สาขาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: ภาวะคิ้วบางเป็นปัญหาที่มีความสำคัญปัญหาหนึ่งซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีการรักษาที่เป็นมาตรฐาน ยาไบมาโตพรอสเป็นยาที่ใช้ในการรักษาผู้ป่วยต้อหิน โดยพบการมีขนตายาวขึ้นเป็นอาการข้างเคียงที่สำคัญ ปัจจุบันองค์การอาหารและยาของประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับรองยา 0.03% ไบมาโตพรอสในการรักษาภาวะขนตาบาง จากผลการศึกษาถึงประสิทธิภาพของยา 0.03% ไบมาโตพรอสในการรักษาภาวะคิ้วบางพบว่าได้ผลดี ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการศึกษาถึงประสิทธิภาพของ 0.01% ไบมาโตพรอสในการรักษาภาวะคิ้วบางเทียบกับยาหลอก เพื่อประโยชน์ในเรื่องความคุ้มค่าในการลดค่าใช้จ่าย และลดผลข้างเคียงจากการใช้ยาในความเข้มข้นสูง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% ไบมาโตพรอส ในการรักษาภาวะคิ้วบาง

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ และปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในผู้ป่วยที่มีภาวะคิ้วบางจำนวน 40 คน ผู้ป่วยจะได้รับการสุ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน กลุ่มแรกได้รับการรักษาด้วย 0.01% ไบมาโตพรอสทาคิ้วสองข้างวันละครั้ง กลุ่มที่สองได้รับการรักษาด้วยยาหลอกทาคิ้วสองข้างวันละครั้ง การประเมินประสิทธิผลทำโดยให้ผู้ประเมินที่ถูกปกปิดทำการประเมินจากภาพถ่าย, ประเมินจากการวัดค่าความหนาแน่นและขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของขนคิ้ว โดยวิธีโฟโตไทโครแกรม และประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วย โดยมีการนัดตรวจติดตามผล และบันทึกผลข้างเคียงทุกเดือนเป็นเวลา 6 เดือน

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีภาวะคิ้วบางทั้งหมด 40 ราย ติดตามการรักษาจนครบ 6 เดือน ข้อมูลพื้นฐานด้านอายุ, เพศ, ลักษณะคิ้วบาง, ความหนาแน่น และเส้นผ่านศูนย์กลางคิ้วไม่มีความแตกต่างกันในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม เมื่อสิ้นสุดการรักษาพบว่า กลุ่มที่ใช้ยาไบมาโตพรอสมีการเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นและเส้นผ่านศูนย์กลางคิ้วเพิ่มขึ้น รวมถึงลักษณะคิ้วโดยรวมดีขึ้น เหนือกว่ากลุ่มที่ใช้ยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนความพึงพอใจของผู้ป่วยในกลุ่มที่ใช้ยาไบมาโตพรอสสูงกว่ากลุ่มที่ใช้ยาหลอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ผลข้างเคียงจากการรักษามีเพียงเล็กน้อยและใกล้เคียงกันในทั้งสองกลุ่ม

สรุปผล: ไบมาโตพรอส 0.01% มีประสิทธิภาพเหนือกว่ายาหลอกในการเพิ่มความหนาของคิ้ว มีความปลอดภัย ประสิทธิภาพดี และผลข้างเคียงน้อยในการรักษาภาวะคิ้วบาง

คำสำคัญ : ไบมาโตพรอส, ขนคิ้ว, ภาวะคิ้วบาง

Efficacy and safety of topical 3% minoxidil combined with topical 0.25% finasteride solution versus topical 3% minoxidil solution in treatment of female pattern hair loss: a randomized, double-blind, controlled study.

Wimolsiri Iamsumang MD,

Salinee Rojhirunsakool MD,

Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

IAMSUMANG W, ROJHIRUNSAKOOL S, SUCHONWANIT P.

EFFICACY AND SAFETY OF TOPICAL 3% MINOXIDIL COMBINED WITH 0.25% FINASTERIDE SOLUTION VERSUS TOPICAL 3% MINOXIDIL SOLUTION IN TREATMENT OF FEMALE PATTERN HAIR LOSS: A RANDOMIZED, DOUBLE-BLIND, CONTROLLED STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Female pattern hair loss (FPHL) is a common cause of non-scarring alopecia seen in women. Although its relationship to androgenic hormone is not well established as in male androgenetic alopecia, some evidence reported the efficacy of finasteride in FPHL. In order to minimize the unwanted effects of long-term administration of oral finasteride, topical formulation of finasteride has been proposed as a promising choice for FPHL. However, a study evaluating the efficacy and safety of topical minoxidil solution compared with topical minoxidil solution combined with topical finasteride solution in female pattern hair loss has never been published in the literature.

Objective: To compare the efficacy and safety of 24-week application of topical 3% minoxidil solution (MND) with topical 3% minoxidil combined with topical 0.25% finasteride solution (MFX) in women with FPHL.

Materials and methods: A prospective, randomized, double-blind study was conducted in 30 postmenopausal women with Ludwig grade I-III FPHL. Each participant was randomly treated with either topical 3% minoxidil solution or topical 3% combined with topical 0.25% finasteride solution for 24-week duration. Efficacy was evaluated by hair density, hair diameter, and global photographic assessment at baseline, at 8, 16, and 24 weeks. Side effects were also recorded at each visit. Additionally, serum dihydrotestosterone (DHT) was evaluated at baseline and 24 weeks after treatment.

Results: By 24 weeks, hair density was increased from baseline in both groups without statistical differences. Increment in hair diameter was observed in both groups but MFX was significantly superior to MND in terms of increase hair diameter ($p = 0.039$). Reduction of percentage of vellus hair was seen in two groups but lack of statistical differences. Although MFX showed higher efficacy than MND with respect to global photographic assessment, there was no significant differences between groups. Side effects included pruritus and irritation. However, serum DHT level at 24 weeks in MFX group was significantly decreased from baseline ($p = 0.016$).

Conclusion: MFX was a safe and promising option in treatment of FPHL with an additional benefit over MND in terms of increase hair diameter. Nevertheless, it should be reserved for postmenopausal women due to its possible percutaneous absorption.

Key words: female pattern hair loss, topical minoxidil, topical finasteride

บทคัดย่อ:

วิมลสิริ เอี่ยมสำอางค์ สาลินี โรจน์หิรัญสกุล พูลเกียรติ สุชนวณิช

การศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยาทา 3% ไมน็อกซิดิลร่วมกับยาทา 0.25% ฟิแนสเตอไรด์เปรียบเทียบกับการรักษาด้วยการใช้ยาทา 3% ไมน็อกซิดิล ในการรักษาภาวะผมร่วงพันธุกรรมในเพศหญิง การศึกษาแบบสุ่มและมีกลุ่มควบคุม

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: ภาวะผมร่วงพันธุกรรมเป็นสาเหตุของผมร่วงในเพศหญิงที่พบได้บ่อย แม้ว่าความเกี่ยวข้องของภาวะนี้กับฮอร์โมนเพศชายไม่ชัดเจนเท่ากับภาวะผมร่วมพันธุกรรมในเพศชาย แต่มีหลักฐานจำนวนหนึ่งรายงานประสิทธิภาพของยาฟิแนสเตอไรด์ในการรักษาภาวะนี้ นอกจากนี้ยังมีการเสนอการใช้ยาฟิแนสเตอไรด์ชนิดทาบริเวณรอยโรคเพื่อเป็นทางเลือกในการรักษาเพื่อลดผลข้างเคียงจากการใช้ยาฟิแนสเตอไรด์ชนิดรับประทานเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามปัจจุบันยังไม่พบว่ามีการศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยาทาไมน็อกซิดิลเปรียบเทียบกับการรักษาด้วยการใช้ยาทาไมน็อกซิดิลร่วมกับยาทาฟิแนสเตอไรด์ในการรักษาภาวะผมร่วงพันธุกรรมในเพศหญิงมาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยาทาไมน็อกซิดิลเปรียบเทียบกับการรักษาด้วยการใช้ยาทาไมน็อกซิดิลร่วมกับยาทาฟิแนสเตอไรด์ในการรักษาภาวะผมร่วงพันธุกรรมในเพศหญิง

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ แบ่งแยกชนิดการรักษาโดยการสุ่มและปกปิดอาสาสมัครรวมทั้งผู้ประเมิน โดยทำในอาสาสมัครเพศหญิงวัยหมดประจำเดือนที่มีภาวะผมร่วงพันธุกรรมชนิดลุดวิกระดับ 1 ถึง 3 ทั้งหมด 30 คน อาสาสมัครแต่ละคนจะได้รับการรักษาด้วยยาทา 3% ไมน็อกซิดิลหรือยาทา 3% ไมน็อกซิดิลร่วมกับยาทา 0.25% ฟิแนสเตอไรด์ในการรักษาภาวะผมร่วงพันธุกรรมในเพศหญิงเป็นระยะเวลา 24 สัปดาห์ โดยทำการประเมินประสิทธิภาพของยาโดยการประเมินจำนวนและขนาดของเส้นผมและปริมาณร้อยละของเส้นผมชนิดเวลลัส รวมถึงการประเมินภาพถ่ายปรียบเทียบก่อนรักษาและที่ 8, 16, 24 สัปดาห์ นอกจากนี้ยังมีการบันทึกผลข้างเคียงของการรักษาในการตรวจติดตามแต่ละครั้งรวมถึงการเจาะเลือดเพื่อดูระดับฮอร์โมนไดไฮโดรเทสโทสเตอโรนก่อนและหลังการรักษา

ผลการศึกษา: ที่ระยะเวลา 24 สัปดาห์ มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนเส้นผมในทั้งสองกลุ่มการรักษาโดยไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ขนาดของเส้นผมมีการเพิ่มขึ้นทั้งสองกลุ่ม แต่กลุ่มที่ได้รับยาทา 3% ไมน็อกซิดิลร่วมกับ 0.25% ฟิแนสเตอไรด์เพิ่มขนาดของเส้นผมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.039$) นอกจากนี้ยังพบว่ามีการลดลงของร้อยละของเส้นผมชนิดเวลัสในทั้งสองกลุ่ม แต่ไม่พบความต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ การประเมินด้วยภาพถ่ายพบว่ามีการตอบสนองต่อการรักษาที่ดีกว่าในกลุ่มได้รับยาทา 3% ไมน็อกซิดิลร่วมกับ 0.25% ฟิแนสเตอไรด์ แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นได้แก่ อาการคันและระคายเคืองบริเวณที่ทา ระดับฮอร์โมนดีเอชทีในกลุ่มเอ็มเอฟเอ็กซ์มีการลดลงจากก่อนรักษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.016$)

สรุปผล: ยาทา 3% ไมน็อกซิดิลร่วมกับยาทา 0.25% ฟิแนสเตอไรด์มีความปลอดภัยและมีแนวโน้มที่จะเป็นตัวเลือกที่ดีในการรักษาภาวะผมร่วมพันธุกรรมในเพศหญิง โดยมีคุณสมบัติเหนือกว่ายาทา 3% ไมน็อกซิดิลในด้านการเพิ่มขนาดของเส้นผม อย่างไรก็ตามควรใช้เฉพาะในผู้หญิงวัยหมดประจำเดือนเท่านั้นเพื่อป้องกันผลข้างเคียงที่อาจจะเกิดขึ้นจากการดูดซึมยาผ่านผิวหนังเข้าสู่ร่างกาย

คำสำคัญ: ภาวะผมร่วงพันธุกรรมในเพศหญิง, ยาทาไมน็อกซิดิล, ยาทาฟิแนสเตอไรด์

Clinical characteristics of female patterned hair loss in patients attending Hair clinic, Siriraj Hospital.

Warayuwadee Amornpinyo MD,
Daranporn Triwongwaranat MD,
Rattapon Thuangtong MD.

ABSTRACT:

AMORNPINYO W, TRIWONGWARANAT D, THUANGTONG R.

CLINICAL CHARACTERISTICS OF FEMALE PATTERNED HAIR LOSS IN PATIENTS ATTENDING HAIR CLINIC, SIRIRAJ HOSPITAL.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Female pattern hair loss (FPHL) is a common problem and also effect quality of life of the patients. There were few Asian literatures about clinical characteristics and risk factors related to FPHL. This is the first study in Thailand evaluating about this aspect.

Objectives: To study the clinical characteristics of FPHL and factors associated with FPHL in premanopausal and menopausal woman in patients attending hair clinic, Siriraj hospital.

Materials and Methods: This is a retrospective chart review of FPHL patients visited hair clinic, Siriraj Hospital from June 2012 to May 2015. Factors associated with FPHL were analyzed. Family history and history of hair loss were also evaluated.

Results: In 267 patients (180 premenopausal and 87 menopausal women), Mean age of onset of patients were 35.5±12 years (premenopausal FPHL) and 60.5±7 years (menopausal FPHL). The incidence of FPHL was increasing with advancing age, most commonly in Ludwig grade I. Dyslipidemia (16.9%), hypertension (16.5%), diabetes mellitus (10.9%), hypothyroidism (4.9%), anemia (3.8%) and hyperthyroidism (2.9%) were noted. Positive family history of AGA was found in 48.3%. In univariate analysis, maternal family history (OR 3.06, 95%CI 1.02-9.14, *P*=.03) and low ferritin level < 70 µg/L (OR 2.81, 95%CI 1.15-6.86, *P*=.02) were associated with premenopausal FPHL. In multivariate analysis, significant associations were found between low ferritin level < 70 µg/L and premenopausal FPHL (OR 5.51, 95%CI 2.26-15.14, *P*=.01).

Conclusion: Maternal family history of AGA was likely to be greater influence in premenopausal FPHL. Low serum ferritin levels < 70 µg/L was significantly associated with premenopausal FPHL.

Key words: Female pattern hair loss, serum ferritin, family history.

บทคัดย่อ:

วรายุวดี อมรภิญโญ ดรัลพร ไตรวงศ์วรนาถ รัฐพล ตวงทอง

ลักษณะทางคลินิกของภาวะผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในผู้ป่วยเพศหญิงที่มาเข้ารับการรักษาที่คลินิกโรคเส้นผม คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาวะผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในเพศหญิงเป็นภาวะที่พบบ่อยและส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย การศึกษานี้เป็นการศึกษาแรกในประเทศไทยเกี่ยวกับลักษณะทางคลินิกและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับภาวะนี้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะทางคลินิกและปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดภาวะผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในผู้ป่วยหญิงวัยก่อนและหลังหมดประจำเดือน

วิธีการศึกษา: Retrospective chart review ผู้ป่วยผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมน ที่คลินิกเส้นผม คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ตั้งแต่มิถุนายน พ.ศ. 2555 ถึง พฤษภาคม พ.ศ. 2558

ผลการศึกษา: ผู้ป่วย 267 คน (ก่อนหมดประจำเดือน 180 คน, หลังหมดประจำเดือน 87 คน) อายุเฉลี่ยที่เริ่มมีอาการ วัยก่อนและหลังหมดประจำเดือน คือ 35.5±12 และ 60.5±7 ปี ตามลำดับ อุบัติการณ์เพิ่มตามอายุ ส่วนใหญ่เป็น Ludwig grade 1 พบมีประวัติครอบครัว 48.3% และมีโรคประจำตัว คือ ไขมันผิดปกติ (16.9%), ความดันโลหิตสูง (16.5%), เบาหวาน (10.9%), ไทรอยด์ฮอร์โมนต่ำ (4.9%), โลหิตจาง (3.8%) และไทรอยด์ทำงานเกิน (2.9%) ใน Univariate analysis พบการมีประวัติครอบครัวฝ่ายมารดา (OR 3.06, 95%CI 1.02-9.14, *P*=.03), เฟอริตินในเลือดต่ำกว่า 70 µg/L (OR 2.81, 95%CI 1.15-6.86, *P*=.02) สัมพันธ์กับการเกิดภาวะนี้ก่อนหมดประจำเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใน Multivariate analysis พบการมี เฟอริตินในเลือดต่ำกว่า 70 µg/L สัมพันธ์กับการเกิดภาวะนี้ก่อนหมดประจำเดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (OR 5.51, 95%CI 2.26-15.14, *P*=.01)

สรุปผล: การมีประวัติครอบครัวของญาติฝ่ายมารดามีภาวะผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมน มีแนวโน้มเกิดภาวะผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในเพศหญิงวัยก่อนหมดประจำเดือน และการมีเฟอริตินในเลือดต่ำกว่า 70 µg/L สัมพันธ์กับการเกิดภาวะนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ : ผมบางจากพันธุกรรมและฮอร์โมนในเพศหญิง, ระดับเฟอริตินในเลือด, ประวัติครอบครัว

Cost-effectiveness Analysis of Home-use versus Office-use of Diphenylcyclopropenone in Extensive Alopecia Areata.

Chinmanat Tangjaturonrusamee MD,
Pinyo Rattanaumpawan MD PhD,
Nattaporn Muangdang,
Penny Pimonrat,
Lalilpat Thaothaisong RN,
Isree Juengsamranphong MD.

ABSTRACT:

TANGJATURONRUSAMEE C*, RATTANAUMPAWAN P, MUANGDANG N*, PIMONRAT P*, THAOTHAISONG L*, JUENGSAMRANPHONG I*.**

COST-EFFECTIVENESS ANALYSIS OF HOME-USE VERSUS OFFICE-USE OF DIPHENYLCYCLOPROPENONE IN EXTENSIVE ALOPECIA AREATA.

**INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICE, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.*
***DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Alopecia areata (AA) with area involvement more than 50% considered as severe alopecia areata (AA) should be treated with topical diphenylcyclopropenone (DPCP). Those patients need to have precise concentration of DPCD applied once a week for 6 months to achieve the best result. In general practice, patients have DPCP treatment in the hospital and it is difficult for the patients who live faraway to be able to come to have the treatment every week. Home-use DPCP will allow patients to apply DPCP by themselves or the help of relatives without having to spend time and money to travel to receive Office-use DPCP at the hospital.

Objectives: To assess the cost, effectiveness and side effects of DPCP treatment between Office-use and Home-use in patients with severe AA after 24, 36 and 48 weeks of treatment.

Materials and Methods: The effectiveness between office-use and Home-use DPCP were reviewed from the files of Hair and Nail Clinic at The Institute of Dermatology, Bangkok, Thailand from 2011 to 2016. Only patients who underwent complete DPCP treatment (at least 24 weeks) with total scalp area assessment were enrolled into the study. The study includes interviewing patients over the outcome of treatment, time consume during treatment, doctor fees, hospital fees, cost of medicine, cost of transportation and loss of income on treatment day at the hospital. We compare the cost-effectiveness between Office-use and Home-use DPCP treatment using decisions tree model.

Results: Of all 82 patients, 27 males (33%) and 55 females (67%) with average of 29 years old are divided into 2 groups of 41 Office-use and 41 Home-use. The study shows satisfactory improvement (over 50% of severe AA) at 24 weeks in the Office-use group was not statistically significant difference compared to the Home-use group although there was a positive trend toward the Office-use group (p=0.11). The Home-used group had a similar outcome to the Office-used group in a later time at 36 and 48 weeks, but saved tremendous amount of money over transportation, food, miscellaneous and loss of daily income much more than the Office-used group.

Conclusion: Patients with severe AA who require DPCP treatment can have options to get the treatment either by Office-use or Home-use specially in the patients who cannot effort to come to the hospital every week due to the limited time or financial. Home-use DPCP is proved to be effective and a wise idea for treatment of severe AA.

Key words: Alopecia areata**,** Diphenycyclopropenone, office-use, home-use, cost-effectiveness

บทคัดย่อ:

ชินมนัส ตั้งจาตุรนต์รัศมี* ภิญโญ รัตนอัมพวัลย์ ณัฐพร ม่วงแดง* เพ็ญนีย์ พิมลรัตน์* ลลิลภัทร ท้าวไธสง* อิสรีย์ จึงสำราญพงศ์***

การศึกษาต้นทุนประสิทธิผลของการรักษาด้วยยาทาดีพีซีพีในผู้ป่วยโรคผมร่วงเป็นหย่อมที่เป็นรุนแรงเปรียบเทียบระหว่างการทายาที่บ้านและการทายาที่โรงพยาบาล

**สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข*

***ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

โรคผมร่วงเป็นหย่อม (alopecia areata) ที่เป็นรุนแรงที่มีพื้นที่ผมร่วงกว้างมากกว่า 50% ของพื้นที่ที่ศีรษะ ควรได้รับการรักษาด้วยการทายาไดฟีนิลไซโคลโพรพีโนน (diphenylcyclopropenone; DPCP) ซึ่งยานี้จำเป็นต้องปรับความเข้มข้นของยาตามอาการและต้องทายาต่อเนื่องที่โรงพยาบาลทุกสัปดาห์ เป็นเวลานานมากกว่า 6 เดือน การทายา DPCP เองที่บ้าน (home use) จะช่วยให้ผู้ป่วยประหยัดทั้งค่าใช้จ่ายและเวลาที่จะต้องมารับการรักษาที่โรงพยาบาล (office use) ได้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาต้นทุนประสิทธิผลและผลข้างเคียงของการรักษาด้วยยาทา DPCP ในผู้ป่วยโรคผมร่วงเป็นหย่อมที่เป็นรุนแรงระหว่าง office use และ home use ที่ระยะเวลา 24, 36, 48 สัปดาห์

วิธีการศึกษา: ศึกษาเก็บข้อมูลด้านประสิทธิผลของการรักษาจากแฟ้มข้อมูลของคลินิกเส้นผมและเล็บ สถาบันโรคผิวหนัง โดยเก็บข้อมูลผู้ป่วยทุกรายที่รับการรักษาด้วยการทายาดีพีซีพีทั้งแบบ office use และ home use ที่มีการบันทึกผลการรักษา (พื้นที่ผมร่วงที่ศีรษะ) ที่ระยะเวลาอย่างน้อย 24 สัปดาห์ ส่วนการเก็บข้อมูลต้นทุนในการรักษาแบ่งเป็นการเก็บข้อมูลต้นทุนในมุมมองของผู้ป่วยโดยใช้วิธีสัมภาษณ์และการเก็บต้นทุนในมุมมองของโรงพยาบาลโดยการเก็บข้อมูลด้านปริมาณเวลาในการปฏิบัติงาน, ค่ายา, ค่าแรงและค่าสถานที่ และทำการเปรียบเทียบต้นทุนประสิทธิผลของการรักษาทั้งสองวิธีด้วยแบบจำลอง Decisions tree

ผลการศึกษา: จากผลการศึกษา มีผู้ป่วยจำนวน 82 ราย โดยแบ่งเป็นเพศชาย 27 ราย (33%) และเพศหญิง 55 ราย (67%) อายุเฉลี่ย 29 ปี ในจำนวนทั้งหมด แบ่งเป็นกลุ่ม office use 41 ราย และกลุ่ม home use 41 ราย จากการศึกษา พบว่า ผู้ป่วยโรคผมร่วงเป็นหย่อมที่เป็นรุนแรงที่มีอาการดีขึ้นมากกว่า 50% หลังได้รับการรักษานาน 24 สัปดาห์ ในกลุ่มที่ทายาที่โรงพยาบาลมีจำนวนไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ทายาที่บ้าน (p=0.11) แม้ว่ากลุ่มที่ทายาที่โรงพยาบาลมีแนวโน้มอาการดีขึ้นมากกว่า อย่างไรก็ตาม หลังรักษานาน 36 และ 48 สัปดาห์ ผู้ป่วยกลุ่มที่ทายาที่บ้านมีผลการรักษาที่ดีใกล้เคียงกับกลุ่มที่ทายาที่โรงพยาบาลแต่สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่า ทั้งในด้านต้นทุนในมุมมองของโรงพยาบาลและผู้ป่วยเนื่องจากไม่ต้องเสียรายได้, ค่าเดินทาง, ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายอื่นๆอันเนื่องมาจากการมาโรงพยาบาล

สรุปผล: ผู้ป่วยโรคผมร่วงเป็นหย่อมที่เป็นรุนแรงที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาด้วยยาทาดีพีซีพี หากมีข้อจำกัดในด้านเวลาและค่าใช้จ่ายในการมารักษาด้วยการทายาที่โรงพยาบาล การทายาด้วยตนเองที่บ้านเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของการรักษาซึ่งมีประสิทธิผลเป็นที่น่าพอใจแก่ผู้ป่วย

คำสำคัญ: ผมร่วงเป็นหย่อมบริเวณกว้าง, ไดฟีนิลไซโคลโพรพีโนน, ยาใช้ที่โรงพยาบาล, ยาใช้เองที่บ้าน, ต้นทุนประสิทธิผล

Direct effects of minoxidil on functional properties of dermal papilla cells.

Pichanee Chaweekulrat MD,

Kedsarin Fong-ngern PhD,

Supenya Varothai MD,

Rattapon Thuangtong MD,

Visith Thongboonkerd MD FRCPT.

ABSTRACT:

CHAWEEKULRAT P[*], FONG-NGERN K[**], VAROTHAI S[*], THUANGTONG R[*], THONGBOONKERD V[**].

DIRECT EFFECTS OF MINOXIDIL ON FUNCTIONAL PROPERTIES OF DERMAL PAPILLA CELLS.

[*]DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY,

[**]MEDICAL PROTEOMICS UNIT, OFFICE FOR RESEARCH AND DEVELOPMENT, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Minoxidil promotes hair growth by still unclear mechanisms (e.g., perhaps by increased microcirculation to enhance delivery of blood, oxygen and nutrients to the hair follicles), whereas its direct effects on hair follicular cell compositions remained largely unknown.

Objective: To evaluate the direct effects of minoxidil on functional properties of human dermal papilla cells (DPCs).

Materials and Methods: DPCs were cultivated in the absence or presence of minoxidil (2 or 5 μM) for 2, 4, 6, or 8 days. The cells were then evaluated for total cell number, growth rate, doubling time, cell cycle distribution, morphological change, spindle index, mesenchymal markers, reactive oxygen species (ROS) production, and migratory activity.

Results: Minoxidil at 5 μM significantly promoted growth rate and reduced doubling time, whereas both doses caused cell accumulation at G2/M phase. Additionally, the minoxidil-treated cells were more spindled with significantly increased spindle index together with increased levels of mesenchymal markers in a dose-dependent manner. ROS level was significantly decreased in consistent with the increased catalase antioxidant enzyme in a dose-dependent manner, whereas another antioxidant, superoxide dismutase-1, remained unchanged. Finally, the cell migratory activity was increased in a dose-dependent manner.

Conclusion: These data demonstrated the direct effects of minoxidil to promote functional properties of human DPCs that are important for the hair growth.

Key words: Cell cycle, Dermal papilla cells, Migration, Minoxidil, Oxidative stress, Proliferation

บทคัดย่อ:

พิชานี ฉวีกุลรัตน์[*], เกศรินทร์ ฟองเงิน[**], สุเพ็ญญา วโรทัย[*], รัฐพล ตวงทอง[*], วิศิษฏ์ ทองบุญเกิด[**]

ผลโดยตรงของยา MINOXIDIL ต่อคุณสมบัติการทำงานของ DERMAL PAPILLA CELLS

[*]ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[**]หน่วยโปรตีโอมิกส์ทางการแพทย์ สถานส่งเสริมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

กลไกของยา minoxidil ในการกระตุ้นการเจริญของเส้นผมยังไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด อาจเกิดจากการเพิ่มขึ้นของ microcirculation ทำให้มีการไหลเวียนเลือดเพิ่มขึ้น เพิ่มออกซิเจนและสารอาหารไปยังรากผม อย่างไรก็ตามการศึกษาผลโดยตรงของยา minoxidil ต่อเซลล์ส่วนประกอบของรากผมยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลโดยตรงของยา minoxidil ต่อคุณสมบัติการทำงานของ human dermal papilla cells (DPCs)

วิธีการศึกษา: ผู้วิจัยทำการเพาะเลี้ยง DPCs ในสภาวะที่ไม่มีหรือมียา minoxidil (2 หรือ 5 μM) เป็นเวลา 2, 4, 6 หรือ 8 วัน โดยศึกษาลักษณะของเซลล์, จำนวนเซลล์, อัตราการเจริญเติบโตของเซลล์, เวลาในการแบ่งตัว, ปริมาณเซลล์ที่อยู่ในระยะต่างๆ ของวัฏจักรของเซลล์, spindle index, mesenchymal markers, การเกิด reactive oxygen species (ROS) และการเคลื่อนที่ของเซลล์

ผลการศึกษา: ยา minoxidil 5 μM กระตุ้นการเจริญเติบโตและลดเวลาการแบ่งตัวของ DPCs ในขณะที่ยา minoxidil ทั้งสองความเข้มข้นทำให้ DPCs อยู่ในระยะ G2/M มากขึ้น จากการศึกษาพบว่า DPCs ที่เพาะเลี้ยงอยู่ในสภาวะที่มียา minoxidil มี spindle index และระดับของ mesnechymal markers มากขึ้นแบบสัมพันธ์กับขนาดของยา นอกจากนี้ยังพบว่าระดับ ROS ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ สัมพันธ์กับเอนไซม์ catalase ที่เพิ่มขึ้นแบบสัมพันธ์กับขนาดของยา ในขณะที่ระดับของเอนไซม์ antioxidant อื่นๆ เช่น superoxide dismutase-1 ไม่เปลี่ยนแปลง จากการศึกษาพบว่าการเคลื่อนที่ของ DPCs ที่เพาะเลี้ยงในสภาวะที่มี minoxidil เพิ่มขึ้นแบบสัมพันธ์กับขนาดของยา

สรุปผล: ยา minoxidil มีผลโดยตรงต่อคุณสมบัติการทำงานของ DPCs ซึ่งสำคัญต่อการเจริญเติบโตของเส้นผม

คำสำคัญ : Cell cycle, Dermal papilla cells, การเคลื่อนที่ของเซลล์, ยา minoxidil, Oxidative stress, Proliferation

Oral Presentations

March 22, 2017

Lotus Suites 1-4

Session No. 11

A Randomized, Double-blind, Split-face Comparative Study of 1%Resveratrol versus 4%Hydroquinone Cream in the Treatment of Melasma.

Patchsariya Prongchantuk MD,

Junjida Ratanapoompinyo MD.

ABSTRACT:

PRONGCHANTUK P, RATANAPOOMPINYO J.

A RANDOMIZED, DOUBLE BLIND, SPLIT-FACE COMPARATIVE STUDY OF 1%RESVERATROL VERSUS 4% HYDROQUINONE CREAM IN THE TREATMENT OF MELASMA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is a common pigmentary disorder. Topical hydroquinone cream is a standard treatment for melasma. However, it has serious side effect in high concentration and long-term treatment. Resveratrol and hydroquinone have been proven to inhibit tyrosinase activity. Both of them have never been directly compared to each other regarding of their efficacy.

Objectives: To determine the efficacy and safety of resveratrol and 4% hydroquinone cream in treatment of melasma

Materials and methods: Seventy-six female patients, aged 25-60 years, presented with melasma were enrolled in this study. These patients were randomly divided into two treatment groups. One group was treated with resveratrol and hydroquinone and the other one group was treated with resveratrol and placebo. They were assigned to apply each side of face twice daily for a total of 12 weeks treatment. The clinical improvement was assessed by Mexameter® MX18, standard digital photograph and patient satisfaction at baseline, 4th, 8th and 12th week follow-up visits. Adverse effects were also recorded.

Results: Seventy-six female patients with melasma (mean age 47.60 years, skin types III-V) completed the study. Mean age, skin type, duration of disease and type of melasma were comparable in both groups. At the end of the study, there were statistically significant differences of mean melanin index in both resveratrol and hydroquinone treated sides compared with placebo treated side. [forehead (resveratrol $p<0.001$, hydroquinone $p<0.001$), malar (resveratrol $p=0.003$, hydroquinone $p<0.001$), mentum (resveratrol $p=0.001$, hydroquinone $p=0.001$)]. Both groups demonstrated a reduction of melanin index after 8 weeks of treatment and continued throughout study. However, the melanin index reduction was not significantly different between resveratrol and hydroquinone group (forehead $p=0.554$, malar $p=0.963$, mentum $p=0.622$). The mean erythema index at malar area showed significantly higher in hydroquinone treated side ($p=0.017$). Six patients experienced transient itching after treatment. All adverse events were mild and resolved spontaneously.

Conclusions: Resveratrol cream is an effective treatment for melasma and comparable to standard 4% hydroquinone cream. Resveratrol is safe and provides less adverse effect. Therefore, it can be an alternative treatment for melasma.

Key words: Melasma, Resveratrol, Hydroquinone, Mexameter

บทคัดย่อ :

พัชสริยา โปร่งจันทึก จัณจิดา รัตนภูมิภิญโญ

การศึกษาแบบสุ่มและแบ่งครึ่งหน้าเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของครีมเรสเวอราทรอลกับครีมไฮโดรควิโนน 4% ในการรักษาฝ้า

แผนกโรคผิวหนัง กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ฝ้าเป็นปัญหาทางผิวหนังที่พบได้บ่อย ไฮโดรควิโนนเป็นยาทามาตรฐานในการรักษาฝ้า แต่มีผลข้างเคียงที่พบได้บ่อย คือ การระคายเคือง แดง แสบบริเวณที่ทายา และพบมีรายงานทำให้เกิดการดำแบบถาวรได้หากใช้ยาที่มีความเข้มข้นสูงติดต่อกันเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามยังไม่มีรายงานประสิทธิภาพของการใช้ครีมเรสเวอราทรอลเปรียบเทียบกับครีมไฮโดรควิโนนในการรักษาฝ้ามาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของครีมเรสเวอราทรอลกับครีมไฮโดรควิโนน 4% ในการรักษาฝ้า

วิธีการศึกษา: ทำการศึกษาในกลุ่มผู้ป่วยหญิงที่ได้รับการวินิจฉัยเป็นฝ้าบริเวณใบหน้าทั้งสองข้าง ช่วงอายุ 25-60 ปี จำนวน 76 ราย ทำการทดสอบทาครีมแบบสุ่มและแบ่งครึ่งหน้า โดยสุ่มแบ่งผู้ป่วยออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกจะได้รับครีมสองชนิด คือ เรสเวอราทรอลและไฮโดรควิโนน กลุ่มที่สองจะได้รับครีมเรสเวอราทรอลและครีมหลอก ทาครีมเช้า-เย็น เป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ หลังจากนั้น ประเมินผลการรักษา โดยการตรวจวัดระดับเม็ดสีด้วยเครื่อง Mexameter® MX18 ภาพถ่ายสีดิจิตอล แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ป่วย และอาการข้างเคียงจากการรักษา ณ เวลาก่อนและหลังได้รับการรักษา สัปดาห์ที่ 4, 8 และ 12 ตามลำดับ

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยฝ้าเพศหญิงทั้งหมด 76 ราย อายุเฉลี่ย 47.60 ปี Fitzpatrick skin type III-V ทำการทดสอบทาครีมแบบสุ่มและแบ่งครึ่งหน้า กลุ่มแรกได้รับการรักษาด้วยครีมเรสเวอราทรอลและไฮโดรควิโนน จำนวน 41 ราย กลุ่มที่สองได้รับการรักษาด้วยครีมเรสเวอราทรอลและครีมหลอก จำนวน 35 ราย โดยอายุเฉลี่ย ชนิดของสีผิว ระยะเวลาที่เป็นฝ้าและชนิดของฝ้า ไม่มีความแตกต่างกันในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม เมื่อสิ้นสุดการรักษา 12 สัปดาห์ ผลจากการตรวจวัดระดับเม็ดสีโดยใช้เครื่อง Mexameter เปรียบเทียบกับ baseline พบว่า ซีกใบหน้าที่ได้รับการทาครีมเรสเวอราทรอลและไฮโดรควิโนนค่าเฉลี่ยระดับเม็ดสี Melanin index ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกับซีกใบหน้าที่ได้รับการทาครีมหลอก [หน้าผาก (เรสเวอราทรอล $p<0.001$, ไฮโดรควิโนน $p<0.001$), แก้ม (เรสเวอราทรอล $p=0.003$, ไฮโดรควิโนน $p<0.001$), คาง (เรสเวอราทรอล $p=0.001$, ไฮโดรควิโนน $p=0.001$)] โดยระดับเม็ดสีเริ่มลดลงตั้งแต่สัปดาห์ที่ 8 หลังได้รับการรักษา อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพในการลดระดับเม็ดสีของครีมเรสเวอราทรอลและไฮโดรควิโนนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (หน้าผาก $p=0.554$, แก้ม $p=0.963$, คาง $p=0.622$) แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยระดับความแดง Erythema index พบว่า ซีกใบหน้าที่ได้รับการทาไฮโดรควิโนนบริเวณแก้มมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.017$) พบอาการไม่พึงประสงค์ ได้แก่ อาการคัน 6 ราย ซึ่งเป็นอาการระคายเคืองระดับน้อยและเกิดขึ้นชั่วคราว และอาการดังกล่าวหายเป็นปกติก่อนสิ้นสุดการรักษา

สรุปผล: การใช้ครีมเรสเวอราทรอลในการรักษาฝ้ามีประสิทธิภาพไม่แตกต่างจากครีมไฮโดรควิโนน มีความปลอดภัยและไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรง เรสเวอราทรอลจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาฝ้า

คำสำคัญ: ฝ้า, เรสเวอราทรอล, ไฮโดรควิโนน, Mexameter

A Prospective Randomized Controlled Study of Oral Tranexamic Acid for Preventing Postinflammatory Hyperpigmentation After 532-Nm Quality-switched Neodymium-Doped Yttrium Aluminum Garnet Laser: a preliminary analysis.

Araya Manapajon MD,
Woraphong Manuskiatti MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc,
Sasima Eimpunth MD,
Weeranut Phothong MD,
Chanathip Yan-ubol MD.

ABSTRACT:

MANAPAJON A, MANUSKIATTI W, WANITPHAKDEEDECHA R, EIMPUNTH S, PHOTHONG W, YAN-UBOL C.

A PROSPECTIVE RANDOMIZED CONTROLLED STUDY OF ORAL TRANEXAMIC ACID FOR PREVENTING POSTINFLAMMATORY HYPERPIGMENTATION AFTER 532-NM Q-SWITCHED Nd:YAG LASER: A PRELIMINARY ANALYSIS.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Q-switched (QS) laser system is a standard treatment for solar lentigines. However, the high incidence of post-inflammatory hyperpigmentation (PIH) is a common concern while treating dark-skinned patients. Tranexamic acid indirectly inhibits melanogenesis and has also been reported to be effective treatment for melasma.

Objectives: To evaluated whether oral tranexamic acid (TA) reduces the incidence, degree and extent of PIH after 532-nm Q-switched Neodymium-Doped Yttrium Aluminum Garnet laser (QS Nd:YAG) treatment in Asian individuals.

Materials and Methods: A total of 70 participants with skin type III-V with solar lentigines were enrolled and underwent 532-nm QS Nd:YAG laser treatment on the face. All subjects were randomly divided into two groups: one group received 750 mg/d of TA for 12 weeks after QS treatment, and another group received placebo. Clinical and colorimetric assessments were performed at baseline, 1, 2, 3, 4, 8, 12 and 24 weeks later.

Results: Thirty participants (14 placebos and 16 in TA group) were complete 3 months follow-up. There was no significant difference in the incidence and degree of PIH between participants who received oral TA and those who did not. However, incidence of PIH tends to be lower in TA group at 2, 4, 8 and 12 week. At 12 weeks, the extent of PIH was significantly lower in TA group.

Conclusion: Our preliminary analysis demonstrates that there was a tend toward favorable outcome for oral TA in reducing the incidence and extent of PIH after QS Nd:YAG laser treatment. However, further analysis upon completion of the study is required to confirm the significance of this speculation.

Key words: postinflammatory hyperpigmentation, QS Nd:YAG, tranexamic acid, lentigines

บทคัดย่อ:

อารยา มานะผจญ วรพงษ์ มนัสเกียรติ รังสิมา วณิชภักดีเดชา ศศิมา เอี่ยมพันธุ์ วีรนุช โพธิ์ทอง ชนาทิพย์ ญาณอุบล

ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นโครงการวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของยาทรานเนซามิกเอซิดในการลดอุบัติการการเกิดรอยคล้ำหลังการรักษากระแดดด้วยเลเซอร์ชนิดคิวสวิทช์เอ็นดีแยก

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

เลเซอร์คิวสวิทช์เป็นการรักษามาตรฐานในการรักษากระแดด อย่างไรก็ตามรอยคล้ำหลังการรักษายังเป็นที่น่ากังวลเมื่อรักษาคนไข้ที่ผิวสีเข้ม ทรานเนซามิกเอซิดสามารถยับยั้งการสร้างเม็ดสีโดยทางอ้อม และมีประสิทธิผลในการรักษาฝ้าได้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิผลของทรานเนซามิกเอซิดชนิดรับประทาน ในการลดอุบัติการณ์การเกิดรอยคล้ำหลังการรักษากระแดดด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยก (Q-switched Nd:YAG) ความยาวคลื่น 532 นาโนเมตรในอาสาสมัครชาวเอเชีย

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครที่มีกระแดดและ skin type III-V ทั้งหมด 70 คนได้รับการทำเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยก (Q-switched Nd:YAG) ความยาวคลื่น 532 นาโนเมตรบนใบหน้าจะถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่มโดยถูกสุ่มให้ได้รับทรานเนซามิกเอซิดชนิดรับประทาน 750 มิลลิกรัมต่อวันเป็นเวลา 12 สัปดาห์ หรือยาหลอก ประเมินผลการรักษาทางคลินิกและColorimeter ก่อนรักษาและ 1, 2, 3, 4, 8, 12, 24 สัปดาห์หลังการรักษา

ผลการศึกษา: จากอาสาสมัครจำนวน 30 คน (14 คนได้รับยาหลอกและ 16 คนได้รับทรานเนซามิกเอซิด) ที่ติดตามการรักษาครบ 3 เดือน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องอุบัติการณ์และระดับของการเกิดรอยคล้ำระหว่างกลุ่มที่ได้และไม่ได้รับทรานเนซามิกเอซิด อย่างไรก็ตามอุบัติการ์ณการเกิดรอยคล้ำมีแนวโน้มลดลงในกลุ่มที่ได้รับทรานเนซามิกเอซิด ที่ 2, 4, 8, 12 สัปดาห์หลังการรักษา และพบว่าขอบเขตของการเกิดรอยคล้ำลดลงอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มที่ได้รับทรานเนซามิกเอซิดที่12สัปดาห์หลังการรักษา

สรุปผล: จากการวิเคราะห์เบื้องต้นพบว่าทรานเนซามิกเอซิดชนิดรับประทาน มีแนวโน้มในการลดอุบัติการณ์และขอบเขตการเกิดรอยคล้ำหลังการรักษาด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอ็นดีแยกความยาวคลื่น 532 นาโนเมตร อย่างไรก็ตามยังต้องมีการวิเคราะห์หลังสิ้นสุดการวิจัยอีกครั้งเพื่อยืนยันข้อสังเกตนี้

คำสำคัญ: รอยคล้ำ, คิวสวิทช์เอ็นดีแยก, ทรานเนซามิกเอซิด, กระแดด

Randomized controlled trial: comparative study of the efficacy of cutaneous wound healing with hydrogel mesh and hydrogel mesh plus silver nano comparison with conventionl dressing (0.5%chlorhexidine paraffin gauze dressing) in acute cutaneous wound healing in dermatosurgery.

Sutheethorn Wongchindaphan MD,
Sutthinun Wichyanrat MD,
Vasanop Vachiramon MD,
Natta Rajatanavin MD,
Jantanut Witthawaschaikul MD,
Somsak Tanrattanakorn MD.

ABSTRACT:

WONGCHINDAPHAN S, WICHYANRAT S, **VACHIRAMON V,** RAJATANAVIN N, WITAWATCHAISAKUL J, TANRATTANAKORN S.

RANDOMIZED CONTROLLED TRIAL: COMPARATIVE STUDY OF THE EFFICACY OF CUTANEOUS WOUND HEALING WITH HYDROGEL MESH AND HYDROGEL MESH PLUS SILVER NANO COMPARISON WITH CONVENTIONL DRESSING (0.5%CHLORHEXIDINE PARAFFIN GAUZE DRESSING) IN ACUTE CUTANEOUS WOUND HEALING IN DERMATOSURGERY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Mesh coated with hydrogel (hydrogel mesh) has been reported as the material that provide rapid wound healing and moist environment to the wound. While hydrating the wound, it absorbed an excess wound exudate. Hydrogel mesh has a property to reserve and deliver drug to wound bed, minimize pain, create cooling effect and cause less tissue trauma during application and removal. Silver ions produce the antimicrobial effect as their use are recommended to prevent wound infection. As a result, hydrogel mesh and hydrogel mesh plus silver nano are thought to be a good dressing material for acute dermatosurgical wound healing.

Objectives: To evaluate the efficacy of hydrogel mesh and hydrogel mesh plus silver nanoparticles comparison with conventional dressing (0.5% Chlorhexidine paraffin gauze dressing) in acute cutaneous wound healing in dermatosurgery.

Materials and methods: A prospective, experimental randomized controlled trial study with double blinded evaluation. We focused on patients who underwent Carbon dioxide laser at head and neck area with open partial thickness wound in Ramathibodi laser center. Patients were randomly allocated to three groups and each were received different type of dressing; conventional dressing hydrogel mesh and hydrogel mesh plus silver nano. Wounds were assessed by the Bates-Jensen wound assessment tool (BWAT) at day o, then every 3 days until healed. We also assessed the post inflammatory hyperpigmentation and redness at 4 and 8 weeks after procedure.

Results: To be present

Conclusion: To be present

Key words: Hydrogel mesh, hydrogel mesh plus silver nano, wound healing, wound dressing material

บทคัดย่อ:

สุธีธร วงศ์จินดาพรรณ สุทธินันท์ วิชญาณรัตน์ วาสนภ วชิรมน ณัฏฐา รัชตะนาวิน จันทณัชธน์ วิทวัสชัยสกุล สมศักดิ์ ตันรัตนากร

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการใช้แผ่นแปะแผลไฮโดรเจลแบบตาข่าย และแผ่นแปะแผลไฮโดรเจลชนิดผสมซิลเวอร์นาโน กับการใช้แผ่นแปะแผลดั้งเดิมชนิดผสมคลอเฮกซิดีนในการรักษาแผลสด ของผู้ป่วยตจศัลยกรรม โดยมีกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

แผ่นแปะแผลไฮโดรเจล แบบตาข่าย ให้ความชุ่มชื้นแก่แผล สามารถดูดซับสิ่งคัดหลั่งจากแผล และมีคุณสมบัติในการกักเก็บยาและช่วยให้ยาซึมผ่านลงไปยังก้นแผลได้ ลดความรู้สึกเจ็บปวด และการบาดเจ็บต่อแผลขณะปิดแผล และระหว่างทำแผล อนุภาคของซิลเวอร์ ออกฤทธิ์ทำลายเชื้อแบคทีเรียได้ ใช้เป็นยาเฉพาะที่เพื่อป้องกันการติดเชื้อของแผล แผ่นไฮโดรเจลชนิดผสมอนุภาคซิลเวอร์ แบบตาข่ายจึงน่าจะเป็นวัสดุปิดแผลที่ดี และช่วยให้แผลหายได้เร็วกว่าการใช้แผ่นปิดแผลแบบดั้งเดิม

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการรักษาแผลสด ด้วยแผ่นแปะแผลไฮโดรเจล แบบตาข่าย และ แผ่นไฮโดรเจลชนิดผสมอนุภาคซิลเวอร์ แบบตาข่าย เทียบกับแผ่นแปะแผลดั้งเดิมชนิดผสมคลอเฮกซิดีน

วิธีการศึกษา: การศึกษาทดลองแบบไปข้างหน้าโดยมีกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม โดยผู้ป่วยที่มีแผลจากการเข้ารับการรักษาโดยการทำคาร์บอนไดออกไซด์เลเซอร์ที่บริเวณศีรษะ และ ลำคอ ศูนย์เลเซอร์โรงพยาบาลรามาธิบดี จะถูกจัดกลุ่มโดยการสุ่มได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มที่ได้รับการปิดแผลด้วยแผ่นแปะชนิดดั้งเดิม แผ่นแปะชนิดไฮโดรเจล แบบตาข่าย และ แผ่นแปะไฮโดรเจลชนิดผสมอนุภาคซิลเวอร์ แบบตาข่าย ผู้ป่วยจะได้รับการประเมินแผลโดยแบบประเมินแผล [Bates-Jensen wound assessment tool (BWAT)] ในวันแรก และทุกๆ 3 วันจนกว่าแผลจะหาย การประเมินการเกิดรอยดำ และรอยแดงหลังการหายของแผลที่ เวลา 4 และ 8 สัปดาห์ หลังจากการทำเลเซอร์

ผลการศึกษา: ดังจะนำเสนอต่อไป

สรุปผล: ดังจะนำเสนอต่อไป

คำสำคัญ: แผ่นแปะแผลไฮโดรเจลแบบตาข่าย, แผ่นไฮโดรเจลชนิดผสมอนุภาคซิลเวอร์ แบบตาข่าย, การหายของแผล, วัสดุปิดแผล

Prospective Study on the Treatment of Hyperpigmented Skin Graft with Q-switched Nd:YAG 1064nm Laser.

Warangkana Tonaree MD,

Sasima Eimpunth MD,

Sirichai Kamnerdnakta MD,

Inneke Jane Hidajat MD,

Apirak Chuangsuwanich MD.

ABSTRACT:

TONAREE W, EIMPUNTH S, KAMNERDNAKTA S, HIDAJAT IJ, CHUANGSUWANICH A.

PROSPECTIVE STUDY ON THE TREATMENT OF HYPERPIGMENTED SKIN GRAFT WITH Q-SWITCHED Nd:YaG 1064NM LASER.

DEPARTMENT OF SURGERY AND DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Hyperpigmentation after skin graft procedure is a common problem in Asian skin and can cause distress to the patients. Various treatments have been attempted but none gave a satisfactory result. Q-switched Nd:YAG 1064nm laser has been used successfully as a standard treatment for hyperpigmented skin lesions, but none has reported the treatment of hyperpigmented skin graft with the Q-switched Nd:YAG laser.

Objectives: This study aimed to evaluate the reduction of hyperpigmentation on skin grafts treated by Q-switched Nd:YAG 1064nm laser compared to untreated skin grafts.

Materials and Methods: This is a prospective randomized controlled trial. Half area of the skin grafts were treated with Nd:YAG laser for 2-4 times, and the other half left untreated. Treatment results were evaluated with clinical photographs, assessment of melanin index (MI) and erythema index (EI) at baseline, 1 week after each treatment and 1 month after the final treatment, with untreated sites as the control.

Results: Eleven skin graft sites from 5 patients were included in this study. Interestingly, the MI had decreased significantly as early as after 2 treatments (11 sites), compared to control with the difference of 120 (p=0.006); and continued to demonstrate significant decrease after 3 (8 sites) and 4 treatments (6 sites) with the difference of 116 (p=0.012) and 130 (p=0.031), respectively. However, there was no significant reduction in the EI both on the treated sites and control. No complications recorded in this study.

Conclusion: This study showed that Q-switched Nd:YAG 1064 nm laser treatment can be a promising modalities for the treatment of hyperpigmented skin graft.

Key words: hyperpigmented, skin graft, Nd:YAG 1064 nm, melanin index

บทคัดย่อ:

วรางคณา ตันอารีย์ ศศิมา เอี่ยมพันธุ์ ศิริชัย กำเนิดนักตะ INNEKE JANE HIDAJAT อภิรักษ์ ช่วงสุวนิช

การศึกษาผลของเลเซอร์ Q-SWITCHED Nd:YAG 1064 NM ในการรักษารอยดำบริเวณผิวหนังปลูกถ่าย

ภาควิชาศัลยศาสตร์ และ ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

รอยดำที่เกิดบริเวณผิวหนังปลูกถ่ายเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยชาวเอเชียและสามารถทำให้เกิดความเครียดแก่ผู้ป่วยได้ มีการรักษาหลายอย่างได้นำมาใช้แต่ไม่พบว่าการรักษาใดให้ผลเป็นที่น่าพอใจ เลเซอร์ Q-switched Nd:YAG 1064nm เป็นเลเซอร์ที่ให้ผลในการรักษารอยโรคที่มีความผิดปกติของสีผิวได้ดีและถือเป็นการรักษามาตรฐาน

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินการลดลงของรอยดำบริเวณผิวหนังปลูกถ่ายเมื่อได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ Q-switched Nd:YAG 1064 nm เทียบกับบริเวณที่ไม่ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาไปข้างหน้าที่มีการสุ่มแบ่งกลุ่มและมีกลุ่มควบคุม โดยครึ่งหนึ่งของผิวหนังปลูกถ่ายจะได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ Q-switched Nd:YAG เป็นจำนวน 2-4 ครั้ง และอีกครึ่งหนึ่งไม่ได้รับการรักษาใด ผลการรักษาประเมินโดยภาพถ่ายรอยโรค การวัดระดับความดำของผิว และ ระดับความแดงของผิวเมื่อเริ่มการรักษา 1 สัปดาห์หลังการรักษาแต่ละครั้งและ 1เดือนหลังการรักษาครั้งสุดท้าย

ผลการศึกษา: จำนวนผิวหนังปลูกถ่ายทั้งหมด 11 รอยโรคจากผู้ป่วย 5 รายได้รับการทำการศึกษา ผิวหนังปลูกถ่ายจำนวน 6 รอยโรคได้รับการรักษา 4 ครั้ง จำนวน 2รอยโรคได้รับการรักษา 3 ครั้ง จำนวน 3 รอยโรคได้รับการรักษา 2 ครั้ง จากการประเมินความดำผิวด้วยค่า MI เป็นที่น่าสนใจว่า การจางขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ สามารถพบได้ตั้งแต่หลังการรักษาเพียง 2 ครั้ง วัดจากทั้ง 11 จุดที่ทำการรักษา (MI แตกต่าง 120 (p=0.006) และจางลงอย่างต่อเนื่องหลังการรักษา ครั้งที่ 3 (วัดจาก 8 จุดที่ทำการรักษา) และ 4 (วัดจาก6 จุดที่ทำการรักษา) โดยมีค่าความต่างของ MI เป็น116 (p=0.012) และ130 (p=0.031) ตามลำดับ

สรุปผล: การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าการรักษาด้วยเลเซอร์ Q-switched Nd:YAG 1064nm เป็นอีกทางเลือกที่เห็นผลในการรักษารอยดำบริเวณผิวหนังปลูกถ่าย

คำสำคัญ: รอยดำบริเวณผิวหนังปลูกถ่าย, เลเซอร์ Q-switched Nd:YAG 1064nm, ระดับความดำของผิว

The efficacy and safety of 308-nm excimer lamp therapy for patient with scalp psoriasis: a retrospective descriptive study.

Sutheethorn Wongchindaphan MD,
Kallapan Pakornphadungsit MD,
Poonkiat Suchonwanit MD,
Ploysyne Rattanakaemakorn MD.

ABSTRACT:

WONGCHINDAPHAN S, PAKORNPHADUNGSIT K, SUCHONWANIT P, RATTANAKAEMAKORN P.

THE EFFICACY AND SAFETY OF 308-NM EXCIMER LAMP THERAPY FOR PATIENT WITH SCALP PSORIASIS: A RETROSPECTIVE DESCRIPTIVE STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Scalp psoriasis is a major therapeutic challenge since there is usually inadequate topical treatment due to hindrance of the hairy area. The 308-nm excimer light, the recent modality, has been newly proposed for treatment of scalp psoriasis which provides therapeutic benefits over the phototherapy.

Objective: To evaluate the efficacy and safety of 308-nm excimer light for treatment of scalp psoriasis and to investigate the effective doses and the number of sessions of the 308-nm excimer light for a good therapeutic outcome.

Methods: We retrospectively reviewed the medical record of patients with scalp psoriasis received treatment with 308-nm excimer light in Ramathibodi hospital from July to September 2016.

Results: Twenty patients including 3 males and 17 females, treated at least 10 sessions were enrolled in our study. The mean age was 47.45 ± 17.93 years. The median baseline local PASI score and DLQI were 12 (3-32) and 8 (2-22) respectively. All patients received high-fluence protocol. Nineteen patients achieved an improvement at the end of 10 treatment sessions, 12/20 (60%) achieved 50% improvement, 6/20 (30%) accomplished 75% improvement and 1/20 (5%) achieved 100% clearance. The mean reduction of local PASI score was 55%. Side effects were observed including erythematous skin, irritation and desquamation. One patient developed vesicle and first degree burn.

Conclusion: The 308-nm excimer light is useful, effective and safe modality for treatment of scalp psoriasis with shorter therapeutic time. The modality may be considered as the first-line treatment for recalcitrant scalp psoriasis or as an adjuvant therapy.

Key words: 308 Excimer light, Scalp psoriasis

บทคัดย่อ :

สุธีธร วงศ์จินดาพรรณ กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์ พูลเกียรติ สุชนวณิช พลอยทราย รัตนเขมากร

การศึกษาประสิทธิภาพ และความปลอดภัยของเครื่องเอ็กไซเมอร์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรในการรักษาผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะ

สาขาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ผื่นสะเก็ดเงินที่เกิดขึ้นบริเวณหนังศรีษะ พบได้บ่อย และมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต รวมทั้งเป็นตำแหน่งที่รักษาด้วยการทายาได้ค่อนข้างยาก การศึกษาเกี่ยวกับการใช้เครื่องฉายแสงเฉพาะที่เพื่อรักษาสะเก็ดเงินที่หนังศีรษะยังมีน้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของเครื่องฉายแสงเอ็กไซเมอร์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตร ในการรักษาผื่นสะเก็ดเงินที่บริเวณหนังศีรษะ

วิธีการศึกษา: ศึกษาข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนผู้ป่วย ที่ได้รับการรักษาผื่นสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะด้วยเครื่องฉายแสงเอ็กไซเมอร์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรในผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

ผลการรักษา: ผู้ป่วยที่มีผื่นสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะ 20 ราย ที่ได้รับการรักษาด้วยเครื่องฉายแสงเอ็กไซเมอร์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตร โดยได้รับการรักษาต่อเนื่อง 10 ครั้งเป็นอย่างน้อย อายุเฉลี่ย 47 ปี มีค่าเฉลี่ยมัธยฐาน Local PASI เท่ากับ 12 ค่าเฉลี่ย DLQI เท่ากับ8 ผู้ป่วย19 รายดีขึ้นภายหลังการรักษาโดยมีค่า mean reduction of Local PASI score เท่ากับ 55% ไม่พบผลข้างเคียงแต่มีผู้ป่วย 1 รายที่มี vesicle และ first degree burn

สรุปผล: การรักษาผื่นสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะด้วยเครื่องฉายแสงเอ็กไซเมอร์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรได้ผลดีและมีความปลอดภัย

คำสำคัญ: เครื่องฉายแสงเอ็กไซเมอร์ สะเก็ดเงิน หนังศีรษะ

Oral Presentations

March 22, 2017

Lotus Suites 11

Session No. 15

Legal vs. Illegal injectable soft tissue fillers: an adverse effects comparison study.

Apichaya Thanyavuthi MD,
Onjuta Chayangsu MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Thanya Techapichetvanich MD,
Weeranut Phothong MD,
Sasima Eimpunth MD,
Woraphong Manuskiatti MD.

ABSTRACT:

THANYAVUTHI A, CHAYANGSU O, WANITPHAKDEEDECHA R, PATTANAPRICHAKUL P, TECHAPICHETVANICH T, PHOTHONG W, EIMPUNTH S, MANUSKIATTI W.

LEGAL VS. ILLEGAL INJECTABLE SOFT TISSUE FILLERS : AN ADVERSE EFFECTS COMPARISON STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Filler injections are frequently used for wrinkle correction and facial contouring during the last few decades. However, injection of illegal filler materials by unlicensed practitioners are outspread which often lead to variety of complications.

Objectives: This study was designed to compare the adverse effects between legal and illegal injectable soft tissue fillers.

Materials and methods: This is an 8-year retrospective, single-center study. The patients with complications from injectable soft tissue fillers were enrolled during their visits to general dermatology out-patient clinic and Siriraj skin laser center at Siriraj Hospital during January 2009 to December 2016. The demographic data, injection history, clinical characteristics, laboratory investigations, diagnosis and treatment were recorded.

Results: Forty patients were enrolled into the study. Thirty-five of them (87.5%) were female. The mean (SD) age was 37.0 (11.6) years. Illegal filler materials were used in 28 patients (70%) and significantly performed by unlicensed practitioners (18 cases, 64.3%, p=0.001). The onset of complication from illegal materials were predominantly delayed (26 cases, 92.9%), comparing with legal materials (7 cases, 58.3%) (p=0.017). The median (min-max) duration of symptoms prior to the admission were significantly longer in illegal group, 10 (0.07-288) weeks, compare to 0.75 (0.14-72) weeks of those legal group (p=0.01).

The complications in illegal material group were mainly from reaction (22 cases, 78.6%). There were 5 cases of vascular complications in this study. All of them were injected by legal materials (p<0.001).

Conclusions: Illegal filler injection by unlicensed practitioners are still common in Thailand with higher rate of complications. Most of adverse reactions were chronic in onset and patients had tendency to treat themselves before seeing doctors. However, serious adverse events can occur from both legal and illegal materials. Public education regarding the consequences from unregulated filler injection should be promoted. Safe injection techniques and adverse events recognition should be emphasized in physicians who performed injection.

Key words: Filler, Complication, Illegal

บทคัดย่อ:

อภิชญา ธันยาวุฒิ อรจุฑา ชยางศุ รังสิมา วณิชภักดีเดชา เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล ธัญญา เตชะพิเชฐวนิช วีรนุช โพธิ์ทอง ศศิมา เอี่ยมพันธุ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ

การศึกษาเปรียบเทียบผลข้างเคียงที่เกิดจากการฉีดสารเติมเต็มหรือฟิลเลอร์ชนิดที่ได้รับการรับรองและชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกกฎหมาย

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

สารเติมเต็ม หรือ ฟิลเลอร์ ได้ถูกนำมาใช้เพื่อแก้ไขปรับรูปหน้า และลดริ้วรอยอย่างแพร่หลายมาเป็นระยะเวลานาน อย่างไรก็ตามพบว่ามีการใช้สารเติมเต็มหรือฟิลเลอร์ที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และฉีดโดยบุคคลที่ไม่ได้รับการรับรอง ซึ่งผลที่ตามมาคือพบผลข้างเคียง และภาวะแทรกซ้อนเพิ่มขึ้นอย่างมาก

วัตถุประสงค์: การศึกษานี้มีจุดประสงค์ที่จะเปรียบเทียบผลข้างเคียงที่เกิดจากการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ได้รับการรับรอง และชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาย้อนหลังเป็นระยะเวลา 8 ปี โดยรวบรวมผู้ป่วยที่มีผลข้างเคียงหรือภาวะแทรกซ้อนจากการฉีดสารเติมเต็มหรือฟิลเลอร์ ที่มารับการรักษาที่แผนกผิวหนังโรงพยาบาลศิริราช ระหว่างเดือนมกราคม 2554 ถึง เดือนธันวาคม 2559 เดือน มีการเก็บข้อมูลพื้นฐานของผู้ป่วย อาการแสดงที่นำผู้ป่วยมาพบแพทย์ ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ รวมถึงการวินิจฉัยและการรักษา

ผลการศึกษา: การศึกษานี้มีผู้ป่วยทั้งหมด 40 ราย เป็นผู้หญิง 87.5% อายุเฉลี่ย 37.0 ปี ผู้ป่วย 28 ราย (70%) ได้รับการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกกฎหมาย พบว่าในกลุ่มนี้ผู้ฉีดเป็นบุคคลที่ไม่ได้รับการรับรอง หรือมีใบประกอบโรคศิลป์อย่างถูกต้อง 18 ราย (64.3%) ซึ่งมากกว่าอย่างมีสำคัญทางสถิติ (p=0.001) ผู้ป่วยที่ได้รับการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องส่วนใหญ่เริ่มมีอาการแสดงของภาวะแทรกซ้อนช้ากว่าสารเติมเต็มชนิดที่ถูกต้องตามกฎหมาย (26 ราย เทียบกับ 7 ราย, p=0.017) ค่ามัธยฐานของระยะเวลานับตั้งแต่ผู้ป่วยเริ่มมีอาการผิดปกติจนกระทั่งมาพบแพทย์ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองคือ 10 สัปดาห์ (0.07-288) ซึ่งนานกว่ากลุ่มที่ได้รับการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ได้รับการรับรอง (0.75 สัปดาห์ (0.14-72)), (p=0.008)

ภาวะแทรกซ้อนส่วนใหญ่ของกลุ่มที่ได้รับสารชนิดที่ไม่ได้รับการรับรองพบเป็นปฏิกิริยาของร่างกายต่อสารเติมเต็ม (22 ราย, 78.6%) และพบว่าผู้ป่วยที่มีภาวะแทรกซ้อนจากการอุดตันของเส้นเลือดทั้ง 5 รายเป็นผู้ป่วยที่ได้รับการฉีดสารเติมเต็มชนิดที่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องทั้งหมด (p<0.001)

สรุปผล: การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า การฉีดสารเติมเต็มที่ไม่ได้รับการรับรองอย่างถูกกฎหมาย โดยบุคคลที่ไม่ได้รับการรับรอง หรือมีใบประกอบโรคศิลป์อย่างถูกต้องยังคงพบได้บ่อยในประเทศไทย และทำให้พบอัตราแทรกซ้อนหลังการฉีดสารเติมเต็มค่อนข้างสูง โดยผู้ป่วยกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะเริ่มมีอาการแสดงของภาวะแทรกซ้อนช้า และมาพบแพทย์ช้ากว่า อย่างไรก็ตามสารเติมเต็มทุกชนิดสามารถทำให้เกิดผลแทรกซ้อนที่รุนแรงได้ไม่ต่างกัน การให้การศึกษาและข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้ป่วย รวมถึงการเรียนการสอนเกี่ยวกับเทคนิคการฉีดสารเติมเต็มที่ถูกต้องให้แก่แพทย์ น่าจะช่วยลดอัตราการเกิดภาวะแทรกซ้อนได้ ในระยะยาวต่อไป

คำสำคัญ: สารเติมเต็ม, ฟิลเลอร์, ภาวะแทรกซ้อน

Compare the efficacy, safety and duration of effect of onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A in the treatment of primary axillary hyperhidrosis.

Nataya Voravutinon MD,

Kanikar Seawthaweesin MD,

Wimwipa Dieosuthichat MD,

Navarat Tangpiroontham MD.

ABSTRACT:

VORAVUTINON N, SEAWTHAWEESIN K, DIEOSUTHICHAT W, TANGPIROONTHAM N.

COMPARATIVE STUDY OF THE EFFICACY AND SAFETY OF ONABOTULINUM TOXIN A AND NATURAL BOTULINUM TOXIN TYPE A IN THE TREATMENT OF PRIMARY AXILLARY HYPERHIDROSIS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY – MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Objectives: To compare the efficacy, safety and duration of effect of onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A in the treatment of primary axillary hyperhidrosis

Materials and methods: 17 Patients who has more than 6 months primary axillary hyperhidrosis and hyperhidrosis disease severity scale (HDSS) at 3 -4. Each subject will be injected at each side of armpits with 50 units of two different Botulinum neurotoxin type A: one side of subject's armpit with onabotulinum toxin A (Botox®) and another with natural botulinum toxin A (Nabota®). Primary outcomes are measuring the sweating volume by gravimetric test, the reduction of disease severity by clinical evaluation and hyperhidrosis disease severity scale(HDSS), the reduction of sweating by photographs after Iodine starch test and Secondary outcomes are Patients' satisfaction by patient's satisfaction score (scale range: Not improvement, Improvement from baseline 1-25, 26-50, 51-75 and 76-100%), Pain score at injection site, Adverse events (eg. compensatory sweating, pain in axillae or shoulder, vasodilatation (hot flushes), stinging in injection site, muscular weakness, etc.) by recording grading scale. The follow-up evaluations performed at 2nd, 4th, 12th, 24th week.

Results: Both onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A showed significant reduction in sweating at armpits and There was no statistically significant difference in reduction of sweating effect when compare between onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A, measuring by gravimetric test, HDSS, iodine starch test. Side-effects were mild and limited to compensatory sweating and hot flush

Conclusion: Both onabotulinum toxin A and natural botulinum toxin type A showed the effectiveness in treating primary axillary hyperhidrosis, with same efficacy and duration of effect. No serious adverse effects were found.

Key words: Botulinum toxin type A, Primary focal hyperhidrosis

บทคัดย่อ :

นัทยา วรวุทธินนท์ กรรณิการ์ เซียวทวีสิน วิมพ์วิภา เดียวสุทธิชาติ นวรัตน์ ตั้งพิรุฬห์ธรรม

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพ และความปลอดภัย ของการฉีดยา โอนาโบทูลินั่ม ท็อกซินเอ และ เนเซอรัล โบทูลินั่ม ท็อกซินเอ ในการรักษาภาวะเหงื่อออกมากผิดปกติที่รักแร้โดยไม่มีสาเหตุ

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพ และความปลอดภัย ของการฉีดยา โอนาโบทูลินั่ม ท็อกซินเอ และ เนเซอรัล โบทูลินั่ม ท็อกซินเอ ในการรักษาภาวะเหงื่อออกมากผิดปกติที่รักแร้โดยไม่มีสาเหตุและศึกษาระยะเวลาที่ยาออกฤทธิ์ทำให้มีเหงื่อออกลดลง และ การหมดฤทธิ์ของยาในช่วงที่ติดตามผลการรักษา

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีภาวะเหงื่อออกมากผิดปกติที่รักแร้ นานกว่า 6 เดือน โดยไม่ทราบสาเหตุ มีความรุนแรงของอาการมาก (hyperhidrosis disease severity scale, HDSS) ในระดับ 3 ถึง 4 จำนวน 17 คน โดยรักแร้แต่ละข้างจะได้รับการกำหนดวิธีการรักษาด้วยยา onabotulinum toxin A (Botox®)และ natural botulinum toxin type A (Nabota®) โดยแบ่งฉีดยาเข้าในระดับชั้นผิวหนัง ข้างละ 50 unit โดยวิธีเชิงทดลองแบบสุ่ม แล้วประเมินผลการรักษาที่สัปดาห์ที่ 0 (baseline), 15 วัน, 1 เดือน, 3 เดือนและ 6 เดือนหลังการรักษา โดย Primary outcome คือ ปริมาณเหงื่อที่ออกลดลงวัดโดย gravimetric test, การลดลงของความรุนแรงในการหลั่งเหงื่อ (HDSS) และประเมินอาการทางคลินิกจากภาพถ่ายของ Iodine starch test ส่วน Secondary outcome คือ ความพึงพอใจของผู้ป่วย โดยใช้ Patient's satisfaction score โดยแบ่ง scale เป็น not improvement, Improvement from baseline 1-25, 26-50, 51-75 และ 76-100% , pain score in injection site , ประเมินผลข้างเคียงที่เกิดขึ้น ได้แก่ compensatory sweating, pain in axillae or shoulder, vasodilatation (hot flushes) และ อื่นๆ โดยการบันทึกเป็น Grading Scale

ผลการศึกษา: พบว่ามีการลดลงของปริมาณเหงื่อออกที่รักแร้ แตกต่างกับก่อนรักษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่รักแร้ทั้งสองข้าง และพบว่าประสิทธิภาพไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติระหว่างรักแร้ทั้งสองข้าง โดยปริมาณเหงื่อลดลงตั้งแต่ 2 สัปดาห์หลังการรักษา จนถึง 6 เดือนหลังการรักษา การวัดปริมาณเหงื่อออกที่ลดลงบริเวณรักแร้ด้วยวิธีgravimetric test, HDSS และการประเมินทางคลินิกจากภาพถ่ายของ Iodine starch test มีผลไปในทิศทางเดียวกันโดยพบผลข้างเคียงเล็กน้อยและไม่รุนแรง ได้แก่ compensatory sweating(12%), hot flush(5.9%)

สรุปผล: การฉีดยา โอนาโบทูลินั่ม ท็อกซินเอ และ เนเซอรัล โบทูลินั่ม ท็อกซินเอ ในการรักษาภาวะเหงื่อออกมากผิดปกติที่รักแร้โดยไม่มีสาเหตุ มีประสิทธิภาพในการรักษาได้ผลเป็นอย่างดี และไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติระหว่างยาทั้งสองชนิด ผลข้างเคียงพบได้น้อยและไม่รุนแรง ระยะเวลาในการออกฤทธิ์เริ่มตั้งแต่ 15 วันหลังการรักษาจนถึง 6 เดือนหลังการรักษา

คำสำคัญ : ภาวะเหงื่อออกมากผิดปกติที่รักแร้โดยไม่มีสาเหตุ, โบทูลินั่ม ท็อกซินเอ

Comparison of onabotulinumtoxin A (Botox) and botulinum toxin type A product (Neuronox) in the efficacy of crow's feet treatment.

Poramet Kunakornwong MD,

Jinda Rojanamatin MD,

Sirintip Thongkaow MSc.

ABSTRACT:

KUNAKORNWONG P, ROJANAMATIN J, THONGKAOW S.

COMPARISON OF ONABOTULINUMTOXIN A (BOTOX) AND BOTULINUM TOXIN TYPE A PRODUCT (NEURONOX) IN THE EFFICACY OF CROW'S FEET TREATMENT.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Crow's feet (periorbital wrinkles) are usually a result of aging. In most cases, the wrinkles are caused by contraction of the orbicularis oculi muscles. A botulinum toxin type A product (Neuronox) produced from the same strain as onabotulinumtoxin A (Botox) is widely used but studies comparing for cosmetic use are not available in the medical literature.

Objectives: To compare the efficacy and safety of botulinum toxin type A product (Neuronox) and onabotulinumtoxin A (Botox) in treatment of crow's feet.

Materials and methods: Split-face, randomized, double-blind clinical trial was performed. Thirty four Thai participants with bilaterally symmetric moderate to severe crow's feet at maximum smile were randomly assigned to treatment with the Botox 12 units and the Neuronox 12 units injected on each of periorbital areas. The primary end point was the responder rate according to investigator assessment at days 7, 30, 60, 90, 120, 150, and 180 after treatment. The secondary end points were the mean of facial wrinkling grade (FWG), subject satisfaction after injection and adverse effects were demonstrated for the safety evaluation.

Results: For primary end point was the responder rate of both agents. The responder rates were 91.2%, 91.2%, 88.2%, 70.6%, 52.9%, 26.5%, 11.8% in the Neuronox and 97.1%, 100%, 94.1%, 70.6%, 44.1%, 20.6%, 8.8% in the Botox at day 7, 30, 60, 90, 120, 150 and 180. We set non-inferior at -15% for N-B and have to look at lower bound (90% CI) -12.6%, -16.94%, -12.61%, -6.94%, -1.86% -6.02%, -5.52%. For secondary end point, there was no significant difference the two groups. There were no serious adverse effects with either toxin.

Conclusions: The botulinum toxin type A product (Neuronox) is non-inferior to onabotulinumtoxin A (Botox) at day 7, 60, 90, 120, 150, and 180 for treatment of moderate to severe crow's feet but we cannot claim Neuronox is non-inferior to Botox at day 30. Both toxins were well tolerated.

Key words: Onabotulinumtoxin A (Botox), Botulinum toxin type A product (Neuronox), Crow's feet

บทคัดย่อ :

ปรเมศร์ คุณากรวงศ์ จินดา โรจนเมธินทร์ สิรินทิพย์ ทองขาว

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการรักษาริ้วรอยตีนกา ด้วยการฉีดสารโอนาโบทูลินั่มท็อกซินเอ (โบท็อกซ์) และผลิตภัณฑ์โบทูลินั่มท็อกซินเอ (นิวโรน็อกซ์)

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

ริ้วรอยตีนกาเป็นภาวะที่ทำให้ใบหน้าแลดูแก่ชรา โดยส่วนใหญ่ริ้วรอยเกิดจากการหดตัวของกล้ามเนื้อรอบดวงตา นิวโรน็อกซ์ เป็นผลิตภัณฑ์โบทูลินั่มท็อกซินเอ ซึ่งผลิตภัณฑ์นี้ผลิตจากแบคทีเรียสายพันธุ์เดียวกับสารโอนาโบทูลินั่มท็อกซินเอ (โบท็อกซ์) ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลาย แต่พบว่ายังมีการศึกษาเปรียบเทียบยาทั้งสองชนิดนี้เป็นจำนวนน้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์โบทูลินั่มท็อกซินเอ (นิวโรน็อกซ์) และสารโอนาโบทูลินั่มท็อกซินเอ (โบท็อกซ์) ในการรักษาริ้วรอยตีนกา

วิธีการศึกษา: ผู้เข้าร่วมโครงการ 34 คน เป็นอาสาสมัครที่มีริ้วรอยตีนกาขณะยิ้มเต็มที่เท่ากันทั้งสองข้าง โดยมีระดับความรุนแรงปานกลางถึงมาก ได้รับการรักษาด้วยการฉีดสารโบทูลินั่มท็อกซินเอบริเวณริ้วรอยตีนกาโดยการสุ่ม หางตาข้างหนึ่งฉีดโบท็อกซ์ปริมาณ 12 ยูนิต และหางตาอีกข้างฉีดนิวโรน็อกซ์ปริมาณ 12 ยูนิต ประเมินผลการรักษาจากภาพถ่ายและประเมินผลข้างเคียงจากแบบสอบถาม เปรียบเทียบผลก่อนและหลังการรักษา ในวันที่ 7, 30, 60, 90, 120, 150 และ180

ผลการศึกษา: ในตัวแปรผลลัพธ์หลักคือการประเมินอัตราการตอบสนองของยาทั้งสองชนิด โดยอัตราการตอบสนองของนิวโรน็อกซ์เท่ากับ 91.2%, 91.2%, 88.2%, 70.6%, 52.9%, 26.5%, 11.8% และโบท็อกซ์เท่ากับ 97.1%, 100%, 94.1%, 70.6%, 44.1%, 20.6%, 8.8% ในวันที่ 7, 30, 60, 90, 120, 150 และ 180 เมื่อกำหนดความไม่ด้อยกว่าที่ผลต่างไม่เกิน 15% โดยดูจากขอบเขตล่างที่ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 90% เป็น -12.6%, -16.94%, -12.61%, -6.94%, -1.86%, -6.02%, -5.52% ส่วนในตัวแปรผลลัพธ์รองพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของยาทั้งสองชนิดและไม่พบผลข้างเคียงรุนแรงจากการรักษา

สรุปผล: ผลิตภัณฑ์โบทูลินั่มท็อกซินเอ (นิวโรน็อกซ์) มีประสิทธิภาพไม่ด้อยกว่าสารโอนาโบทูลินั่มท็อกซินเอ (โบท็อกซ์) ในการรักษาริ้วรอยตีนกาที่มีความรุนแรงปานกลางถึงมาก ในวันที่ 7, 60, 90, 120, 150 และ 180 หลังการรักษา แต่ยังไม่สามารถบอกได้ว่านิวโรน็อกซ์ไม่ด้อยกว่าโบท็อกซ์ในวันที่ 30 โดยผลิตภัณฑ์ทั้งสองชนิดมีความปลอดภัยสูง

คำสำคัญ: โอนาโบทูลินั่มท็อกซินเอ (โบท็อกซ์), ผลิตภัณฑ์โบทูลินั่มท็อกซินเอ (นิวโรน็อกซ์), ริ้วรอยตีนกา

Efficacy of Olive leaf extract containing cream for facial rejuvenation; a pilot study.

Natchaya Junsuwan MD,

Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc,

Woraphong Manuskiatti MD.

ABSTRACT:

JUNSUWAN N, PHAITOONWATTANAKIJ S, WANITPHAKDEEDECHA R, MANUSKIATTI W.

EFFICACY OF OLIVE LEAF EXTRACT CONTAINING CREAM FOR FACIAL REJUVENATION–A PILOT STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Olive leaf extract, a naturally extracted oil from the olive leaf, contains many potentially bioactive compounds. Secoiridoid oleuropein, one of these potentially bioactive compounds, was identified as antioxidant and anti-melanogenesis and has been claimed its properties in enhancing skin wound healing. Although studies have shown its benefits, none of these studies reported the effects of olive leaf extract containing cream on the biophysical properties in human skin for facial rejuvenation.

Objectives: To evaluate the efficacy and safety of olive leaf extract containing cream on facial rejuvenation.

Materials and Methods: A pilot study was conducted in 36 volunteers, who had normal skin hydration and between the ages of 20 and 65. All subjects were instructed to apply olive extract containing cream (SUPERHEAL™ O-Live Cream, PhytoCeuticals, Inc., USA) 0.6 g whole face twice daily for 2 months and stop using cream for 1 month. The clinical evaluations were obtained at baseline, 1 month, 2 months after start using application, and 1 month after stop using the olive extract containing cream. Changes in biophysical properties were evaluated as the primary outcomes via measuring the parameters of melanin index, erythema index, skin hydration, TEWL, sebum, texture and wrinkle.

Results: There were statistically significant decrease in transepidermal water loss after start using cream for 2 months and after stop using cream for 1 month (p=0.007) and increase in skin hydration after using cream for 2 months (p=0.004) when comparing to the baseline. The photos taken from UVA-light video camera also showed a significant improvement of skin texture at 2 months after application and improvement of wrinkle starting at 1 month after the application and the improvement remained even after stop using the cream for 1 month. 23 subjects (64.9%) were satisfied with the results.

Conclusion: Olive leaf extract containing cream provided benefits on skin rejuvenation in human skin.

Key words: Olive leaf extract, Skin, Rejuvenation

บทคัดย่อ :

ณัฐชยา จันทร์สุวรรณ สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ รังสิมา วณิชภักดีเดชา วรพงษ์ มนัสเกียรติ

การศึกษานำร่องประสิทธิผลของครีมสารสกัดจากใบมะกอกต่อการรักษาสภาพผิวหน้า

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

สารสกัดธรรมชาติจากใบมะกอก ประกอบด้วยสารชีวภาพต่างๆ Secoiridoid oleuropein หนึ่งในสารชีวภาพที่สำคัญ มีคุณสมบัติต้านสารอนุมูลอิสระ ยับยั้งการสร้างเมลานิน และทำให้แผลหายเร็วขึ้น แม้จะมีการศึกษาประโยชน์ของสารสกัดจากใบมะกอก แต่ยังไม่มีการศึกษาประสิทธิผลของครีมสารสกัดจากใบมะกอกต่อการรักษาสภาพผิวหน้า

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของครีมสารสกัดจากใบมะกอกต่อการรักษาสภาพผิวหน้า

วิธีการศึกษา: การศึกษานำร่อง อาสาสมัคร 36 ราย ที่มีผิวหน้าชุ่มชื้นปกติ อายุ 20 - 65 ปี ทาครีมสารสกัดจากใบมะกอก (SUPERHEAL^{TM} O-Live Cream, PhytoCeuticals, Inc., USA) ปริมาณ 0.6 กรัม ทั่วใบหน้า เช้า-เย็น 2 เดือน และหยุดใช้ครีม 1 เดือน ประเมินผลก่อนทาครีม, 1 เดือน, 2 เดือนหลังทาครีม และ1 เดือนหลังหยุดใช้ครีม ประเมินคุณสมบัติทางชีวภาพของครีมสารสกัดจากใบมะกอก โดยการวัดความเข้มของเม็ดสีเมลานิน รอยแดง ความชุ่มชื้นผิวหนัง อัตราการระเหยของน้ำ ความมันของผิวหนัง ความเรียบเนียน และริ้วรอย

ผลการศึกษา: อาสาสมัครมีอัตราการระเหยของน้ำ ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ภายหลังทาครีมสารสกัดจากใบมะกอกครบ 2 เดือน, 1 เดือนหลังหยุดใช้ครีม (p=0.007) และมีค่าเฉลี่ยความชุ่มชื้นเพิ่มขึ้นหลังจากใช้ครีม 2 เดือน (p=0.004) เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทาครีม ภาพถ่ายจากกล้องวิดีโอแสงอัลตราไวโอเลต พบว่าผิวหนังเรียบเนียนขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังทาครีม 2 เดือน ริ้วรอยลดลงหลังจากใช้ครีม 1 เดือน และหลังหยุดใช้ครีม 1 เดือน อาสาสมัคร 23 ราย (ร้อยละ 64.9) พอใจผลการรักษา

สรุปผล: ครีมสารสกัดจากใบมะกอกมีประโยชน์ต่อการรักษาสภาพผิวหน้า

คำสำคัญ: สารสกัดใบมะกอก, ผิวหนัง, การรักษาสภาพผิวหน้า

The study on histological changes of vascular structure after hyaluronidase exposure.

Natthachat Jurairattanaporn MD,

Salinee Rojhirunsakool MD,

Yingluck Visessiri MD,

Thanya Techapichetvanich MD,

Wilai Thanasarnaksorn MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

JURAIRATTANAPORN N, ROJHIRUNSAKOOL S, VISESSIRI Y, TECHAPICHETVANICH T, THANASARNAKSORN W, WATTANAKRAI P.

THE STUDY ON HISTOLOGICAL CHANGES OF VASCULAR STRUCTURE AFTER HYALURONIDASE EXPOSURE.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Hyaluronic acid (HA) filler injection is commonly used for soft tissue augmentation. Uncommon but serious complication from filler injection is vascular occlusion. Hyaluronidase enzyme can be used to dissolve HA filler. Some evidence demonstrates that hyaluronidase can penetrate inside vessel wall after incubation for a certain period. However, studies regarding effects of hyaluronidase on vessel wall after intraluminal injection are limited.

Objective: To evaluate histological changes of blood vessels after intravascular injection of hyaluronidase enzyme.

Methods: This pilot, ex-vivo study was conducted. A vein conduit was collected from one patient who underwent coronary artery bypass grafting. The blood vessel specimen was equally divided into two pieces. The first experimental section was intraluminally injected with hyaluronidase enzyme (1,500 IU/ml). The second control section was not injected with hyaluronidase. Gross and histological examination was done for both groups at baseline, 30-minutes and 4-hours after.

Results: Gross examination of vessels in both groups revealed no significant difference at baseline, 30 minutes and 4 hours after injection. Histological examinations at baseline revealed viable endothelial cells in both experimental and control group. At 30 minute and 4 hours after hyaluronidase injection, both the hyaluronidase injected and control vessels showed intact endothelial cells.

Conclusions: No endothelial injury was seen in both gross and histological studies after direct intravascular hyaluronidase injections.

Key words: complication, filler, hyaluronidase, injury, intravascular, vascular

บทคัดย่อ :

ณัฐชาต จุไรรัตนาภรณ์ สาลินี โรจน์หิรัญสกุล ยิ่งลักษม์ วิเศษศิริ ธัญญา เตชะพิเชฐวนิช วิไล ธนสารอักษร เพ็ญพรรณ วัฒนไกร

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางจุลภายวิภาคของหลอดเลือดภายหลังการสัมผัสเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดส

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: ปัจจุบันมีการนำสารเติมเต็มชนิดกรดไฮยาลูโรนิคนิยมมาใช้ในการฉีดเพื่อเสริมสร้างและเติมเต็ม ผลข้างเคียงที่พบไม่บ่อยแต่มีความรุนแรงภายหลังการฉีดสารเติมเต็มคือภาวะหลอดเลือดอุดตัน มีการนำเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดสมาฉีดเพื่อสลายสารเติมเต็มชนิดกรดไฮยาลูโรนิค มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดสสามารถทะลุผ่านหลอดเลือดได้ภายหลังการแช่ระยะเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามการศึกษาเกี่ยวกับผลของเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดสที่มีต่อผนังหลอดเลือดยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางจุลภายวิภาคของหลอดเลือดภายหลังการฉีดเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดส

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษานำร่องทดลองภายนอกสิ่งมีชีวิตการทดลองแต่ละครั้งผู้วิจัยนำหลอดเลือดดำที่เหลือจากการผ่าตัดเปลี่ยนหลอดเลือดหัวใจจากคนไข้หนึ่งคน มาใช้ศึกษาทดลองโดยแบ่งหลอดเลือดออกเป็นสองส่วน หลอดเลือดกลุ่มทดลองส่วนแรกจะถูกฉีดด้วยไฮยาลูโรนิเดสเอนไซม์ความเข้มข้น 1,500 IU เข้าไปภายในหลอดเลือด หลอดเลือดกลุ่มควบคุมส่วนที่สองไม่ได้ฉีดเอนไซม์ หลอดเลือดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะถูกนำไปตรวจทางภายวิภาคและจุลกายวิภาคที่ระยะเวลาเริ่มต้น, 30 นาทีและ 4 ชั่วโมงภายหลังการฉีด

ผลการศึกษา: การศึกษาทางกายวิภาคของหลอดเลือดทั้งสองกลุ่มไม่พบความแตกต่างที่ระยะเวลาเริ่มต้น 30 นาที และ 4 ชั่วโมงหลังฉีดนอกจากนี้การศึกษาทางจุลกายวิภาคที่ระยะเวลาเริ่มต้นพบว่าเซลล์เยื่อบุผนังหลอดเลือดอยู่ในภาวะปกติทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ที่ระยะเวลา 30 นาที และ 4 ชั่วโมงหลังฉีดเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดส พบว่าเซลล์เยื่อบุผนังหลอดเลือดที่ฉีด และไม่ได้ฉีดเอนไซม์อยู่ในภาวะปกติเช่นเดียวกัน

สรุปผล: จากการศึกษาทางกายวิภาคและจุลกายวิภาค ไม่พบการบาดเจ็บของเซลล์เยื่อบุผนังหลอดเลือดภายหลังการฉีดด้วยเอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดสเข้าไปภายในหลอดเลือด

คำสำคัญ: โรคแทรกซ้อน, สารเติมเต็ม, เอนไซม์ไฮยาลูโรนิเดส, การบาดเจ็บ, ภายในหลอดเลือด, หลอดเลือด

Oral Presentations

March 23, 2017

Lotus Suites 5-7

Session No. 23

Prevalence of thyroid abnormalities in Thai Patients with vitiligo.

Sarawin Harnchoowong MD,

Woranit Onprasert MD,

Vasanop Vachiramon MD.

ABSTRACT:

HARNCHOOWONG S, ONPRASERT W, VACHIRAMON V.

PREVALENCE OF THYROID ABNORMALITIES IN THAI PATIENTS WITH VITILIGO.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Vitiligo is an acquired hypopigmentary disorder. Clinical presentation is depigmented macules and patches. The prevalence of vitiligo is 0.1-2% worldwide. It occurs in both genders and at all ages. The exact pathogenesis of vitiligo is still unknown. However, autoimmunity is believed to be the main cause of this condition. Vitiligo is associated with many autoimmune diseases, mostly autoimmune thyroid diseases. The prevalence of thyroid abnormalities is up to 40% in patients with vitiligo.The study aims to explore the prevalence of thyroid abnormalities in Thai patients with vitiligo.

Objective: To study the prevalence of thyroid abnormalities in Thai vitiligo patients and to study association between clinical features of vitiligo and thyroid abnormalities.

Methods: Medical records of vitiligo patients attending outpatient dermatology clinic at university-based hospital during January 1, 2012 – December 31, 2016 were retrospectively reviewed. Types of vitiligo, surface area, Koebner phenomenon, age of onset, thyroid antibodies, thyroid function test, and other clinical features were recorded. Statistical analysis was performed to evaluate the prevalence of thyroid abnormalities, its detail and association with vitiligo characteristics.

Results: Of the 325 patients included in our study, 31.38% or 102 of vitiligo patients have elevation of at least 1 thyroid antibody. Anti-TPO was elevated in 90 patients and antithyroglobulin was elevated in 63 patients. Female and hand lesions were statistically significant more prevalent in patients with elevated thyroid antibodies. One-hundred and ninety-seven patients out of 325, with complete thyroid function test, were analysed for the prevalence of autoimmune thyroid diseases (AITD). The prevalence of AITD is 12.69%, positive thyroid antibodies with normal thyroid function test in 23.86% and patients with thyroid dysfunction with negative thyroid antibodies in 2.54%. Female, non-segmental type and presence of leukotrichia are risk factors for AITD in vitiligo patients with statistical significance.

Conclusions: Prevalences of elevated thyroid antibodies and AITD in Thai population are not different to world population and AITD is still the most common autoimmune disease related to vitiligo. Our study reports new risk factors for thyroid abnormalities which are hand lesions for elevated thyroid antibodies and presence of leukotrichia for AITD. In conclusion, we suggest that screening for AITD with thyroid antibodies and serum TSH is essential for vitiligo patients especially in non-segmental female patients.

Key words: autoimmunity, Graves' disease, Hashimoto's thyroiditis, hyperthyroidism, hypothyroidism, vitiligo

บทคัดย่อ:

ศราวิน หาญชูวงศ์, วรณิสร์ อ่อนประเสริฐ, วาสนภ วชิรมน.

การศึกษาความชุกของความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ในผู้ป่วยด่างขาวเชื้อชาติไทย

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคด่างขาวเป็นโรคความผิดปกติของสีผิวชนิดจางลงภายหลังกำเนิด ลักษณะอาการเป็นรอยโรคสีขาว ไม่นูน ความชุกของโรคด่างขาวพบประมาณร้อยละ 0.1-2 ในประชากรทั่วโลก พบได้ในเพศชายและหญิง ในทุกช่วงอายุ สาเหตุของโรคด่างขาวนั้นยังไม่เป็นข้อสรุป แต่เชื่อว่าภาวะภูมิคุ้นกันตนเองทำลายเม็ดสีเป็นหนึ่งในสาเหตุก่อโรคที่สำคัญ โรคด่างขาวมีความสัมพันธ์กับโรคทางภูมิคุ้มกันอื่นๆ โดยเฉพาะความผิดปกติของโรคไทรอยด์ ซึ่งพบได้สูงถึงร้อยละ 40 ในผู้ป่วยโรคด่างขาว งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นเพื่อหาความชุกของความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ในผู้ป่วยด่างขาวในประชากรไทย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกของความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ในผู้ป่วยด่างขาวเชื้อชาติไทย และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางคลินิกของโรคด่างขาวกับความผิดปกติของต่อมไทรอยด์

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณณาแบบย้อนหลัง โดยการทบทวนเวชระเบียนผู้ป่วยด่างขาวที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 – 31 ธันวาคม 2559 ชนิดของด่างขาว, พื้นที่ผิว, ภาวะเคิปเนอร์ (Koebner's phenomenon), อายุที่เริ่มเป็น, ผลเลือดทางไทรอยด์ และ ลักษณะทางอาการอื่นๆ จะถูกรวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติ เพื่อหาความชุกของภาวะไทรอยด์ที่ผิดปกติ รวมถึงลักษณะและความสัมพันธ์ของภาวะไทรอยด์ที่ผิดปกติและลักษณะของโรคด่างขาว

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 325 รายได้รับการทบทวนเวชระเบียน, ผลเลือดทางไทรอยด์และสารภูมิต้านทานไทรอยด์ โดยผู้ป่วยด่างขาวร้อยละ 31.38 หรือ 102 รายมีค่าภูมิต้านทานไทรอยด์สูงขึ้น (ภูมิต้านทานไทรอยด์เพอร์ร็อกซิเดส 90 ราย และภูมิต้านทานไทโรกลอบูลิน 63 ราย) เมื่อคำนวณทางสถิติพบว่า เพศหญิงและรอยโรคบริเวณมือเป็นปัจจัยเสี่ยงในการมีค่าภูมิต้านทานที่สูงขึ้น จากการวิเคราะห์ผู้ป่วย 197 รายจาก 325 รายที่มีผลเลือดไทรอยด์ครบถ้วน พบว่าความชุกของโรคแพ้ภูมิตนเองไทรอยด์มีค่าร้อยละ 12.69, ผู้ป่วยที่การทำงานของไทรอยด์ปกติแต่มีค่าภูมิต้านทานไทรอยด์สูงขึ้นร้อยละ 23.86 และผู้ป่วยที่มีการทำงานของไทรอยด์ที่ผิดปกติโดยที่ค่าภูมิต้านทานไทรอยด์ปกติร้อยละ 2.54 โดยเพศหญิง, ด่างขาวชนิด non-segmental และภาวะขนสีขาวเป็นปัจจัยเสี่ยงของโรคแพ้ภูมิตนเองไทรอยด์

สรุปผล: ความชุกของค่าภูมิต้านทานไทรอยด์ที่สูงขึ้น และ ความชุกของโรคแพ้ภูมิตนเองไทรอยด์นั้นมีค่าไม่แตกต่างจากประชากรโลก และโรคแพ้ภูมิตนเองไทรอยด์นั้นเป็นโรคแพ้ภูมิตนเองที่พบได้มากที่สุดในผู้ป่วยด่างขาว โดยจากงานวิจัยนี้พบว่ารอยโรคบริเวณมือเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ค้นพบใหม่ของภาวะภูมิต้านทานไทรอยด์สูง และ ภาวะขนขาวเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ค้นพบใหม่ของโรคแพ้ภูมิตนเองไทรอยด์ในผู้ป่วยด่างขาว ดังนั้นการตรวจคัดกรองโรคไทรอยด์ในผู้ป่วยด่างขาวนั้นจึงมีความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ป่วยด่างขาวชนิด non-segmental เพศหญิง

คำสำคัญ: ภาวะแพ้ภูมิตนเอง, โรคเกรฟส์, โรคไทรอยด์อักเสบฮาชิโมโต, ภาวะไทรอยด์สูง, ภาวะไทรอยด์ต่ำ, ด่างขาว

Comparison of efficacy and safety of topical 0.01% bimatoprost and 0.1% tacrolimus in the treatment of facial vitiligo: a randomized, single-blinded, intra-individual controlled trial.

Duangrat Pruettivorawongse MD,

Silada Kanokrungsee MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

PRUETTIVORAWONGSE D, KANOKRUNGSEE S, RAJATANAVIN N.

COMPARISON OF EFFICACY AND SAFETY OF TOPICAL 0.01% BIMATOPROST AND 0.1% TACROLIMUS IN THE TREATMENT OF FACIAL VITILIGO: A RANDOMIZED, SINGLE-BLINDED, INTRA-INDIVIDUAL CONTROLLED TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Vitiligo is a common acquired pigmentary disorder. It caused by a loss of pigment due to the destruction of melanocytes. Nowadays, there are more treatment options but limitations and efficacy of each modality still controversial. Topical corticosteroids for facial vitiligo, especially periorbital area, is limited by its side effects. Long term use of topical corticosteroid at periorbital areas can increase intraocular pressure and induces glaucoma. Topical prostaglandins analog is used in the treatment of glaucoma for decrease intraocular pressure. However, these ophthalmic solution has been reported to cause periorbital hyperpigmentation. So, the topical prostaglandins analog (latanoprost, bimatoprost) was introduced to treat vitiligo with substantial results. However, a study regarding efficacy and safety issues of bimatoprost compared to tacolimus for the treatment of facial vitiligo has never been conducted

Objective: To study the efficacy and safety of topical 0.01% bimatoprost compared to 0.1%tacrolimus for facial vitiligo.

Methods: A prospective, randomized, controlled, intra-individual, evaluator-blinded study was conducted in 15 patients with facial vitiligo. Each subject has more than 2 vitiligeneous patches on face. Each lesion was randomly received different treatment either 0.01% bimatoprost or 0.1% tacrolimus. Clinical efficacy was evaluated by blinded investigators using digital and VISIA® photography to grade the repigmentation, as well as patients rating satisfaction score and dermatology life quality index (DLQI) scores.

Results: To be presented

Conclusions: To be presented

Key words: bimatoprost, facial vitiligo, prostaglandins analog, tacrolimus

บทคัดย่อ:

ดวงรัตน์ พฤฒิวรวงศ์ ศิลดา กนกรังษี ณัฏฐา รัชตะนาวิน

การศึกษาประสิทธิภาพของการรักษาโรคด่างขาวที่หน้าโดยวิธีการทายาไบมาโทพลอสเทียบกับยาทาโครลิมัส

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ: โรคด่างขาวเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในเวชปฏิบัติ เกิดจากความผิดปกติของสีผิวโดยมีการทำลายเซลล์เม็ดสีที่ผิวหนัง แม้ปัจจุบันการรักษาโรคด่างขาวมีหลายวิธีแต่ผลการรักษายังไม่ดีนัก นอกจากนี้ด่างขาวบริเวณใบหน้ายังมีข้อจำกัดในการใช้ยาทาประเภทเสตียรอยด์ โดยเฉพาะบริเวณรอบดวงตาเพราะอาจทำให้เกิดความดันตาสูงขึ้นและเป็นต้อหินได้หากใช้ต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ยา prostaglandins analog เป็นยาหยอดตาที่ปัจจุบันใช้เพื่อการรักษาโรคต้อหิน แต่พบว่าผู้ป่วยที่ใช้ยานี้เกิดผลข้างเคียงคือสีผิวรอบตาคล้ำขึ้น จึงได้มีการนำยา Prostaglandins analog (latanoprost, bimatoprost) มาใช้รักษาโรคด่างขาว และพบว่าให้ผลการรักษาดี

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการทายา 0.01% bimatoprost เทียบกับการรักษาด้วยการทายา 0.1% tacrolimus ในโรคด่างขาวบริเวณใบหน้า

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบและปกปิดผู้ประเมิน ในผู้ป่วยโรคด่างขาวบริเวณใบหน้าที่มีรอยโรคมากกว่า 2 ตำแหน่งทั้งหมด 15 คน ผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละคนจะถูกสุ่มให้ได้รับยา 0.01% bimatoprost และยา 0.1% tacrolimus ทาบริเวณรอยโรควันละ 2 ครั้งเป็นเวลา 3 เดือน การประเมินประสิทธิผลทำโดยผู้ประเมินที่ถูกปกปิดโดยประเมินจากภาพถ่ายกล้องดิจิทัลและภาพถ่าย VISIA® เพื่อประเมินการกลับมาของสีผิว นอกจากนี้จะมีการบันทึกผลข้างเคียงจากการใช้ยาและความพึงพอใจของอาสาสมัครหลังการรักษาร่วมด้วย

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: ไบมาโทพลอส, ด่างขาว, โพรสตาแกรนดินอนาลอก, ทาโครลิมัส

A study of itch in vitiligo.

Woranit Onprasert MD,

Chayada Chaiyabutr MD,

Sarawin Harnchoowong MD,

Vasanop Vachiramon MD.

ABSTRACT:

ONPRASERT W, CHAIYABUTR C, HARNCHOOWONG S, VACHIRAMON V.

A STUDY OF ITCH IN VITILIGO.

DIVISION OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Vitiligo is a common acquired hypopigmentary disorder, affecting up to 2% of the general populations. The lesion is usually asymptomatic. However, itch in vitiliginous lesion could be found and rarely mentioned as a symptom of vitiligo.

Objectives: The aim of this study was to determine the prevalence and the factor influencing of itch in vitiligo.

Materials and Methods: A cross-sectional study was conducted on 402 patients with vitiligo who visited at an outpatient dermatology clinic in a university-based hospital. Characteristic of itch in vitiliginous lesions, intensity of itch, disease activity, dermatology life quality index (DLQI) and factors influencing their itch were assessed using a self-responded questionnaire. Physical examination including areas of involvement, type of vitiligo, leukotrichia, Koebner phenomenon, underlying disease, laboratory data, and treatment modalities were documented.

Results: Among 402 patients with vitiligo, itch was found in 81 patients (20.2%). Tingling sensation was the most common itch characteristic affecting up to 82.7% of patients with itch. The median intensity of itch by 10-point visual analog scale (VAS) was 5 (0-10) which equal to the median intensity of itch in insect bite. Itch was commonly found in focal vitiligo (29.4%) followed by segmental vitiligo and non-segmental vitiligo (20.3% and 19.6%, respectively). Vitiliginous lesions were preceded by itch in 48.2% of patients with the median onset of 3 days prior to the development of the lesion. The presence of pruritus was significantly correlated with initial lesion located on the trunk ($p<0.001$) and tended to associated with Koebner phenomenon type IIb ($p=0.056$) which was significantly correlated with disease activity ($p<0.001$). Sleep and activity disturbance was found in 39.5% and 60.5% of patients with pruritus respectively. Topical steroid, shower and cold environment were common alleviating factors for pruritus.

Conclusion: Itch in vitiliginous lesions can be found in the vitiligo and may warrant to the active stage of vitiligo. It can affect sleep and daily life of the patients, which may be under recognized by dermatologist.

Key words: Itch, Koebner phenomenon, Pruritus, Vitiligo

บทคัดย่อ:

วรณิสร์ อ่อนประเสริฐ ชญาดา ชัยบุตร ศราวิน หาญชูวงศ์ วาสนภ วิชรมน

การศึกษาอาการคันในผู้ป่วยโรคด่างขาว

หน่วยโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคด่างขาวเป็นโรคที่ผิวหนังชนิดสีผิวจางลงที่พบได้บ่อย อาจพบได้ถึงร้อยละ 2 ของประชากร บริเวณรอยโรคมักไม่มีอาการ อย่างไรก็ตามอาการคันบริเวณรอยโรคด่างขาวอาจพบได้และมักไม่ค่อยถูกกล่าวถึง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกอาการคันในโรคด่างขาว รวมทั้งศึกษาถึงปัจจัยที่อาจเกี่ยวข้องต่ออาการคัน

วิธีการศึกษา: การวิจัยเชิงวิเคราะห์ ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่งในผู้ป่วยโรคด่างขาวจำนวน 402 ราย ณ แผนกผู้ป่วยนอก หน่วยโรคผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อประเมินลักษณะอาการคันบริเวณรอยโรคด่างขาว ความรุนแรงของอาการคัน การกำเริบของโรค การรบกวนการนอนและการใช้ชีวิตประจำวัน ดัชนีชี้วัดคุณภาพชีวิต ตลอดจนปัจจัยที่มีผลต่ออาการคัน เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีอาการคันกับกลุ่มที่ไม่มีอาการคัน จึงได้ทำการตรวจร่างกายเพื่อประเมินปริมาณพื้นที่ที่มีรอยขาว ชนิดของด่างขาว การมีขนสีขาว ตลอดจนปรากฏการณ์คอปเนอร์ และบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับโรคประจำตัว ผลเลือดทางห้องปฏิบัติการ และการรักษาที่ได้รับ

ผลการศึกษา: จากผู้ป่วยทั้งหมด 402 รายพบว่า ผู้ป่วย 81 ราย หรือร้อยละ 20.2 มีอาการคันบริเวณรอยโรคด่างขาว ลักษณะอาการคันแบบยุบยิบเป็นลักษณะที่พบบ่อยที่สุดโดยพบถึงร้อยละ 82.7 ของผู้ป่วยที่มีอาการคัน ค่ามัธยฐานความรุนแรงของอาการคันบริเวณรอยด่างขาวประเมินโดยวิธี Visual analog scale (VAS) มีค่าเท่ากับ 5 (0-10) ซึ่งเทียบเท่ากับค่ามัธยฐานของอาการคันในแมลงกัด อาการคันพบได้ ร้อยละ 29.4 ในผู้ป่วยโรคด่างขาวชนิดเฉพาะที่ ร้อยละ 20.3 ในผู้ป่วยโรคด่างขาวชนิดเรียงตัวเป็นแถบ และร้อยละ 19.6 ของผู้ป่วยโรคด่างขาวชนิดเป็นทั้งสองข้างของร่างกาย อาการคันเกิดขึ้นก่อนจะมีรอยขาวพบได้ร้อยละ 48.2 ของผู้ป่วยที่มีอาการคัน โดยมีอาการคันก่อนที่จะมีรอยขาวเกิดขึ้นเฉลี่ย 3 วัน ผู้ป่วยกลุ่มที่มีอาการคันมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการมีด่างขาวตำแหน่งแรกที่บริเวณลำตัว ($p<0.001$) และมีแนวโน้มที่จะเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์คอปเนอร์ ชนิด Iib ($p=0.056$) ซึ่งปรากฏการณ์คอปเนอร์ ชนิด IIb มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการกำเริบของโรค ($p<0.001$) นอกจากนี้ยังพบว่าอาการคันสามารถรบกวนการนอนหลับและการใช้ชีวิตประจำวันได้ถึงร้อยละ 39.5 และ 60.5 ของผู้ป่วยตามลำดับ การใช้ยาสเตียรอยด์ชนิดทาภายนอก การอาบน้ำ และความเย็น เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้อาการคันลดลง

สรุปผล: อาการคันบริเวณรอยโรคด่างขาวสามารถพบได้และอาจใช้ในการเฝ้าระวังการกำเริบของโรคด่างขาว นอกจากนี้อาการคันยังมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันและการนอนของผู้ป่วยซึ่งอาจถูกละเลยโดยแพทย์

คำสำคัญ: คัน ปรากฏการณ์คอปเนอร์ ด่างขาว

A randomized comparative clinical trial on efficacy of the combination of Narrowband UVB with oral mini-pulse of prednisolone and Narrowband UVB alone in the treatment of vitiligo

Ratchanee Vipanurat MD,
Bensachee Pattamadilok MD,
Pimwada Pumchaosuan.

ABSTRACT:

VIPANURAT R, PATTAMADILOK B, PUMCHAOSUAN P.

A RANDOMIZED COMPARATIVE CLINICAL TRIAL ON EFFICACY OF THE COMBINATION OF NARROWBAND UVB WITH ORAL MINI - PULSE OF PREDNISOLONE AND NARROWBAND UVB ALONE IN THE TREATMENT OF VITILIGO.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICES, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Vitiligo is an acquired autoimmune disease. Several treatment modalities have been tried in vitiligo with varied results. Systemic corticosteroid may arrest disease progression and improve repigmentation, but may also cause unacceptable long term side effects. To get the stronger effect and minimize the side effects, the effectiveness of Narrowband UVB (NB-UVB) in combination with oral mini–pulse (OMP) of prednisolone was assessed.

Objectives: We compared the effectiveness between the combination of NB-UVB with OMP of prednisolone and NB-UVB alone in treatment of vitiligo by objective measurement method.

Materials and Methods: Thirty – two vitiligo patients with ≥10% BSA involvement were randomly assigned into two studied groups. Group 1 was given NB-UVB alone and group 2 was given NB-UVB with OMP of prednisolone. Clinical evaluation was made by VASI score and degree of repigmentation at the end of first, second, third and sixth months of treatment. Major side effects was be monitoring.

Results: In both groups, VASI score was significantly improved at the end of the second months, when compared with baseline VASI (group 1 NB-UVB: N = 18, median Δ VASI-0.45, P=0.008 and group 2 NB-UVB + OMP: N = 14, median Δ VASI-0.5, P=0.027). However, when compared between both groups, Δ VASI was not significant different. In group 2, 25-50% repigmentation was significant seen at end of the second month (P=0.025), earlier than group 1 which 25-50% repigmentation was significant noticed at end of the third months (P=0.004). No major side effects was seen in both groups.

Conclusions: A combination of NB-UVB with oral mini-pulse of prednisolone may have similar efficacy as NB-UVB alone in the treatment of vitiligo. The oral mini-pulse of prednisolone may have only an adjunctive effect. No major side effect was reported. Our study were limited by a small sample size due to limited access to phototherapy unit.

Key words: Narrow-band UVB, Oral mini-pulse of steroid, Vitiligo

บทคัดย่อ:

รัชนี วิภาณุรัตน์ เบ็ญจ์สชีว์ ปัทมดิลก พิมพ์วดา พุ่มชาวสวน

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการรักษาโรคด่างขาวระหว่างการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานและการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบ

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

โรคด่างขาวเชื่อว่าเกิดจากภาวะภูมิคุ้มกันทำลายตนเอง ยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานมีฤทธิ์กดภูมิคุ้มกันจึงสามารถยับยั้งการดำเนินของโรคและทำให้รอยโรคด่างขาวดีขึ้น แต่อาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงในระยะยาวได้ ในการศึกษานี้จึงเลือกใช้การรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานขนาดต่ำเพื่อลดโอกาสการเกิดผลข้างเคียงจากการรับประทานยาดังกล่าว

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการรักษาโรคด่างขาวระหว่างการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานและการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบโดยใช้การประเมินด้วยภาววิสัย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยด่างขาว 32 รายที่มีรอยโรคมากกว่า 10% ของพื้นที่ผิวร่างกาย โดยแบ่งผู้ป่วยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ได้รับการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบ และกลุ่มที่ 2 ได้รับการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทาน ติดตามการรักษาในเดือนที่ 1,2,3 และเดือนที่ 6 วัดการประเมินผลการรักษาโดยใช้ VASI score และdegree of repigmentation รวมถึงบันทึกผลข้างเคียงของการรักษา

ผลการศึกษา: พบว่าหลังได้รับการรักษา 2 เดือน ผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่มมี VASI score ที่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าตั้งต้น (กลุ่มที่ 1 NB-UVB: N = 18, median Δ VASI -0.45, P=0.008 และกลุ่มที่ 2 NB-UVB + OMP: N = 14, median Δ VASI-0.5, P=0.027) อย่างไรก็ตามในกลุ่มที่ 2 พบว่าเริ่มมี 25-50% repigmentation เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตั้งแต่เดือนที่ 2 (P = 0.025) โดยการเปลี่ยนแปลงดีขึ้นเร็วกว่ากลุ่มที่ 1 ซึ่งเริ่มมี 25-50% repigmentation เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเดือนที่ 3 (P = 0.004) ไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรงในทั้ง 2 กลุ่ม

สรุปผล: การรักษาโรคด่างขาวด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบร่วมกับยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานมีประสิทธิผลเทียบเท่ากับการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบเพียงอย่างเดียว แต่อย่างไรก็ตามอาจใช้ยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทานเป็นการรักษาเสริมได้ โดยไม่พบผลข้างเคียงที่รุนแรง

คำสำคัญ: การฉายแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดความยาวช่วงคลื่นแคบ, ยาสเตียรอยด์ชนิดรับประทาน, โรคด่างขาว

Treatment outcome of narrowband ultraviolet B (NBUVB) phototherapy in vitiligo.

Narumol Silpa-archa MD,

Chanisada Wongpraparut MD,

Puncharas Weerasubpong MD.

ABSTRACT:

SILPA-ARCHA N, WONGPRAPARUT C, WEERASUBPONG P.

TREATMENT OUTCOME OF NARROWBAND ULTRAVIOLET B (NBUVB) PHOTOTHERAPY IN VITILIGO.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Narrowband ultraviolet B (NBUVB) phototherapy is currently an important standard of care in vitiligo. However, few evidences are available on quantitative outcome and persistence of repigmentation.

Objectives: To determine NBUVB's repigmentation outcome and persistence of repigmentation in all types of vitiligo.

Materials and methods: A retrospective review of medical records was conducted for all vitiligo patients received NBUVB at Siriraj Hospital between 2012 and 2015. Repigmentation was assessed by Vitiligo Area Scoring Index (VASI) and a 5-point grading scale (poor to excellent).

Results: Fifty-eight patients had NBUVB performed twice to thrice weekly for a median duration of 12 months (2-56). Mean age was 47.5 years (14-77). Most of patients (69%) had skin type IV. Forty-two patients (72%) had non-segmental vitiligo and 16 (28%) had segmental vitiligo. Non-segmental vitiligo and segmental vitiligo demonstrated overall improvement in VASI scores -50%±31 and -40%±28.3, respectively. In non-segmental type, face displayed the best repigmentation with VASI improvement -90%±32.7, followed by neck (-75%±28), trunk (-50%±25.3), mucosa (-25%±19) and acral area (-10%±16.9), respectively. Peripheral pattern of repigmentation was commonly observed on face and acral area. Follicular pattern was commonly observed on trunk and neck, while mixed pattern (follicular and peripheral) was often found on trunk. Type of vitiligo, disease location and duration of NBUVB had significant effect in repigmentation outcome. Data of repigmentation persistence will be presented in the conference.

Conclusion: NBUVB provides satisfactory repigmentation outcome in the majority of appropriated selected patients with all types of vitiligo. Face and neck are considered the most responsive areas.

Key words: narrowband UVB, persistence, phototherapy, repigmentation, ultraviolet, VASI, vitiligo

บทคัดย่อ:

นฤมล ศิลปอาชา ชนิษฎา วงษ์ประภารัตน์ ปุญชรัสมิ์ วีระสืบพงศ์

ผลการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบในโรคด่างขาว

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบเป็นการรักษาที่สำคัญวิธีหนึ่งสำหรับโรคด่างขาวในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามผลของการรักษาด้วยวิธีดังกล่าว ได้แก่ การกลับคืนมาของเม็ดสีและการคงอยู่ของเม็ดสีนั้นยังมีการศึกษาน้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาและประเมินการกลับคืนของเม็ดสี และการคงอยู่ของเม็ดสี ซึ่งเป็นผลของการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบในโรคด่างขาว

วิธีการศึกษา: ทำการเก็บข้อมูลย้อนหลังจากแฟ้มประวัติและแฟ้มภาพถ่ายในผู้ป่วยโรคด่างขาวทั้งหมดที่ได้รับการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบที่มารักษาที่คลินิกฉายแสงอาทิตย์เทียม และแผนกตรวจโรคผิวหนัง โรงพยาบาลศิริราช ในช่วงปี 2555-2559 โดยประเมินการกลับคืนของเม็ดสีด้วย Vitiligo Area Scoring Index (VASI score) และ 5-point grading scale

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยโรคด่างขาวจำนวน 58 ราย ที่ได้รับการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบจำนวน 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาเฉลี่ย 12 เดือน (2-56) ผู้ป่วยกลุ่มนี้มีอายุเฉลี่ย 47.5 ปี (14-77) และส่วนใหญ่มีชนิดสีผิวระดับ 4 (69%) โดยผู้ป่วย 42 ราย (72%) เป็นโรคด่างขาวชนิด non-segmental และ 16 ราย (28%) เป็นโรคด่างขาวชนิด segmental พบว่าผู้ป่วยโรคด่างขาวทั้งสองชนิดมีการกลับคืนของเม็ดสีโดยเฉลี่ย คิดเป็น VASI scores -50%±31 และ -40%±28.3 ตามลำดับ ในผู้ป่วยโรคด่างขาวชนิด non-segmental พบว่ารอยโรคบริเวณใบหน้ามีการกลับคืนของเม็ดสีดีที่สุด โดยมีค่า VASI -90%±32.7 บริเวณคอมีการกลับคืนของเม็ดสีดีเป็นลำดับถัดมาด้วย VASI -75%±28 บริเวณลำตัว VASI -50%±25.3 บริเวณเยื่อบุ VASI -25%±19 และบริเวณมือและเท้า VASI -10%±16.9 ตามลำดับ โดยรอยโรคบริเวณใบหน้า มือและเท้าจะพบรูปแบบการกลับคืนของเม็ดสีตามขอบของรอยโรคเป็นส่วนมาก รอยโรคบริเวณลำตัวและคอพบรูปแบบการกลับคืนของเม็ดสีตามรูขุมขน และมักพบการกลับคืนของเม็ดสีทั้งสองรูปแบบในรอยโรคบริเวณลำตัว นอกจากนี้ยังพบว่าชนิดของโรคด่างขาว ระยะเวลาการดำเนินโรคก่อนเริ่มต้นการรักษาและระยะเวลาที่ได้รับการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบมีผลสำคัญต่อปริมาณการกลับคืนของเม็ดสี ข้อมูลในส่วนของการคงอยู่ของเม็ดสีจะนำเสนอในที่ประชุม

สรุปผล: การรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเลตบีชนิดคลื่นแคบมีผลลัพธ์ที่น่าพอใจในด้านการกลับคืนของเม็ดสีสำหรับผู้ป่วยโรคด่างขาวทุกชนิด รอยโรคบริเวณใบหน้าและคอเป็นบริเวณที่ตอบสนองต่อการรักษาดีที่สุด

คำสำคัญ : อัลตราไวโอเลต บี ชนิดคลื่นแคบ, การคงอยู่, การฉายแสงอาทิตย์เทียม, การกลับคืนของเม็ดสี, อัลตราไวโอเลต VASI, โรคด่างขาว

Effectiveness of lycopene from tomato paste in increased minimal erythema dose and decreased UV induced erythema in Thais: a randomized-contralled trial.

Penwipa Trakoolwannachai MD,
Tanawatt Kootiratrakarn MD PhD,
Wanchanida Khumkong,
Tappanya Yamseang,
Chakkrapong Chunhasewee MD,
Walaiorn Pratchyapruit MD.

ABSTRACT:

TRAKOOLWANNACHAI P, KOOTIRATRAKARN T, KHUMKONG W, YAMSEANG T, CHUNHASEWEE C, PRATCHYAPRUIT W.

EFFECTIVENESS OF LYCOPENE FROM TOMATO PASTE IN INCREASED MINIMAL ERYTHEMA DOSE AND DECREASED UV INDUCED ERYTHEMA IN THAIS: A RANDOMIZED-CONTRALLED TRIAL.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Ultraviolet radiation (UVR) plays a role in skin damage, increases malignancy risk and precipitates photodermatoses, so photoprotection is needed. Previous study showed lycopene in tomato paste could decrease UV-induce erythema but there were no study in Thais.

Objective: To determined UV-induced erythema and melanin index in Thai skin after taking tomato paste continuously.

Material and Methods: 21 healthy persons who took tomato paste continuously for 12 weeks were compared with 16 subjects in control group. UV induced erythema, MED and melanin index was measured before and after supplementation.

Result: Tomato pastes group, the difference of percentage change of erythema index after UVA and UVB exposure at week 0 and 12 were 0.2 ± 22.9 and -2.3 ± 35.0. Control group, the difference of percentage change of erythema index after UVA and UVB exposure at week 0 and 12 were -1.5 ± 19.9 and -16.8 ± 40.8 (p-value > 0.05). Tomato pastes group, the mean of melanin index of left sided of forehead at week 0, 4, 8,12 were 268.8 ± 55.6, 282.3 ± 58.5, 273.9 ± 54.6, 267.2 ± 55.5. Control group, the mean of melanin index of left sided of forehead at week 0, 4, 8,12 were 269.6 ± 64.3, 265.8 ± 65.3, 248.6 ± 67.8, 257.6 ± 64.9 Tomato pastes group, the mean of melanin index of left upper arm at week 0, 4, 8,12 were 209.3 ± 32.6, 224.3 ± 50.2, 214.9 ± 49.0, 205.9 ± 31.6. Control group, the mean of melanin index of left upper arm at week 0, 4, 8,12 were 224.1 ± 68.2, 241.2 ± 106.5, 207.5 ± 67.8, 221.7 ± 63.0.

Conclusion: Taking oral lycopene did not decrease erythema after 1.25MED UV radiation and alter melanin index in Thais, who had Fitzpatrick skin type III and more.

Key words: lycopene, tomato paste, minimal erythema dose, UV radiation, erythema

บทคัดย่อ:

เพ็ญวิภา ตระกูลวรรณชัย ธนวัฒน์ คูถิระตระการ วรรณชนิดา คำคง เทพปัญญา แย้มเสียง จักรพงษ์ ชุณหเสวี วลัยอร ปรัชญพฤทธิ์

ประสิทธิภาพของไลโคปีนในซอสมะเขือเทศเข้มข้นในการเพิ่ม MED และลดรอยแดงจากรังสียูวีของคนไทย

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

รังสียูวีในแสงแดดเป็นหนึ่งในสาเหตุของการทำลายผิวหนัง นอกจากนี้ยังเพิ่มโอกาสของการเป็นมะเร็งผิวหนังและกระตุ้นโรคผิวหนังบางโรคอีกด้วย การป้องกันรังสียูวีจึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ มีการศึกษาพบว่าการรับประทาน lycopene สามารถลดรอยแดงหลังสัมผัสรังสียูวีได้แต่ยังไม่มีผลการศึกษาในประชากรไทย

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินรอยแดงหลังจากสัมผัสแสงยูวีและเม็ดสีของคนไทยหลังรับประทานซอสมะเขือเทศเข้มข้น

วิธีการศึกษา: ทำการศึกษาเปรียบเทียบการตอบสนองของผิวหนังหลังสัมผัสรังสียูวีของอาสาสมัครที่รับประทานซอสมะเขือเทศเข้มข้นต่อเนื่องนาน 3 เดือน จำนวน 21 คน กับ อาสาสมัครที่ไม่ได้รับประทานซอสมะเขือเทศเข้มข้น โดยทำการวัด ความแดงของสีผิวหลังสัมผัสรังสียูวี, MED และ melanin index ก่อนและหลังรับประทานซอสมะเขือเทศเข้มข้น

ผลการศึกษา: ผลต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละความแตกต่างรอยแดงหลังฉายรังสี UVA และ UVB กลุ่มกินซอสมะเขือเทศที่สัปดาห์ที่ 0 และ 12 เท่ากับ 0.2 ± 22.9 และ -2.3 ± 35.0 ผลต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละความแตกต่างรอยแดงหลังฉายรังสี UVA และ UVB กลุ่มควบคุมที่สัปดาห์ที่ 0 และ 12 เท่ากับ 1.5 ± 19.9 และ -16.8 ± 40.8 (p-value > 0.05) ผลต่างของค่าเฉลี่ยร้อยละความแตกต่างรอยแดงหลังฉายรังสี UVA และ UVB ระหว่างกลุ่มกินซอสมะเขือเทศกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเฉลี่ย melanin index หน้าผากด้านซ้ายของกลุ่มกินซอสมะเขือเทศ สัปดาห์ที่ 0, 4, 8, 12 เท่ากับ 268.8 ± 55.6, 282.3 ± 58.5, 273.9 ± 54.6, 267.2 ± 55.5 ค่าเฉลี่ย melanin index หน้าผากด้านซ้ายของกลุ่มควบคุม สัปดาห์ที่ 0, 4, 8, 12 เท่ากับ 269.6 ± 64.3, 265.8 ± 65.3, 248.6 ± 67.8, 257.6 ± 64.9 (p-value > 0.05) ค่าเฉลี่ย melanin index ต้นแขนซ้ายของกลุ่มกินซอสมะเขือเทศ สัปดาห์ที่ 0, 4, 8, 12 เท่ากับ 209.3 ± 32.6, 224.3 ± 50.2, 214.9 ± 49.0, 205.9 ± 31.6 ค่าเฉลี่ย melanin index ต้นแขนซ้ายของกลุ่มควบคุม สัปดาห์ที่ 0, 4, 8, 12 เท่ากับ 224.1 ± 68.2, 241.2 ± 106.5, 207.5 ± 67.8, 221.7 ± 63.0 (p-value > 0.05) melanin index ของกลุ่มกินซอสมะเขือเทศและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปผล: ในกลุ่มประชากรที่มี Fitzpatrick skin type III ขึ้นไป การรับประทาน Lycopene ไม่ทำให้ผิวขาวขึ้นและไม่ช่วยในการป้องกันรอยแดงเมื่อ provocation ด้วย 1.25 MED

คำสำคัญ: lycopene, MED, ซอสมะเขือเทศเข้มข้น, รอยแดง, รังสียูวี

Oral Presentations

March 23, 2017

Lotus Suites 1-4

Session No. 29

Cutaneous Toxicities Following Epidermal Growth Factor Receptor-Tyrosine Kinase Inhibitors (EGFR-TKIs) Therapy for Advanced Stage Non-Small Cell Lung Cancer at Chulabhorn Hospital.

Panrudee Wechsuruk MD,

Wiwat Chancharoenthana MD PhD,

Teerapat Ungtrakul MD.

ABSTRACT:

WECHSURUK P, CHANCHAROENTHANA W, UNGTRAKUL T.

CUTANEOUS TOXICITIES FOLLOWING EPIDERMAL GROWTH FACTOR RECEPTOR-TYROSINE KINASE INHIBITORS (EGFR-TKIs) THERAPY FOR ADVANCED STAGE NON-SMALL CELL LUNG CANCER AT CHULABHORN HOSPITAL.

CHULABHORN HOSPITAL, HRH PRINCESS CHULABHORN COLLEGE OF MEDICAL SCIENCE, BANGKOK, THAILAND.

Background: Cutaneous toxicities, one of the most adverse reactions in epidermal growth factor receptor-tyrosine kinase inhibitors (EGFR-TKIs), potentially develop through processes mediated by epidermal EGFR. However, there was limited data about the association between cutaneous toxicities and overall survival (OS).

Objectives: To examine the incidence of cutaneous toxicities after EGFR-TKIs treatment of advanced non-small cell lung cancer (NSCLC) and its association with OS.

Materials and Methods: We retrospective reviewed medical records of advanced stage NSCLC patients who received EGFR-TKIs $\geq$1 month during January 2009-August 2016. The incidence of cutaneous toxicities and severity were collected.

Results: Among 166 patients, the median age was 63 (range, 32-93) years old; 101 patients were female, 27.7% of patients never received chemotherapy and 90.4% received only one EGFR-TKIs. Of note, 49.5% of patients received gefitinib, 40.8% received erlotinib, and 9.8% received afatinib. The incidences of cutaneous toxicities regardless of EGFR-TKIs type were skin rash (57.9%), paronychia (10.9%), and mucositis (10.3%). Although skin rash was greater found in erlotinib (64%) than gefitinib (51%) and afatinib (33%), mucositis and paronychia were commonly found in afatinib (38% and 27%, respectively). After multivariable adjustment, patients with skin rash associated with longer OS (hazard ratio [HR], 0.49; 95% CI, 0.33-0.76) as well as in patients who received chemotherapy (HR, 0.55; 95% CI, 0.37-0.81).

Conclusions: Skin rash is the most common cutaneous toxicity found in EGFR-TKIs and associated with longer OS. Further studies should elucidate the underlying mechanisms.

Key words: cutaneous toxicities, epidermal growth factor receptor, tyrosine kinase inhibitor

บทคัดย่อ:

ปานฤดี เวชสุรักษ์, วิวัฒน์ จันเจริญฐานะ, ธีรภัทร อึ้งตระกูล

อาการไม่พึงประสงค์ทางผิวหนังจากการใช้ยากลุ่มออกฤทธิ์ยับยั้งตัวรับอีพิเดอมอลโกรทแฟคเตอร์ ไทโรซีนไคเนส ในการรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งปอดชนิดเซลล์ไม่เล็กระยะแพร่กระจายในโรงพยาบาลจุฬาภรณ์

โรงพยาบาลจุฬาภรณ์ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์การแพทย์เจ้าฟ้าจุฬาภรณ์

ผลข้างเคียงทางผิวหนังเป็นอาการไม่พึงประสงค์ที่พบได้บ่อยในยากลุ่มออกฤทธิ์ยับยั้งตัวรับอีพิเดอมอล โกรทแฟคเตอร์ ไทโรซีนไคเนส (EGFR-TKIs) อย่างไรก็ตาม ข้อมูลความสัมพันธ์ของการเกิดผื่นและอัตราการรอดชีพยังไม่ชัดเจน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาอาการไม่พึงประสงค์ทางผิวหนังที่เกิดจากยา EGFR-TKIs ความสัมพันธ์ของการเกิดผื่นและอัตราการรอดชีพ

วิธีการศึกษา: เก็บบันทึกอาการไม่พึงประสงค์ทางผิวหนัง ความรุนแรง และอัตราการรอดชีพจากการทบทวนเวชระเบียนผู้ป่วยโรคมะเร็งปอดชนิดเซลล์ไม่เล็กระยะแพร่กระจายที่ได้รับยา EGFR-TKIs ตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไป ระหว่างเดือนมกราคม พ.ศ. 2552-สิงหาคม พ.ศ. 2559

ผลการศึกษา: ผู้ป่วย 166 คน อายุเฉลี่ย 63 ปี เป็นเพศหญิง 61% ผู้ป่วยที่ไม่เคยได้ยาเคมีบำบัดมาก่อน 27.7% และได้รับยา EGFR-TKIs เพียง 1 ชนิด 90.4% จำแนกเป็น gefitinib erlotinib และ afatinib (49.5% 40.8% และ9.8 % ตามลำดับ) อาการไม่พึงประสงค์ทางผิวหนังที่พบบ่อยคือ ผื่น เล็บอักเสบ และเยื่อบุช่องปากอักเสบ (57.9% 10.9% และ 10.3% ตามลำดับ) โดย erlotinib (64%) เกิดผื่นได้บ่อยกว่า gefitinib (51%) และ afatinib (33%) ในขณะที่พบเยื่อบุช่องปากอักเสบและเล็บอักเสบได้บ่อยใน afatinib (38% และ27% ตามลำดับ) จากการวิเคราะห์พหุตัวแปรพบว่า ผู้ป่วยที่เกิดผื่นจะมีอัตราการรอดชีพที่สูงขึ้น (HR 0.49, 95%CI 0.33-0.76) เช่นเดียวกับผู้ป่วยที่มีประวัติได้รับยาเคมีบำบัด (HR 0.55, 95%CI 0.37-0.81)

สรุปผล: ผื่นผิวหนังเป็นอาการไม่พึงประสงค์ที่พบได้บ่อยที่สุดในยา EGFR-TKIs และมีความสัมพันธ์กับอัตราการรอดชีพที่นานขึ้นของผู้ป่วย ซึ่งต้องมีการศึกษาเพิ่มเติม

คำสำคัญ: อาการไม่พึงประสงค์ทางผิวหนัง, ตัวรับอีพิเดอมอล โกรทแฟคเตอร์, ตัวยับยั้งไทโรซีนไคเนส

Mechanism of apoptosis induction by goniothalamin in melanoma cell.

Suphakorn Tangchirakhaphan MD,

Sukanda Innajak PhD,

Montree Udompataikul MD,

Ramida Watanapokasin PhD.

ABSTRACT:

TANGCHIRAKHAPHAN S[*], INNAJAK S[**], UDOMPATAIKUL M[*], WATANAPOKASIN R[**].

MECHANISM OF APOPTOSIS INDUCTION BY GONIOTHALAMIN IN MELANOMA CELL.

[*]SKIN CENTER, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY,

[**]DEPARTMENT OF BIOCHEMISTRY, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melanoma is a type of skin cancer. Prevalence of melanoma is increasing but there is no standard treatment. Apoptosis induction by goniothalamin has been studied in many cancer cell lines, but not in melanoma cell.

Objective: To investigate the effect of goniothalamin on anti-proliferation and apoptosis induction in melanoma A375 cell line.

Materials and Methods: Cell proliferation, cell viability, nuclear morphological changes and mitochondrial membrane potential were determined.

Results: Goniothalamin induced anti-proliferation, nuclear condensation and apoptotic bodies in A375 cells. In addition goniothalamin induced mitochondrial membrane dysfunction in A375 cells.

Conclusion: Goniothalamin showed anti-proliferation and apoptosis induction in A375 cells. These results suggested that goniothalamin may be a potential candidate for anti-cancer drug developing. The underlying mechanisms of apoptosis induction in melanoma A375 cell line should be further studied.

Key words: Melanoma, Goniothalamin, Apoptosis

บทคัดย่อ:

ศุภกร ตั้งจิรคภัณฑ์[*], สุกานดา อินนาจักร[**], มนตรี อุดมเพทายกุล[*], รมิดา วัฒนโภคาสิน[**]

กลไกการเหนี่ยวนำกระบวนการตายแบบอะพอพโทซิสในเซลล์มะเร็งผิวหนังเมลาโนมาโดยสารโกนิโอทาลามิน

[*]*ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*

[**]*ภาควิชาชีวเคมี คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*

ปัจจุบันมะเร็งผิวหนังเมลาโนมามีความชุกเพิ่มขึ้น แต่ยังไม่มีการรักษามาตรฐานที่สามารถรักษาให้หายได้ จากงานวิจัยที่ผ่านมาได้มีการศึกษาสารโกนิโอทาลามินกับกลไกการเหนี่ยวนำให้เกิดกระบวนการตายของเซลล์แบบอะพอพโทซิสในมะเร็งหลายชนิด อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษากระบวนการเหนี่ยวนำให้เกิดการตายของเซลล์แบบอะพอพโทซิสของสารโกนิโอทาลามินต่อเซลล์มะเร็งผิวหนังเมลาโนมาชนิด A375

วัตถุประสงค์: ศึกษาผลของสารโกนิโอทาลามินต่อการยับยั้งการเจริญเติบโตและการเหนี่ยวนำให้เกิดการตายแบบอะพอพโทซิสในเซลล์มะเร็งผิวหนังเมลาโนมาชนิด A375

วิธีการศึกษา: ทดสอบฤทธิ์ของสารโกนิโอทาลามินในการยับยั้งการเจริญเติบโตของเซลล์มะเร็งผิวหนังชนิด A375 และทดสอบฤทธิ์ในการยับยั้งการเจริญเติบโตของสารต่อเซลล์ในช่วงเวลาและความเข้มข้นที่แตกต่างกัน ศึกษาฤทธิ์ในการเหนี่ยวนำให้เกิดการตายแบบอะพอพโทซิสด้วยการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของเซลล์และการเกิดการหดตัวของโครมาติน รวมทั้งวิเคราะห์ความสมบูรณ์ของเยื่อหุ้มไมโตคอนเดรีย

ผลการศึกษา: สารโกนิโอทาลามินมีฤทธิ์ในการยับยั้งการเจริญเติบโตการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของเซลล์ และการเกิดการแตกหักของโครมาตินรวมทั้งการวิเคราะห์ความสมบูรณ์ของเยื่อหุ้มไมโตคอนเดรีย พบว่าสารสกัดโกนิโอทาลามินเหนี่ยวนำให้เกิดการหดตัวของโครมาตินและเหนี่ยวนำให้เกิดความเสียหายของเยื่อหุ้มไมโตคอนเดรีย และกระตุ้นให้เกิดการตายของเซลล์แบบอะพอพโทซิสในเซลล์มะเร็งผิวหนัง

สรุปผล: สารโกนิโอทาลามินแสดงคุณสมบัติในการยับยั้งการเจริญเติบโตและเหนี่ยวนำให้เกิดการตายของเซลล์แบบอะพอพโทซิสในเซลล์มะเร็งผิวหนังเมลาโนมาชนิด A375 ดังนั้นผลการศึกษาสารโกนิโอทาลามินอาจเป็นทางเลือกในการพัฒนาไปเป็นยาสำหรับรักษาโรคมะเร็งผิวหนังเมลาโนมาได้

คำสำคัญ: สารโกนิโอทาลามิน, มะเร็งผิวหนังเมลาโนมา, อะพอพโทซิส

Cutaneous toxicities of epidermal growth factor receptor inhibitors: A prospective study in 60 Asian patients

Leena Chularojanamontri MD,
Papapit Tuchinda MD,
Chayanee Likitwattananurak MD,
Chuda Rujitharanawong MD,
Kamolwan Pongparit MD,
Suthinee Ithimakin MD,
Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

CHULAROJANAMONTRI L*, TUCHINDA P*, LIKITWATTANANURAK C*, RUJITHARANAWONG C*, PONGPARIT K*, ITHIMAKIN S**, KULTHANAN K*.

CUTANEOUS TOXICITIES OF EPIDERMAL GROWTH FACTOR INHIBITORS: A PROSPECTIVE STUDY IN 60 ASIAN PATIENTS.

*DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

**DIVISION OF ONCOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Backgrounds: Epidermal growth factor receptors (EGFR)-inhibitors have been approved and widely used in the treatment of metastatic cancers. Unlike conventional chemotherapies, EGFR-inhibitors usually cause cutaneous reactions rather than systemic toxicities. Currently, there have been several prospective studies relating to cutaneous reactions of EGFR-inhibitors in Caucasian patients but studies in Asian populations are limited.

Objectives: This prospective study aimed to evaluate cutaneous side effects of EGFR-inhibitors in Asian patients.

Methods: Sixty patients with metastatic lung and colorectal cancers receiving EGFR-inhibitors were prospectively followed at least one year by oncologists and dermatologists at Siriraj Hospital. Descriptive statistics were used to describe demographic data, onset, types and treatments of cutaneous toxicities. Associations between cutaneous toxicities and treatment response were determined.

Results: Of 60 patients, 58 patients (96.7%) with anti-EGFR treatments developed cutaneous reactions. Common cutaneous reactions were xerosis (82.8%), acne (79.3%) and skin desquamation (62.1%), respectively. Most of the reactions were mild and tolerable with supportive treatment. Permanent treatment interruption and decreasing doses of EGFR-inhibitors were mandatory in 3 and 3 patients, respectively. There were no statistically significant differences in types, severity and numbers of cutaneous reactions between responders and non-responders.

Conclusions: Xerosis, acne, and skin desquamation were common cutaneous reactions in Asian patients with anti-EGFR treatment. Patients should be advised and managed appropriately for the best treatment outcomes.

Key words: epidermal growth factor receptor inhibitors, cutaneous toxicities, Asian patients

บทคัดย่อ:

ลีนา จุฬาโรจน์มนตรี[*], ปภาพิต ตู้จินดา[*], ชญาณี ลิขิตวัฒนานุรักษ์[*], ชุดา รุจิธารณวงศ์[*], กมลวรรณ พงศ์ปริตร[*], ศุทธินี อิทธิเมฆินทร์[**], กนกวลัย กุลทนันทน์*.

ผื่นผิวหนังที่เกิดจากยาเคมีบำบัดชนิดยับยั้งการทำงานของ EPIDERMAL GROWTH FACTOR RECEPTORS: การศึกษาแบบติดตามไปข้างหน้าในผู้ป่วยชาวเอเชีย 60 ราย

[*] ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[**] สาขาวิชาเคมีบำบัด ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ยาเคมีบำบัดชนิดยับยั้งการทำงาน epidermal growth factor receptors (EGFR) เป็นยาที่ผ่านการรับรองและได้รับการใช้อย่างแพร่หลายในการรักษามะเร็งระยะแพร่กระจายหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างจากยาเคมีบำบัดแบบดั้งเดิม ยานี้มักก่อให้เกิดผลข้างเคียงทางผิวหนังมากกว่าเกิดผลข้างเคียงต่อร่างกายในระบบอื่นๆ ปัจจุบันการศึกษาแบบติดตามไปข้างหน้าเกี่ยวกับผื่นผิวหนังที่เกิดจากยาชนิดนี้ในผู้ป่วยเชื้อสายคอเคเซียนมีหลายการศึกษาแต่การศึกษาในชาวเอเชียยังมีอยู่น้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาแบบตรวจติดตามไปข้างหน้าของการเกิดผื่นผิวหนังจากยาเคมีบำบัดชนิดยับยั้งการทำงาน EGFR ในผู้ป่วยมะเร็งชาวเอเชีย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยมะเร็งปอด มะเร็งลำไส้ใหญ่และทวารหนักระยะแพร่กระจาย 60 ราย ที่ได้รับการรักษาด้วยยายับยั้งการทำงาน EGFR จะถูกติดตามไปข้างหน้าอย่างน้อย 1 ปีโดยตจแพทย์และแพทย์มะเร็งวิทยา ณ โรงพยาบาลศิริราช สถิติเชิงพรรณนาจะใช้ในการบรรยายข้อมูลทั่วไป ระยะเวลา ชนิดของผื่น และการรักษาผื่นที่เกิดจากยายับยั้ง EGFR ของผู้ป่วย นอกจากนี้ยังมีการหาความสัมพันธ์ระหว่างผื่นผิวหนังที่เกิดจากยาและการตอบสนองของมะเร็ง

ผลการศึกษา: ผู้ป่วย 58 ราย จาก 60 ราย (ร้อยละ 96.7) เกิดผลข้างเคียงชนิดผื่นผิวหนัง ชนิดของผื่นที่พบบ่อย คือ ผิวแห้ง (ร้อยละ 82.8), สิว (ร้อยละ 79.3) และ ผิวหนังแห้งลอก (ร้อยละ 62.1) ตามลำดับ ผื่นผิวหนังส่วนใหญ่ มีความรุนแรงน้อยและตอบสนองดีต่อการรักษาตามอาการ มีเพียงผู้ป่วยเพียง 3 ราย ที่ต้องหยุดยา และอีก 3 ราย ต้องลดขนาดยายับยั้งการทำงาน EGFR อย่างไรก็ดี การศึกษานี้ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของ ชนิด, ความรุนแรง หรือจำนวนชนิดของผื่นผิวหนังระหว่างผู้ป่วยที่ตอบสนองและไม่ตอบสนองต่อยา

สรุป: ผิวแห้ง, สิว และ ผิวหนังหลุดลอกเป็นผลข้างเคียงทางผิวหนังที่พบบ่อยจากการรักษาด้วยยายับยั้งการทำงาน EGFR ในผู้ป่วยมะเร็งชาวเอเชีย ผู้ป่วยที่ได้รับยาเคมีบำบัดชนิดนี้ควรได้รับคำแนะนำและการดูแลที่เหมาะสมจากแพทย์เพื่อผลการรักษาที่ดีที่สุด

คำสำคัญ: ยายับยั้งการทำงาน epidermal growth factor receptors, ผลข้างเคียงชนิดผื่นผิวหนัง, ผู้ป่วยชาวเอเชีย

The prevalence of dermatological manifestations in alcohol and substance abuse patients.

Primrata Tiyajinda MD,
Vesarat Vessagowit MD,
Lumsum Lukanapichonchut MD,
Poonawis Sudtikoonaseth MD,
Sutthirat Reangchainam MSc,
Kunyarnut Krongboon BSc.

ABSTRACT:

TIYAJINDA P, VESSAGOWIT V, LUKANAPICHONCHUT L, SUDTIKOONASETH P, REANGCHAINAM S, KRONGBOON K.

THE PREVALENCE OF DERMATOLOGICAL MANIFESTATIONS IN ALCOHOL AND SUBSTANCE ABUSE PATIENTS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND

Objectives: The study aim to identified the prevalence of the dermatological manifestations correlated to alcohol and substance abuse.

Materials and methods: The 118 patients that are being treated at Thanyarak hospital: 61 were alcohol abuse(52%) and 57 were drug abuse. Selected patients from Thanyarak hospital's staff to consult with dermatologist on skin diseases. The selected subjects have to undergo the process of their skins examination. All subjects' s skin lesions are being photographed. All the recorded data and pictures of each patients shall be review for further confirmation of diagnosis.

Results: The study has identified non-infectious skin diseases are more common than infectious skin diseases from 118 patients with dermatological diagnoses in Thanyarak hospital. Alcohol abuse patients has developed the eczema, psoriasis, seborrheic dermatitis were the three most common skin diseases in the non-infectious group, respectively, with eczema accounting for 43% of total dermatological diagnoses. Folliculitis is the most common skin infection in alcohol abuse group. On the otherhand for substance abuse patients have developed eczema& acne vulgaris which were the two most common skin diseases in the non-infectious group, with eczema accounting for 26% of total dermatologic diagnoses. And for the most common infectious skin diseases with the substance abuse patients were folliculitis & Tinea versicolor. Patients that are alcohol abused and substance abused has showed significant differences outcome of skin diseases (p-value < 0.001). Infectious skin disease in substance abused patients have showed significantly high in number compare to alcohol abused patients (p-value < 0.001). The comparison of cutaneous infection between alcohol& substance abuse showed that drug abuse has more infections than alcohol abuse as prove in statistic (p-value < 0.001).

Conclusions: The study on the prevalence of the dermatological manifestations correlated to alcohol and substance abuse should benefits not just the medical professionals but also would improve the patients' health. The further research also must be conducted to find out the relationship of common skin diseases in the alcohol and substance abused patients.

Key words: prevalence, dermatological manifestation, alcohol abuse, substance abuse

บทคัดย่อ:

พริมรตา ติยะจินดา เวสารัช เวสสโกวิท

ความชุกของโรคทางผิวหนังในผู้ป่วยติดแอลกอฮอล์และสารเสพติด

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกของผื่นผิวหนังที่สัมพันธ์กับแอลกอฮอล์และสารเสพติด

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วย 118 ราย: 61 ราย เป็นผู้ที่ติดแอลกอฮอล์ (52%) และ 57 รายเป็นผู้ที่ติดสารเสพติด โดยเป็นกลุ่มผู้ป่วยที่มีปัญหาผื่นผิวหนังที่ทางเจ้าหน้าที่สถาบันธัญรักษ์คัดเลือกมาเพื่อส่งปรึกษากับแพทย์ผิวหนัง โดยผู้ป่วยจะได้รับการตรวจร่างกาย และถ่ายรูปผื่นทางผิวหนังไว้ รูปถ่ายของผื่นผิวหนังทั้งหมดของผู้ป่วยแต่ละรายจะได้รับการทบทวนเพื่อยืนยันการวินิจฉัยอีกครั้ง

ผลการศึกษา: พบว่าโรคผิวหนังในกลุ่มที่ไม่ติดเชื้อพบได้บ่อยกว่ากลุ่มโรคติดเชื้อ โดยในกลุ่มติดแอลกอฮอล์ พบว่าผื่นผิวหนังอักเสบ, สะเก็ดเงิน, ผื่นแพ้ต่อมน้ำมัน (seborrheic dermatitis) เป็น 3 โรคแรกที่พบได้บ่อยในกลุ่มไม่ติดเชื้อ โดยผิวหนังอักเสบ คิดเป็น 43% ของผู้ป่วยที่มีผื่นผิวหนังทั้งหมด รูขุมขนอักเสบ (Folliculitis) เป็นโรคติดเชื้อที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มติดแอลกอฮอล์ ส่วนในกลุ่มติดสารเสพติด พบว่าผื่นผิวหนังอักเสบและสิว เป็นผื่นผิวหนัง 2 อันดับแรกที่พบบ่อยที่สุดในกลุ่มไม่ติดเชื้อ โดยผิวหนังอักเสบคิดเป็น 26% ของผู้ป่วยที่มีผื่นผิวหนังทั้งหมด และโรคติดเชื้อ 2 อันดับแรกที่พบบ่อยในกลุ่มผู้ป่วยติดสารเสพติดคือ รูขุมขนอักเสบ (Folliculitis) และเกลื้อน โดยกลุ่มผู้ป่วยที่ติดแอลกอฮอล์และสารเสพติดพบมีความแตกต่างกันในกลุ่มโรคติดเชื้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value <0.001) และกลุ่มผู้ป่วยติดสารเสพติดพบมีการติดเชื้อมากกว่ากลุ่มผู้ป่วยติดแอลกอฮอล์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value <0.001)

สรุปผล: การศึกษาความชุกของผื่นผิวหนังที่สัมพันธ์กับแอลกอฮอล์และสารเสพติด มีผลดีต่อสุขภาพของผู้ป่วย อย่างไรก็ตามยังต้องการการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างผื่นผิวหนังกับแอลกอฮอล์และสารเสพติด

คำสำคัญ: ความชุก, ผื่นผิวหนัง, แอลกอฮอล์, สารเสพติด

Effects of Melatonin on Human Hair Shaft Growth *in vitro.*

Natthinee Chitkrongtam MD,
Pravit Asawanonda MD DSc,
Ratchathorn Panchaprateep MD MSC.

ABSTRACT:

CHITKRONGTAM N, ASAWANONDA P, PANCHAPRATEEP R.

EFFECTS OF MELATONIN ON HUMAN HAIR SHAFT GROWTH *IN VITRO.*

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melatonin is a neuroendocrine mediator with pleiotropic bioactivities such as hormonal, neurotransmitter, immunomodulator and biological modifier actions. Melatonin also functions as a free-radical scavenger and broad-spectrum antioxidant. Melatonin receptors were found within the hair follicles but the mechanism of melatonin to hair cycles is not elicited.

Objective: The objective of this study is to demonstrate melatonin effects on human hair follicular unit elongation *in vitro*.

Materials and method: A total of 521 hair follicles from 7AGA patients were divided into 4 groups then cultured in William E's medium and William E's medium with 3, 30 and 300 micromolar of melatonin solution. Culture medium was changed every other day parallel with measurement of hair shaft length. Median difference in length of hair shaft after cultured at day 0 and day 6 were compared.

Result: Comparing the hair shaft length between day 0 and day 6, hair follicles in group1 or control group increased in length at a median of 974.76 micron. In group2 (3 mmol of melatonin), the median difference of hair length was 966.00, group3 (30 mmol) was 1046.81 and group4 (300 mmol) was 1099.28. There was a statistically significant difference in hair length between control group and group 4. (p= 0.002, Wilcoxon signed rank test).

Conclusion: Our study demonstrated 300 micromolar of melatonin solution had stimulatory effect on hair shaft elongation significantly while 30 micromolar of melatonin had minimal effects compared to control group. Melatonin may increase cell proliferation, decrease cell apoptosis or play a role in hair cycle regulation and prolong anagen phase.

Key words: melatonin, hair follicles, androgenetic alopecia

บทคัดย่อ :

ณัฐินี จิตครองธรรม ประวิตร อัศวานนท์ รัชต์ธร ปัญจประทีป

ผลของเมลาโทนินต่อความยาวเส้นผมของมนุษย์ในห้องปฏิบัติการ

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่มา: เมลาโทนินเป็นฮอร์โมนที่หลั่งจากต่อมไพเนียลเป็นหลัก ทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของระบบต่างๆภายในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นสารสื่อประสาท ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย หรือการควบคุมนาฬิกาทางชีวภาพ นอกจากนี้เมลาโทนินยังสามารถทำหน้าที่กำจัดอนุมูลอิสระในร่างกายได้อีกด้วย มีการพบตัวรับเมลาโทนินบริเวณเซลล์รากผม แต่ยังไม่ทราบผลของเมลาโทนินต่อวงจรชีวิตเส้นผมที่ชัดเจน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลของเมลาโทนินในระดับความเข้มข้นต่างๆ ในการเพิ่มความยาวของเส้นผมมนุษย์ในห้องปฏิบัติการจากหนังศีรษะบริเวณท้ายทอยของผู้ป่วยชายที่มีภาวะผมบางจากพันธุกรรม

วิธีการวิจัย: การวิจัยเชิงทดลองในห้องปฏิบัติการ โดยการนำเส้นผมบริเวณท้ายทอยของผู้ป่วยชายที่มีภาวะผมบางจากพันธุกรรมมาเพาะเลี้ยงในสารละลาย William's E ที่มีส่วนผสมของเมลาโทนินที่มีความเข้มข้น 3, 30 และ 300 ไมโครโมลาร์เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เพาะเลี้ยงในสารละลาย William's E เพียงอย่างเดียว โดยวัดการเปลี่ยนแปลงความยาวของเส้นผมจากการเพาะเลี้ยงในสารละลายที่แตกต่างกันในวันที่ 0 และ 6 ของการทดลองโดยวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากตัดข้อมูลเส้นผมที่ไม่มีชีวิตออก (Per protocol analysis)

ผลการศึกษา: จากผลการเพาะเลี้ยงเซลล์รากผมในกลุ่มควบคุมที่เพาะเลี้ยงในสารละลาย William's E medium เพียงอย่างเดียว พบว่ามีค่ามัธยฐานการเปลี่ยนแปลงของเส้นผมในวันที่ 6 เท่ากับ 974.75 ไมครอนในกลุ่มที่เพาะเลี้ยงในสารละลายเมลาโทนินที่ความเข้มข้น 300 ไมโครโมลาร์พบว่ามีค่ามัธยฐานการเปลี่ยนแปลงของเส้นผมในวันที่ 6 เท่ากับ 1099.28 ไมครอน ซึ่งเส้นผมมีความยาวเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p=0.002) ในขณะที่สารละลายเมลาโทนินที่ความเข้มข้น 3 และ 30 ไมโครโมลาร์ไม่สามารถเพิ่มความยาวของเส้นผมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป: การเพาะเลี้ยงเส้นผมในสารละลาย William's E และเมลาโทนินที่มีความเข้มข้น 300 ไมโครโมลาร์สามารถเพิ่มความยาวเส้นผมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่สารละลายเมลาโทนินเข้มข้น 30 ไมโครโมลาร์มีผลกระตุ้นความยาวของเส้นผมได้เล็กน้อยเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม โดยฤทธิ์ในการกระตุ้นความยาวของเส้นผมอาจเกิดจากการกระตุ้นการแบ่งตัวของเซลล์รากผม การยับยั้งการตายของเซลล์รากผมแบบ apoptosis หรือทำให้เส้นผมอยู่ในระยะ anagen ยาวนานขึ้น

คำสำคัญ: เมลาโทนิน ภาวะผมบางจากพันธุกรรม ความยาวของเส้นผมมนุษย์ในหลอดทดลอง

Oral Presentations

March 23, 2017

Lotus Suites 11

Session No. 35

Efficacy of topical silicone gel combined with ablative Er:YAG laser compared with laser monotherapy for atrophic acne scar: A randomized, single-blinded, placebo-controlled, split-face comparative trial.

Jenvajee Khamthara MD,

Pravit Asawanonda MD DSc.

ABSTRACT:

KHAMTHARA J, ASAWANONDA P.

EFFICACY OF TOPICAL SILICONE GEL COMBINED WITH ABLATIVE ER:YAG LASER COMPARED WITH LASER MONOTHERAPY FOR ATROPHIC ACNE SCAR: A RANDOMIZED, SINGLE-BLINDED, PLACEBO-CONTROLLED, SPLIT-FACE COMPARATIVE TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The effect of topical silicone gel has been studied to prevent scar in burn, post operative wound and to treat hypertrophic scars for many decades. No previous studies have been done to evaluate the efficacy of topical silicone gel on atrophic scars after being treated with laser.

Objective: To investigate the additional efficacy of topical silicone gel when used in combination with ablative Er:YAG in atrophic acne scar.

Materials and methods: Nineteen patients with Goodman and Baron qualitative grading scales of 3,4 were treated with 3 sessions of ablative Er:YAG laser (Fotona Dualis XS®, USA) with 1-month intervals. Following eash session, either silicone gel (Dermatix Ultra®) or hydrophilic cream was applied in a randomized, split-face fashion. Objective assessments, which are roughness, smoothness (Visioscan®), hydration, transepidermal water loss (Dermalab®) were done at baseline and before each treatment. Subjective assessments; improvement grading scale by 3 blinded dermatologists and patients, were done at baseline and 1 month after the last laser treatment.

Result: At 3-month follow-up, there were improvement as evaluated by dermatologists in both groups; namely 42% of patients in silicone gel group and 47.4% in control group ($P > 0.05$). Fifty-three percent of patients in silicone gel group had more than 25% improvement evaluated by patients compared to 42.1% in control group ($P > 0.05$). By objective measurements topical silicone gel resulted in significantly less roughness at 1 month and at the end of study ($P < 0.05$). The treatment was well tolerated by all patients.

Conclusion: Adding topical silicone gel to ablative Er:YAG laser treatment may have benefit in improvement of acne scars by patient evaluation. This correlated with decreased roughness.

Key words: Acne scar,Er :YAG,Laser , Scar prevention, Silicone gel

บทคัดย่อ:

เจนวจี คำธารา ประวิตร อัศวานนท์

การทดสองแบบสุ่มศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการใช้ซิลิโคนเจลชนิดทาร่วมกับ เลเซอร์เออเบี้ยมแย้กเทียบกับการรักษาด้วยเลเซอร์เพียงอย่างเดียวในการรักษาแผลเป็นจากสิวแบบบุ๋ม

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มีการศึกษาพบว่าซิลิโคนเจลให้ผลดีในการรักษาและป้องกันแผลเป็นตามหลังแผลไฟไหม้ แผลหลังผ่าตัด และการรักษาแผลเป็นนูนมานานหลายสิบปี แต่ยังไม่เคยมีการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของซิลิโคนเจลเมื่อใช้ ร่วมกับเลเซอร์ในการรักษา รอยแผลเป็นจากสิวแบบบุ๋มมาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อทดสอบประสิทธิผลของซิลิโคนเจลชนิดทาร่วมกับเลเซอร์เออเบี้ยมแย้กในการรักษา แผลเป็นจากสิวแบบบุ๋ม

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยสิบเก้าคนที่มีแผลเป็นจากสิวแบบบุ๋มระดับ 3 และ 4 ตามการแบ่งระดับของกู้ดแมน และบารอนได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์เออเบี้ยมแย้ก (Fotona Dualis XS®, USA) เป็นจำนวน 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 1 เดือน จากนั้นทำการสุ่มโดยหน้าด้านหนึ่งทาซิลิโคนเจล (Dermatix Ultra®) เป็นเวลาทั้งหมด 3 เดือน ประเมินผลด้วย คะแนนความเปลี่ยนแปลงของแผลโดยแพทย์ผิวหนังและผู้ป่วยจากภาพถ่ายด้วย VISIA® ประเมินผลความขรุขระ ความเรียบ ด้วย Visioscan® ความชุ่มชื้น การสูญเสียน้ำทางผิวหนัง ด้วย Dermalab® ก่อนเริ่มการรักษาและ หลังการรักษาแต่ละครั้ง

ผลการศึกษา: ที่ 3 เดือนหลังเลเซอร์ครั้งแรกพบว่า 42% ของผู้ป่วยในกลุ่มซิลิโคนเจล และ 47.4% ในกลุ่ม ควบคุมมีแผลเป็นจากสิวแบบบุ๋มดีขึ้นจากการประเมินโดยแพทย์ผิวหนัง ($p > 0.05$) 52.6% ของผู้ป่วยในกลุ่มซิลิโคน เจลดีขึ้นมากกว่า 25% จากการประเมินโดยผู้ป่วย เทียบกับ 42.1% ในกลุ่มควบคุม ($p > 0.05$) สำหรับในกลุ่มซิลิโคน เจลพบว่ามีความขรุขระลดลงเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ 1 เดือนและ 3 เดือน ($p < 0.05$) ผู้ป่วยทุกคน ไม่ได้ทายาชา คะแนนความเจ็บปวดเฉลี่ยอยู่ที่ 6 คะแนน

สรุปผล: การทาซิลิโคนเจลร่วมกับเลเซอร์เออเบี้ยมแย้กอาจจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาแผลเป็น จากสิวแบบบุ๋มจากการประเมินโดยผู้ป่วยซึ่งสอดคล้องกับการประเมินความขรุขระโดยระบบ Visioscan®

คำสำคัญ: หลุมสิว, เลเซอร์, ซิลิโคนเจล

Efficacy of 595 nm pulsed-dye laser in the treatment of discoid lupus erythematosus.

Nucharin Tekacharin MD,

Ratchathorn Panchaprateep MD PhD,

Pawinee Rerknimitr MD MSc.

ABSTRACT:

TEKACHARIN N, PANCHAPRATEEP R, RERKNIMITR P.

EFFICACY OF 595 NM PULSED-DYE LASER IN THE TREATMENT OF DISCOID LUPUS ERYTHEMATOSUS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHLALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pulsed-dye laser (PDL) is known to exert inflammatory and vascular modulatory effects. Therefore it has been tried out as a treatment for chronic cutaneous lupus erythematous i.e. discoid lupus erythematous (DLE) with promising outcomes. However, the results were based mostly from case series.

Objective: To compare the efficacy and safety of PDL, as an adjunctive treatment for DLE in a double blinded, randomized, controlled fashion.

Method: Forty-eight DLE lesions from nine patients were recruited in the study. The lesions on one side of the body were block-randomized into the treatment group and the other side served as a control. The patients could continue their systemic treatments namely antimalarial drugs and systemic steroids as PDL was designed to be used as an adjunctive treatment. However, other topical therapy is prohibited. Treatments with the PDL (595nm), a spot size of 7 mm, pulse duration of 6 msec and fluence of 8 j/cm^2 were delivered in the treatment group every 4 weeks for 4 consecutive months while the lesions in the control group received a sham. The patients were evaluated at baseline (week 0), week 4, 8, 12, and at follow-up period of 4 weeks after the final treatment (week 16). Erythema index (EI) and Texture index (TI) were obtained and digital photographs were taken by Antera3D (Miravex, Ireland), and modified Cutaneous Lupus Erythematosus Disease Area and Severity Index (mCLASI) was assessed in every visit. The digital photographs were later evaluated by 3-blinded dermatologists and Physician Global Assessment (PGA) scores were achieved. Moreover, side effects and patients' satisfaction score were also recorded.

Results: The lesions treated with the PDL demonstrated significant decrease in EI and TI (p = 0.003 and 0.032, respectively). The improvements were first observed at week 4 for EI and at week 12 for TI. PGA also showed that a better improvement in the treated side since the first laser treatment and statistical significant was seen at week 12 (p = 0.024). Though the improvement of the mCLASI in the treated side was also detected, it was not significant statistically. This might be explained by the fact that mCLASI is less sensitive that objective measurements. Interestingly, the side effects were mild and transient including erythema which disappeared within 30 minutes.

Conclusion: Improvements of the erythema and irregularity of DLE as well as an overall improvement can be achieved with PDL treatment. Therefore, it may serve as an adjunctive treatment option for DLE.

Key words: Discoid lupus erythematosus, Pulsed-dye laser

บทคัดย่อ :

นุชจรินทร์ เตกะจรินทร์, รัชต์ธร ปัญจประทีป, ภาวิณี ฤกษ์นิมิตร

การทดลองเพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แสงเลเซอร์ชนิดพัลส์ดายความยาวคลื่น 595 นาโนเมตร ในการรักษาผื่นผิวหนังโรคลูปัส อีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภูมิหลัง: เลเซอร์ชนิดพัลส์ดายมีผลในการเปลี่ยนแปลงปฏิกริยาการอักเสบและหลอดเลือด ดังนั้นจึงมีการนำมาทดลองใช้รักษาผื่นผิวหนังโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสชนิดดิสคอยด์ ซึ่งมีการรายงานพบว่าได้ผลดี แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาดังกล่าว ส่วนใหญ่ยังเป็นในลักษณะการรายงานกลุ่มตัวอย่าง

วัตถุประสงค์: เพื่อต้องการศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของการใช้เลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย เป็นการรักษาเสริมของผื่นผิวหนังโรคลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ โดยจัดทำเป็นลักษณะการวิจัยแบบมีการปิดบังทั้ง 2 ฝ่าย และมีการสุ่ม

วิธีการศึกษา: ผื่นผิวหนังโรคลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์จำนวนทั้งหมด 48 ผื่น ที่ได้คัดเลือกเข้าในการศึกษาจากคนไข้ทั้งหมด 9 คน จะได้รับการสุ่มแบบบล็อก แบ่งเป็นผื่นที่ได้รับการรักษาด้วยแสงเลเซอร์จริงในฝั่งหนึ่งของร่างกาย ในขณะที่อีกฝั่งจะถูกจัดเป็นผื่นควบคุม ผู้ป่วยทุกรายสามารถยังสามารถใช้ยารับประทานได้ตามปกติ เช่น กลุ่มยาต้านเชื้อมาลาเรีย หรือสเตียรอยด์ เป็นต้น โดย เลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย ดังกล่าวนั้นถูกนำมาใช้เป็นการรักษาเสริม ในกลุ่มที่ได้รับแสงเลเซอร์จริงจะได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย (ความยาวคลื่น 595 นาโนเมตร), ขนาดความกว้างของลำแสง 7 มิลลิเมตร, ช่วงเวลาปล่อยแสง 6 มิลลิวินาที, พลังงาน 8 จูล/ตารางเมตร การรักษากระทำห่างกันทุกๆ 4 สัปดาห์ เป็นระยะเวลา 4 เดือนติดต่อกัน ผู้ป่วยจะได้รับการประเมินผลที่ เริ่มต้นก่อนการรักษา (สัปดาห์ที่ 0), สัปดาห์ที่ 4, 8, 12 และที่ 4 สัปดาห์หลังการรักษาครั้งสุดท้ายเสร็จสิ้น (สัปดาห์ที่ 16), ทุกๆครั้งที่ผู้ป่วยมาพบแพทย์ ผื่นแต่ละจุดจะได้รับ การถ่ายภาพ, วัดค่าค่าดัชนีความแดงและค่าดัชนีความขรุขระจากเครื่องมือตรวจสภาพผิวแอนทีรา(บริษัทมิราเวก, ประเทศไอร์แลนด์) รวมไปถึงการประเมินคะแนนดัชนีประเมินความรุนแรงและพื้นที่ผิวของผื่นในโรคลูปัส และบันทึกผลข้างเคียงจากการรักษา ภาพถ่ายในแต่ละครั้ง จะถูกนำมาประเมินเปรียบเทียบผลการรักษาโดยแพทย์ผิวหนังที่ได้รับการปิดบังจำนวน 3 คน อีกครั้งโดยให้คะแนนการดีขึ้นของผื่น

ผลการศึกษา: จากการตรวจวัดค่าดัชนีความแดงและค่าดัชนีความขรุขระโดยเครื่องมือตรวจสภาพผิวแอนทีรา พบการลดลงของคะแนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในผื่นที่ได้รับการรักษาด้วย เลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย เมื่อเทียบกับผื่นควบคุม (p = 0.003 และ p = 0.032 ตามลำดับ) โดยพบว่า มีการดีขึ้นของค่าดัชนีความแดง ตั้งแต่อาทิตย์ที่ 4 หลังทำการรักษา และมีการดีขึ้นของค่าดัชนีความขรุขระ ในอาทิตย์ที่ 12 ในขณะเดียวกัน คะแนนการดีขึ้นของผื่นแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นในฝั่งที่ได้รับการรักษาด้วย เลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย ตั้งแต่หลังจากการรักษาเสร็จสิ้นในครั้งแรก และพบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่สัปดาห์ที่ 12 หลังเริ่มการรักษา (p = 0.024) ในด้านดัชนีประเมินความรุนแรงและพื้นที่ผิวของผื่นในโรคลูปัสพบว่าผื่นที่ได้รับการรักษาด้วย เลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย มีคะแนนที่ดีกว่าเช่นกัน แต่ยังไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งอาจสามารถอธิบายได้จากการประเมินคะแนนดัชนีประเมินความรุนแรงและพื้นที่ผิวของผื่นในโรคลูปัสนั้นเป็นวิธีที่มีความไวน้อยกว่าวิธีการวัดอื่นๆซึ่งมีความเป็นรูปธรรมมากกว่า นอกจากนี้ เป็นที่น่าสนใจว่าผู้ป่วยมีเพียงอาการข้างเคียงจากการรักษาเพียงเล็กน้อยและชั่วคราว เช่น อาการแดง ซึ่งจะค่อยๆจางลดลงหลังเวลาผ่านไปไม่เกิน 30 นาที

สรุปผล: เลเซอร์ชนิดพัลส์ดายสามารถลดทั้งความแดง ความขรุขระของพื้นผิวในผื่นโรคลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์รวมทั้งทำให้ผื่นดีขึ้นโดยรวมเมื่อทำการประเมินโดยรวมเมื่อการรักษาเสร็จสิ้น ดังนั้น เลเซอร์ชนิดพัลส์ดายอาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาเสริมในผื่นโรคลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์

คำสำคัญ: ลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์, แสงเลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย

Non-invasive high-intensity focused ultrasound for UV-induced hyperpigmentation: A prospective, randomized, controlled, evaluator-blinded trial.

Natthachat Jurairattanaporn MD,
Sarawin Harnchoowong MD,
Vasanop Vachiramon MD.

ABSTRACT:

JURAIRATTANAPORN N, HARNCHOOWONG S, VACHIRAMON V.

NON-INVASIVE HIGH-INTENSITY FOCUSED ULTRASOUND FOR UV-INDUCED HYPERPIGMENTATION: A PROSPECTIVE, RANDOMIZED, CONTROLLED, EVALUATOR-BLINDED TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Skin hyperpigmentation is a frequently encountered problem in clinical practice. This condition can be due to various causes e.g., melasma, after inflammatory process of the skin (i.e., postinflammatory hyperpigmentation), freckles, solar lentigines, etc. The treatment depends on the causes of hyperpigmentation. Focused ultrasound (FU) is an innovative technology that delivers ultrasound to specific depths and creates focal heat formation underneath the skin. It is mainly indicated for skin laxity. However, some evidence showed that FU can improve ultraviolet B (UVB) induced hyperpigmentation in guinea pig. A study regarding efficacy and safety of FU for skin hyperpigmentation in human has never been conducted.

Objective: To evaluate the efficacy and safety of high-intensity focused ultrasound for UV-induced skin hyperpigmentation in human.

Methods: A prospective, randomized, controlled, evaluator-blinded study was conducted in 15 volunteers. Each subjects received 3 areas of target UV irradiation on medial aspect of upper arm. Each area was randomly received different pattern of treatment (i.e., high energy FU, medium energy FU, and control). Clinical efficacy was evaluated by blinded investigators using photographic documentation, colorimeter. Subjects were follow-up weekly for 4 weeks. Side effects were recorded in each visit.

Results: Fifteen subjects completed the study. Ten subjects were Fitzpatrick's skin type (FPT) III and 5 patients were FPT IV. All 5 subjects with FPT IV and 2 subjects with FPT III had more improvement of hyperpigmentation on FU treated site than control site ($p<0.05$). In subjects with FPT III, the mean lightness index change showed more improvement in both FU (0.50±1.48) and control site (2.43±1.98) ($p=0.024$) and mean improvement score was 0.50 (±0.53) and 0.90 (±0.74) in FU and control site, respectively. In subjects with FPT IV, the mean lightness index change was higher in FU (0.69 ±1.31) than control site (0.89±1.33) ($p=0.813$) and mean improvement score was higher in FU (1.80±0.45) than control site (0.80±0.84) ($p=0.046$). Side effects occurred include erythema, edema, tenderness, striation, erosion, and purpura. They occurred more frequently in high energy FU site and subjects with FPT III. By the end of the study, side effects were gradually subsided.

Conclusions: Focused ultrasound may be offered to some patients with hyperpigmentary conditions. However, proper parameter setting is needed for optimum result.

Key words: focused ultrasound, hyperpigmentation, ultraviolet

บทคัดย่อ:

ณัฐชาต จุไรรัตนาภรณ์, ศราวิน หาญชูวงศ์, วาสนภ วชิรมน.

การศึกษาประสิทธิผลของคลื่นเสียงความถี่สูงที่เฉพาะเจาะจงในการรักษาภาวะผิวหนังคล้ำจากแสงอัลตราไวโอเลต

สาขาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: รอยคล้ำของผิวหนังเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในเวชปฏิบัติ สาเหตุของรอยคล้ำ เช่น ฝ้า, รอยดำที่เกิดตามหลังภาวะการอักเสบของผิวหนัง, กระ และกระแดด เป็นต้น การรักษาที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับชนิดของโรคที่เป็นปัจจัยทำให้เกิดรอยคล้ำ คลื่นเสียงความถี่สูงที่เฉพาะเจาะจงเป็นเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่นำคลื่นเสียงความถี่สูงไปที่ระดับความลึกแตกต่างกันของชั้นผิวหนัง เพื่อทำให้เกิดการสร้างความร้อนเฉพาะที่บริเวณใต้ผิวหนัง คลื่นเสียงดังกล่าวมีข้อบ่งใช้หลักในการรักษาภาวะหย่อนคล้อยของผิวหนัง อย่างไรก็ตามมีหลักฐานพบว่าคลื่นเสียงความถี่สูงที่เฉพาะเจาะจงสามารถทำให้ภาวะรอยคล้ำที่เกิดจากการกระตุ้นโดยแสงอัลตราไวโอเลตบีในผิวหนังของหนูดีขึ้นได้ ในปัจจุบันยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลและความปลอดภัยของการใช้คลื่นเสียงความถี่สูงที่เฉพาะเจาะจงกับรอยคล้ำของผิวหนังในมนุษย์มาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของคลื่นเสียงความถี่สูงในการรักษาภาวะผิวหนังคล้ำจากแสงอัลตราไวโอเลตในมนุษย์

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ และปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในอาสาสมัครทั้งหมด 15 รายอาสาสมัครแต่ละรายจะได้รับการฉายแสงอัลตราไวโอเลต จำนวน 3 จุดใกล้เคียงกันที่บริเวณต้นแขนด้านใน แต่ละบริเวณจะถูกสุ่มให้ได้รับการรักษาแตกต่างกัน (คลื่นเสียงความถี่สูงแบบพลังงานสูง, คลื่นเสียงความถี่สูงแบบพลังงานปานกลาง และกลุ่มควบคุม) การประเมินประสิทธิผลทำโดยให้ผู้ประเมินที่ถูกปกปิดทำการประเมินจากภาพถ่าย, ประเมินจากการวัดค่าความคล้ำโดยใช้ Colorimeter และจะนัดอาสาสมัครมาตรวจติดตาม และบันทึกผลข้างเคียง ทุกสัปดาห์เป็นเวลา 4 สัปดาห์

ผลการศึกษา: อาสาสมัครทั้งหมด 15 คน เข้าร่วมงานวิจัย (10 คนมีความเข้มของสีผิวระดับ 3 และอาสาสมัคร 5 คน มีความเข้มของสีผิวระดับ 4) อาสาสมัครที่มีความเข้มของสีผิวระดับ 4 ทุกราย และอาสาสมัครที่มีความเข้มของสีผิวระดับ 3 จำนวน 2 ราย มีการจางลงของสีผิวบริเวณที่รักษาด้วยคลื่นเสียงความถี่สูงดีกว่าบริเวณที่ไม่ได้ทำการรักษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.05$) ในกลุ่มอาสาสมัครที่มีความเข้มของสีผิวระดับ 3 มีค่าเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงของความสว่างของผิวดีขึ้นทั้งบริเวณได้รับการรักษาด้วยคลื่นเสียงความถี่สูง (0.50±1.48) และบริเวณที่ไม่ได้ทำการรักษา (2.43±1.98) ($p=0.024$) และมีค่าคะแนนการเปลี่ยนแปลงของสีผิวในทิศทางที่ดีขึ้นทั้งบริเวณที่ได้รับการรักษาโดยคลื่นเสียงความถี่สูง และบริเวณที่ไม่ได้รับการรักษา โดยมีคะแนนเท่ากับ 0.50 (±0.53) และ 0.90 (±0.74) ตามลำดับ ในกลุ่มอาสาสมัครที่มีความเข้มของสีผิวระดับ 4 มีค่าเฉลี่ยของระดับความสว่างของผิวดีขึ้นในบริเวณที่ได้รับการรักษาด้วยคลื่นเสียงความถี่สูง (0.69±1.31) เมื่อเทียบกับบริเวณที่ไม่ได้ทำการรักษา (0.89±1.33) ($p=0.813$) และมีค่าคะแนนการเปลี่ยนแปลงของสีผิวในบริเวณที่ได้รับการรักษาโดยคลื่นเสียงความถี่สูง (1.80±0.45) เทียบกับบริเวณที่ไม่ได้รับการรักษา (0.80±0.84) ($p=0.046$) ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นได้แก่ อาการแดง บวม เจ็บบริเวณผิว รอยนูนเป็นขีด แผลถลอก และรอยช้ำ ซึ่งผลข้างเคียงดังกล่าวเกิดขึ้นมากกว่าในตำแหน่งที่รักษาด้วยคลื่นเสียงความถี่สูงที่ใช้ระดับพลังงานสูง และพบมากในอาสาสมัครที่มีความเข้มของสีผิวระดับ 3 เมื่อจบการศึกษาผลข้างเคียงดังกล่าวค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ

สรุปผล: คลื่นเสียงความถี่สูงอาจมีบทบาทในการรักษาภาวะผิวคล้ำในผู้ป่วยบางราย อย่างไรก็ตาม มีความจำเป็นต้องศึกษาการตั้งค่าพลังงานที่เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ: คลื่นเสียงความถี่สูงที่เฉพาะเจาะจง, รอยคล้ำ, แสงอัลตราไวโอเลต

The efficacy in treatment of facial melasma with Fractional Erbium: YAG assisted topical tranexamic acid delivery.

Rujikan Ausavarungnirun MD,
Junjira Sawasdipong MD,
Sasima Eimpunth MD,
Woraphong manuskiatti MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD,
Weeranut Phothong MD,
Natchaya Junsuwan MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD.

ABSTRACT:

AUSAVARUNGNIRUN R, SAWASDIPONG J, JUNSUWARN N, PHAITOONWATTANAKIJ S, MANUSKIATTI W, WANITPAKDEEDECHA R, PHOTHONG W, EIMPUNTH S.

THE EFFICACY IN TREATMENT OF FACIAL MELASMA WITH FRACTIONAL ERBIUM YAG ASSISSTED TOPICAL TRANEXAMIC ACID DELIVERY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is a chronic relapsing pigmentary disorder. Facial resurfacing with erbium YAG (Er:YAG) laser and oral or intradermal tranexamic acid were reported to be helpful.

Objectives: This randomized, split-face study aimed to compare the efficacy between fractional Er:YAG with topical tranexamic acid (Er:YAG+TA) and fractional Er:YAG alone in patients with melasma.

Materials and Methods: Twenty subjects were randomized to three, monthly treatments with Er:YAG +TA on one side of face and Er:YAG on the other side. Patients were assessed with Melasma Assessment Severity Index (MASI) score, Mexameter MX18 (melanin index;MI) and visual analogue scale(VAS) at baseline, 2th week, 4th week, 8th week and 12th week.

Results: Significant improvement of both sides were demonstrated in MASI score at 4 weeks after three treatment (37.17% (p=0.001) and 36.59% (p=0.001) in Er:YAG+TA side and Er:YAG side, respectively). However, comparing between both sides, there was no significant difference between both sides in MASI, MI and VAS.

Conclusion: This study highlighted the benefit of fractional resurfacing therapy for melasma. However, the addition of topical tranexamic acid did not demonstrate further benefit for melasma treatment in this study.

Key words : Erbium YAG laser, Tranexamic acid, Melasma

บทคัดย่อ:

รุจิกาญจน์ อัศวรุ่งนิรันดร์ จันทร์จิรา สวัสดิพงษ์ ศศิมา เอี่ยมพันธุ์ วรพงษ์ มนัสเกียรติ รังสิมา วณิชภักดีเดชา วีรนุช โพธิ์ทอง ณัฐชยา จันทร์สุวรรณ สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ

การศึกษาประสิทธิภาพของการทายาทรานเนซามิค แอซิด ร่วมกับการยิงเลเซอร์เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนในการรักษาฝ้าบริเวณใบหน้า

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ฝ้าเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง มีรายงานการรักษาฝ้าได้ผลด้วยเลเซอร์เออร์เบียมแย็ก และยาทรานเนซามิค แอซิด

วัตถุประสงค์: ศึกษาอำพราง 2 ฝ่ายแบบสุ่ม เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการยิงเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนร่วมกับการทายาทรานเนซามิค แอซิด ชนิดฉีดครึ่งหน้า กับการรักษาด้วยเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนอีกครึ่งหน้าในการรักษาฝ้า

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วย 20รายได้รับการสุ่มรักษาฝ้า เดือนละครั้งจำนวน 3 ครั้ง ด้วยการยิงเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนร่วมกับการทายาทรานเนซามิค แอซิด ชนิดฉีดครึ่งหน้า และรักษาด้วยเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนครึ่งหน้า ผู้ป่วยได้รับการประเมินผลด้วย Melasma Assessment Severity Index (MASI) score, Mexameter MX18 (melanin index;MI)และ visual analogue scale (VAS) ที่ก่อนรักษา 2, 4, 8, 12 สัปดาห์หลังการรักษาครั้งแรก

ผลการศึกษา: MASI score ดีขึ้น ทั้งครึ่งหน้าด้านที่รักษาด้วยการยิงเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนร่วมกับการทายาทรานเนซามิค แอซิด ชนิดฉีด (37.17%, p=0.001) และครึ่งหน้าด้านที่รักษาด้วยเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วน (36.59%, p=0.001) % ไม่พบความแตกต่างของ MASI score, MI และ visual analogue scale เมื่อเทียบกันระหว่าง 2 กลุ่ม

สรุปผล: การศึกษานี้เน้นให้เห็นถึงประโยชน์ของการรักษาฝ้าด้วยเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วน แต่อย่างไรก็ตาม ไม่พบว่าการทายาทรานเนซามิค แอซิด ชนิดฉีดร่วมกับการยิงเลเซอร์ เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วนจะทำให้ฝ้าจางลงเพิ่มเติม

คำสำคัญ: การยิงเลเซอร์เออร์เบียมแย็ก แบบแบ่งส่วน ทรานเนซามิค แอซิด ฝ้า

Efficacy and side effect of Erbium:YAG laser for treatment of vaginal laxity.

Angkana Sathaworawong MD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Chayawat Phatihattakorn MD,

Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc,

Sasima Eimpunth MD,

Chanida Ungaksornpairote MD,

Waritch Kobwanthanakun MD.

ABSTRACT:

SATHAWORAWONG A[*], MANUSKIATTI W[*], PHATIHATTAKORN C[**], WANITPHAKDEEDECHA R[*], EIMPUNTH S[*], UNGAKSORNPAIROTE C[*], KOBWANTHANAKUN W[*].

EFFICACY AND SIDE EFFECT OF ERBIUM:YAG LASER FOR TREATMENT OF VAGINAL LAXITY.

[*]DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

[**]DEPARTMENT OF OBSTETRICS AND GYNAECOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: The degradation of the collagen fibers is one of the etiologies of vaginal laxity.

Objectives: The objective of this study was to evaluate the efficacy and side effect of Erbium:YAG laser

Materials and Methods: Forty-two female subjects with vaginal laxity were randomized into 2 groups. The first group was treated with Erbium: YAG laser treatment and the other group was treated with sham. Both groups were received 2 treatment sessions, a month interval. Evaluation was done at baseline, before 2nd treatment, 1-, 3-, and 6-month post treatment.

Results: Pelvic floor muscle contraction in the treated group was much than the sham group significantly (p = 0.043) at before 2nd treatment. In treatment group, patient's vaginal tightening satisfaction was 14.2% (p = 0.002), 27.95% (p = 0.004) and patient's overall satisfaction was 14.2% (p = 0.002), 27.95% (p = 0.004) much than the sham group at 1- and 3-month post treatment, respectively.

Conclusion: Erbium: YAG laser provided safely beneficial effects on vaginal laxity.

Key words: Erbium:YAG, Vagina, Laxity

บทคัดย่อ:

อังคณา สถาวรวงศ์[*] วรพงษ์ มนัสเกียรติ[*] ชยวัฒน์ ผาติหัตถกร[**] รังสิมา วณิชภักดีเดชา[*] ศศิมา เอี่ยมพันธุ์[*] ชนิดา อึ้งอักษรไพโรจน์[*] วริชญ์ กอบวรรธนะกุล[*]

การศึกษาเรื่องประสิทธิผลและผลข้างเคียงของเลเซอร์เออร์เบียมแยคเพื่อการรักษาภาวะการหย่อนตัวของช่องคลอด

[*]ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[**]ภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การเสื่อมสลายของเส้นใยคอลลาเจนเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดภาวะหย่อนตัวของช่องคลอด

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินประสิทธิผลและผลข้างเคียงของการรักษาภาวะหย่อนตัวของช่องคลอดด้วยเลเซอร์เออร์เบียมแยค

วิธีการศึกษา: หญิงที่มีภาวะการหย่อนตัวของช่องคลอดจำนวน 42 ราย ซึ่งจะได้รับการแบ่งเป็น 2 กลุ่มด้วยวิธีสุ่ม กลุ่มหนึ่งได้รับการรักษาด้วยเครื่องเลเซอร์เออร์เบียมแยค ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งได้รับการรักษาโดยเลเซอร์ที่ปิดกั้นแสงไว้โดยไม่ได้ปล่อยออกมา อาสาสมัครทั้ง 2 กลุ่มจะได้รับการรักษาจำนวน 2 ครั้ง ห่างกัน 1 เดือน และได้รับการประเมินก่อนการรักษาทั้ง 2 ครั้งและตรวจติดตามต่อที่ 1, 3 และ 6 เดือนหลังการรักษา

ผลการศึกษา: กลุ่มที่ได้รับการรักษาจริงมีการหดตัวของกล้ามเนื้อในอุ้งเชิงกรานมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการรักษาจริงอย่างมีนัยสำคัญ ($p = 0.043$) ที่ก่อนการรักษาครั้งที่ 2 และกลุ่มที่ได้รับการรักษาจริงมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับพลังงานจริงที่ 14.2% ($p = 0.002$), 27.95% ($p = 0.004$) ในด้านความกระชับของช่องคลอด และที่ 14.2% ($p = 0.002$), 27.95% ($p = 0.004$) ในด้านความพึงพอใจโดยรวมที่ 1 และ 3 เดือนหลังการรักษาครั้งสุดท้ายตามลำดับ

สรุปผล: เลเซอร์เออร์เบียมแยคให้ผลในการรักษาภาวะการหย่อนตัวของช่องคลอดที่ปลอดภัย

คำสำคัญ: เออร์เบียมแยค, ช่องคลอด, หย่อนตัว

Oral Presentations

March 24, 2017

Lotus Suites 5-7

Session No. 42

A comparative study of the effectiveness of rice starch powder and zinc oxide cream for the prevention of irritant diaper dermatitis.

Nadda Samakayanusorn MD,

Suthida Chaithirayanon MD,

Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT:

SAMAKAYANUSORN N, CHAITHIRAYANON S, UDOMPATAIKUL M.

A COMPARATIVE STUDY OF THE EFFECTIVENESS OF RICE STARCH POWDER AND ZINC OXIDE CREAM FOR THE PREVENTION OF IRRITANT DIAPER DERMATITIS.

SKIN CENTER, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Diaper dermatitis is a common skin disorder in infancy period. There has been a recent research shown that the efficacy of talcum powder was 5 times less than zinc oxide cream. Furthermore, the use of talcum powder is associated with the reports of lung diseases and ovarian cancer in adults. Due to these limitations, rice starch powder was developed and its effectiveness for preventing diaper dermatitis will be investigated in this study.

Objective: To compare the effectiveness of rice starch powder with topical zinc oxide cream for the prevention of irritant diaper dermatitis

Material and method: One hundred healthy babies aged between 6-24 months were enrolled, they were randomized to be applied with rice starch powder or zinc oxide cream (fifty patients each group) on diaper area. The clinical outcome assessment were evaluated at week 4 and 8 for an occurrence of diaper dermatitis and the duration of disease occurrence. The clinical severity was assessed using diaper dermatitis severity scoring scale. Moreover, the satisfaction of parents were evaluated. The side effect also were recorded.

Results: pending

Conclusion: pending

Key words: Irritant diaper dermatitis, rice starch powder, Aluminum Starch Octenylsuccinate, talcum powder, zinc oxide cream

บทคัดย่อ:

ณัทดา สามัคยานุสรณ์ สุธิดา ชัยธีระยานนท์ มนตรี อุดมเพทายกุล

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของแป้งที่ทำจากข้าวเทียบกับการใช้ซิงค์ออกไซด์ครีมในการป้องกันการเกิดโรคผื่นผ้าอ้อม

ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภูมิหลัง: โรคผื่นผ้าอ้อม เป็นโรคผิวหนังที่พบได้บ่อยในช่วงเด็กทารก การรักษาที่ดีที่สุดคือ การป้องกัน จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าแป้งทัลคัมมีประสิทธิภาพด้อยกว่าเมื่อเทียบกับซิงค์ออกไซด์ครีมในการป้องกันโรคผื่นผ้าอ้อม อีกทั้งตัวแป้งทัลคัมเองยังมีรายงานการก่อให้เกิดภาวะปอดอักเสบในเด็กที่ใช้ และยังมีการศึกษาถึงความเกี่ยวข้องระหว่างแป้งทัลคัมกับการเกิดมะเร็งรังไข่ในผู้ใหญ่ ในปัจจุบันมีการแปรรูปข้าวเจ้ามาทำเป็นแป้ง เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงของการเกิดผลข้างเคียงจากการสัมผัสแป้งทัลคัม และยังไม่เคยมีการศึกษาถึงประสิทธิภาพและความปลอดภัยของแป้งที่ทำจากข้าวในด้านการป้องกันโรคผื่นผ้าอ้อมมาก่อน จึงนำมาสู่แนวคิดในการศึกษาวิจัยนี้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของแป้งที่ทำจากข้าวเทียบกับการใช้ซิงค์ออกไซด์ครีมในการป้องกันอุบัติการณ์การเกิดโรคผื่นผ้าอ้อม

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครเด็กเพศชายหรือหญิง อายุตั้งแต่ 6 เดือน – 2 ปี มีสุขภาพแข็งแรงดี มีผิวบริเวณใต้ผ้าอ้อมเป็นปกติ แบ่งผู้ป่วยออกเป็นสองกลุ่มด้วยวิธีการสุ่ม จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 50 คน รวมเป็น 100 คน ให้สารทดสอบป้องกันการเกิดผื่นผ้าอ้อมแก่อาสาสมัครแต่ละกลุ่ม คือ แป้งที่ทำจากข้าว หรือ ซิงค์ออกไซด์ครีม อธิบายการใช้ให้ทาสารทดสอบครอบคลุมบริเวณใต้ผ้าอ้อมทั้งหมด ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนผ้าอ้อม จากนั้นนัดติดตามผลในสัปดาห์ที่ 4 และ สัปดาห์ที่ 8 ประเมินผลในด้านระยะเวลาที่เกิดผื่นผ้าอ้อมตั้งแต่เริ่มได้รับสารทดลอง จำนวนอาสาสมัครที่เกิดผื่นผ้าอ้อมในระหว่างงานวิจัย ความรุนแรงของผื่นผ้าอ้อมที่เกิดขึ้นในแต่ละกลุ่ม ตามแบบประเมิน Diaper rash and erythema scoring scale อาการไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการวิจัย และ ความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อสารทดสอบ

ผลการศึกษา: อยู่ระหว่างการศึกษา

สรุปผล: อยู่ระหว่างการศึกษา

คำสำคัญ: ผื่นผ้าอ้อม, แป้งที่ทำจากข้าว, Aluminum Starch Octenylsuccinate, แป้งทัลคัม, ซิงค์ออกไซด์ครีม

Patch test concentrations for methylchloroisothiazolinone and methylisothiazolinone contact allergy.

Sarawin Harnchoowong MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

HARNCHOOWONG S, WATTANAKRAI P.

PATCH TEST CONCENTRATIONS FOR METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE AND METHYLISOTHIAZOLINONE CONTACT ALLERGY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Contact allergies to the preservatives Methylisothiazolinone (MI) or combination as Methylchloroisothiazolinone/Methylisothiazolinone (MCI/MI) are dramatically increasing in global scale. Furthermore, there were reports of missed patch test reactions when using 100 ppm of MCI/MI to detect MI contact allergy.

Objectives: To study the prevalence of MCI/MI and MI contact allergy and to explore the prevalence of missed reactions using 100 ppm (0.01%) of MCI/MI and 200 ppm (0.02%) of MI compared to 2000 ppm (0.2%) of MI.

Methods: A retrospective, medical records review of patients who underwent patch testing at the Ramathibodi hospital contact dermatitis clinic during January 1, 2014 – December 31, 2016 was done. Patients tested with 100 ppm of MCI/MI, 200 ppm and 2000 ppm of MI were included in the study. Demographic data, exposure history and patch test results were evaluated.

Results: Of the 368 patients who underwent patch testing, the prevalence of MCI/MI contact allergy was 12.5 %; increasing from 3% in 2001-2012 to 8.47 % in 2016, whereas MI contact allergy prevalence was 21.40%. The most commonly affected sites are the hands (51.81%) and generalized (28.92%). Positive patch test reactions to MCI/MI and/or MI occurred in 83 patients (22.55%), 37 patients reacted to MI only, 4 patients reacted to MCI/MI only, and 42 patients reacted to both. Of these positive MI reactions, 47.44% were missed testing with 100 ppm of MCI/MI (12.5% in 2014 and 65.79 % in 2016) and 37.18 % of MI reactions were missed testing with 200 ppm of MI.

Conclusions: Our prevalence rates of MI and MCI/MI contact allergy shared the same inclining trend as in other countries. There was a high prevalence of contact allergy to MI alone. Patch testing with 100 ppm of MCI/MI and 200 ppm of MI could not detect all cases of MI allergy as the false negative rate of MI allergy detection from using both 100 ppm of MCI/MI and 200 ppm of MI increased each year. Two thousand ppm (0.2%) of MI was more effective in MI contact allergy detection.

Key words: contact dermatitis, methylchloroisothiazolinone/methylisothiazolinone, methylisothiazolinone, patch test, preservative.

บทคัดย่อ:

ศราวิน หาญชูวงศ์, เพ็ญพรรณ วัฒนไกร

ความเข้มข้นในการทดสอบเพื่อวินิจฉัยผื่นแพ้สัมผัสต่อ METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE และ METHYLISOTHIAZOLINONE

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ผื่นแพ้สัมผัสต่อสารกันเสีย Methylisothiazolinone (MI) และ สารผสม Methylchloroisothiazolinone/ Methylisothiazolinone (MCI/MI) เพิ่มขึ้นอย่างมากทั้งในต่างประเทศและในประเทศ นอกจากนั้น มีหลายรายงานกล่าวถึงผลลบลวงของการใช้สารละลายทดสอบความเข้มข้น 0.01% ของ MCI/MI ในการวินิจฉัยภาวะแพ้สาร MI

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกของการแพ้สาร MCI และ/หรือ MI ในคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลรามาธิบดี และศึกษาความชุกของผลลบลวงของการใช้สารละลายทดสอบ 0.01% MCI/MI และ 0.2% MI ในการวินิจฉัยภาวะแพ้สัมผัสสาร MI

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาแบบย้อนหลัง โดยการทบทวนเวชระเบียนผู้ป่วยผื่นผิวหนังอักเสบที่เข้ารับการทดสอบการติดสารทดสอบบนผิวหนัง หรือ Patch test ที่คลินิกผื่นแพ้สัมผัสที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2557 – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ผู้ป่วยที่ผ่านเกณฑ์เข้างานวิจัยต้องเป็นผู้ป่วยที่ได้รับการทดสอบด้วยสารละลายทดสอบ 0.01% MCI/MI, 0.02% MI และ 0.2% MI ข้อมูลทั่วไป ประวัติการสัมผัสสารต่างๆ และผล Patch test จะถูกบันทึกเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 368 คนได้รับการตรวจการทดสอบ Patch test ด้วยสารละลายทดสอบ 0.01% MCI/MI, 0.02% MI และ 0.2% MI ความชุกของการแพ้สาร MCI/MI มีค่าร้อยละ 12.50 (เพิ่มจากร้อยละ 3 ในช่วงปี 2543-2555 เป็นร้อยละ 8.47 ในปี 2559) ขณะที่ความชุกการแพ้สาร MI มีค่าร้อยละ 21.40 บริเวณรอยโรคที่พบได้บ่อยที่สุดได้แก่ บริเวณมือ (ร้อยละ 51.81) และ ทั่วร่างกาย (ร้อยละ 28.92) ผู้ป่วยจำนวน 83 คน (ร้อยละ 22.04) มีปฏิกิริยาบวกต่อสาร MCI/MI และ/หรือ MI โดย 37 คนมีปฏิกิริยาต่อ MI เพียงตัวเดียว, 4 คนมีปฏิกิริยาต่อ MCI/MI เพียงตัวเดียว และ 42 คนตอบสนองต่อทั้งสองสาร กล่าวคือ การใช้สาร 0.01% MCI/MI ในการวินิจฉัยภาวะแพ้ MI ให้ผลลบลวงร้อยละ 47.44 (ร้อยละ 12.5 ในปี 2557 เป็นร้อยละ 65.79 ในปี 2559) และใช้สาร 0.02% MI ให้ผลลบลวงร้อยละ 37.18

สรุปผล: ความชุกของภาวะแพ้ MCI/MI และ MI นั้น มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามแนวทางเดียวกันทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแพ้สาร MI เพียงตัวเดียวซึ่งมีความชุกสูงถึงร้อยละ 21.40 การใช้สารละลายทดสอบ 0.01% MCI/MI และ 0.02% MI นั้นไม่สามารถให้การวินิจฉัยภาวะแพ้สาร MI ทั้งหมดได้ โดยทั้งสองสารให้ผลลบลวงเพิ่มขึ้นทุกปี กล่าวคือ สารทดสอบ 0.2% MI สามารถใช้ในการวินิจฉัยผื่นแพ้สัมผัสสาร MI ได้ดีกว่า

คำสำคัญ: ผื่นแพ้สัมผัส, methylisothiazolinone, methylchloroisothiazolinone/methylisothiazolinone, การทดสอบโดยการติดสารทดสอบบนผิวหนัง, สารกันเสีย

Acceptability and Efficacy of an Emollient containing Ectoine Extract for Atopic Dermatitis in Pediatric Patients.

Kung Jeng Sum Charmaine MD,

Hon Kam Lun MD.

ABSTRACT:

KUNG JSC, HON KL.

ACCEPTABILITY AND EFFICACY OF AN EMOLLIENT CONTAINING ECTOINE EXTRACT FOR ATOPIC DERMATITIS IN PEDIATRIC PATIENTS.

DEPARTMENT OF PAEDIATRICS, SCHOOL OF MEDICINE, CHINESE UNIVERSITY OF HONG KONG.

Background: Eczema or atopic dermatitis (AD) is associated with itch, sleep disturbance, impaired quality of life, reduced skin hydration, impaired epidermal barrier function and colonization by Staphylococcus aureus (SA). We investigated an emollient contained Ectoin®, an ingredient claiming its ability to stabilize cell structure and protect skin barrier.

Aim: This study aims to evaluate the efficacy and tolerance of an Emollient containing Ectoin® Extract.

Method: Consecutive AD patients were recruited. Swabs and cultures from the right antecubital fossa and the worst eczematous area, disease severity (SCORAD), quality-of-life (Children Dermatology Life Quality Index, (CDLQI), skin hydration (SH), transepidermal water loss (TEWL), erythema, melanin, and pH were obtained prior to and 4-week following usage of the emollient. Global or general acceptability of treatment (GAT) was documented as very good, good, fair or poor.

Parameters were statistically evaluated by SPSS, and p-values lower than 0.05 were considered statistically significant.

Results: 23 AD patients were recruited. 75% reported “very good” or “good”, whereas 25% reported “fair” or “poor” GAT of the emollient. There was no significant difference in disease severity or quality of life scores among the patients reporting positive or negative acceptability. Following use of the ectoin® emollient, area affected, disease intensity and severity significantly improved (p=0.008). There was improvement in sleep scores (p=0.028), and symptoms of oozing and bleeding (p=0.027). There was no difference in skin barrier (SH, TEWL), anti-itch, and anti-microbial effects in this pilot study.

Conclusion: The trial emollient was acceptable in nearly three-quarter of AD patients. Patients have less area affected, disease intensity and severity in clinical parameters regardless of their acceptability. There were no difference in other research parameters including skin barrier and pH.

Key words: Emollient, Eczema

Disease severity assessment in Childhood eczema: Symptoms and Quality of Life.

Kung Jeng Sum Charmaine MD,

Hon Kam Lun MD.

ABSTRACT:

KUNG JSC, HON KL.

DISEASE SEVERITY ASSESSMENT IN CHILDHOOD ECZEMA: SYMPTOMS AND QUALITY OF LIFE.

DEPARTMENT OF PAEDIATRICS, SCHOOL OF MEDICINE, CHINESE UNIVERSITY OF HONG KONG.

Background: Atopic dermatitis (AD) is a common chronic relapsing inflammatory skin disease in children associated with pruritus, sleep disturbance and poor quality of life. Eczema includes wide range of symptoms from dry skin to bleeding. Currently, there is no single marker or scale that can present the disease severity.

Aim: This study aims to investigate the use of self-assessed surveys in AD clinic, and compare with clinical measurements, and correlation to the patient's quality of life.

Method: A self-assessment survey of Nottingham Eczema Severity Score (NESS), Patient Oriented Eczema Measure (POEM) and Children Dermatology Life Quality Index (CDLQI) was used. Scoring Atopic Dermatitis (SCORAD) was assessed by the clinician. Skin hydration were measured by Corneometer.

Both of the NESS and SCORAD score were classified as Mild, Moderate and Severe, and all the parameters were statistically evaluated by SPSS, and p-values lower than 0.05 were considered statistically significant.

Results: Clinical scores of 126 patients (mean age:12.7±4.5 years; 58.3% male) with eczema were evaluated.

Conclusion: In self-assessed AD severity surveys, patients may overrate their disease severity, and correlated with poorer quality of life. POEM and NESS have a stronger correlation with quality of life, and the self-assessed scores are also associated with lower skin hydration. Objective measurable parameters can assist AD management and promote communication with patients.

Key words: Eczema, Quality of Life

Emerging allergens in Thai patients: ten years retrospective study.

Pranee Kasemsarn MD,

Pichanee Chaweekulrat MD,

Waranya Boonchai MD.

ABSTRACT:

KASEMSARN P, CHAWEEKULRAT P, BOONCHAI W.

EMERGING ALLERGENS IN THAI PATIENTS: TEN YEARS RETROSPECTIVE STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Continuous contact allergen surveillance is necessary for detecting trends of allergenicity rates and emerging allergens, which may help for preventive intervention and management of allergic contact dermatitis.

Objectives: The objectives of this study were to investigate trends of screening patch test allergy and identify emerging allergens in Thailand during 10-year period.

Materials and Methods: Medical records of 1,791 patients who underwent patch testing in Contact Dermatitis Clinic, Siriraj Hospital, between 2006 and 2015, were retrospectively reviewed. The screening baseline series used in Siriraj Hospital were Siriraj Standard Series (SiSS) which adapted from European baseline and International Standard Series.

Results: The most frequent positive patch testing allergen were nickel sulfate (24.7%), methylisothiazolinone (MI) (20.8%), and potassium dichromate (15.3%). During past ten years, methylchloroisothiazolinone/ methylisothiazolinone (MCI/MI) was the only allergen that had increasing rates of positive reaction (p <0.0001). MCI/MI allergy was more common in female patients (OR=3.47, 95%CI=2.16-5.57, p <0.0001). Positive reaction rate of potassium dichromate, cobalt (II) chloride, paraben mix, neomycin sulfate, budesonide, epoxy resin and tixocortal-21-pivalate significantly decreased over this period.

Conclusion: MCI/ MI is the emerging allergens of this decade. Closely monitoring of allergic-related problems and regulation of chemical use in the cosmetic products manufacture might be beneficial in order to decrease the prevalence of contact allergy from MCI/ MI.

Key words: allergic contact dermatitis, emerging allergen, patch testing

บทคัดย่อ:

ปราณี เกษมศานติ์, พิชานี ฉวีกุลรัตน์, วรัญญา บุญชัย

การศึกษาอุบัติการณ์ที่เพิ่มขึ้นของสารก่อภูมิแพ้สัมผัสในคนไทย

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

การศึกษาเกี่ยวกับสารก่อภูมิแพ้สัมผัสอย่างต่อเนื่องมีความสำคัญในการประเมินแนวโน้มอัตราการแพ้ของสารก่อภูมิแพ้แต่ละชนิด และเป็นการสืบหาอุบัติการณ์ที่เพิ่มขึ้นของสารก่อภูมิแพ้ ซึ่งจะมีประโยชน์ในการป้องกันและรักษาโรคผื่นแพ้สัมผัส

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาแนวโน้มอัตราการการแพ้ของสารก่อภูมิแพ้แต่ละชนิดจากชุดทดสอบผิวหนังพื้นฐาน และสืบหาสารก่อภูมิแพ้สัมผัสชนิดใหม่ที่มีอุบัติการณ์เพิ่มขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาย้อนหลังโดยสืบค้นจากข้อมูลผู้ป่วย 1,791 คนที่ทำการทดสอบภูมิแพ้ผิวหนังด้วยการปิดที่คลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลศิริราชในช่วงปี พ.ศ. 2549-2558 โดยชุดทดสอบพื้นฐานของโรงพยาบาลศิริราช (Siriraj Standard Series) ซึ่งดัดแปลงจาก European baseline และ International standard series

ผลการศึกษา: สารก่อภูมิแพ้ที่ให้ผลบวกมากที่สุดจากการทดสอบภูมิแพ้ผิวหนังด้วยการปิด คือ nickel sulfate (24.7%) รองลงมาได้แก่ methylisothiazolinone (MI) (20.8%) และ potassium dichromate (15.3%)โดยพบว่ามีสารก่อภูมิแพ้เพียงชนิดเดียวคือ methylchloroisothiazolinone/ methylisothiazolinone (MCI/ MI) ที่ให้ผลบวกจากการทดสอบมากขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาอย่างมีนัยสำคัญ (p <0.0001) โดยจากการศึกษาพบว่าเพศหญิงจะมีโอกาสพบผลบวกต่อ MCI/MI จากการทดสอบได้มากกว่าเพศชาย (OR=3.47, 95%CI=2.16-5.57, p <0.0001) สารก่อภูมิแพ้ที่มีอัตราการเกิดผลบวกจากการทดสอบลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ potassium dichromate, cobalt (II) chloride, paraben mix, neomycin sulfate, budesonide, epoxy resin และ tixocortal-21-pivalate

สรุปผล: MCI/MI เป็นสารก่อภูมิแพ้ที่พบมากขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา การติดตามรายงานอาการแพ้และการควบคุมการใช้สารดังกล่าวในผลิตภัณฑ์ต่างๆ มีความสำคัญในการลดโอกาสเกิดผื่นแพ้สัมผัสต่อสารนี้

คำสำคัญ: ผื่นแพ้สัมผัส, สารก่อภูมิแพ้ที่พบเพิ่มขึ้น, การทดสอบภูมิแพ้ผิวหนังด้วยการปิด

Oral Presentations

March 24, 2017

Lotus Suites 1-4

Session No. 47

Prevalence of mosquito allergy (Culex quinquefasciatus) in Thai children and adolescents diagnosed as insect bite reactions.

Dadanuch Sastararuji MD MSc,

Niorn Boonpuen MD.

ABSTRACT:

SASTARARUJI D, BOONPUEN N.

PREVALENCE OF MOSQUITO ALLERGY (CULEX QUINQUEFAS-CIATUS) IN THAI CHILDREN AND ADOLESCENTS DIAGNOSED AS INSECT BITE REACTIONS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY – MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Allergic reactions to insect bites and stings are common problem globally. Mosquito allergy is the major cause. In Thailand, Culex quinquefasciatus is the most common human biting mosquitoes species.

Objectives: To determine the prevalence of mosquito allergy in Thai children and adolescents diagnosed as insect bite reactions

Material and methods: Seventy-eight and 35 patients, aged 0 to 15 years, with and without insect bite reactions, respectively received standard prick skin testing with negative control, positive control and mosquito saliva allergen. A positive skin prick test was defined as a wheal diameter ≥ 3 mm than the negative control.

Results: Prevalence of mosquito allergy in Thai children and adolescents with and without insect bite reactions were 46.1 and 5.7, respectively with association between with/ without insect bite reactions and skin prick testing with mosquito allergen statistical significant ($P < 0.05$).

Conclusion: Mosquito allergy is one of the main causes in patients diagnosed as insect bite reactions. However, only mosquito bite prevention is not sufficient to protect form insect allergy.

Key words: Mosquito allergy, insect bite reactions, Thai children and adolescents, skin prick test

บทคัดย่อ:

ดาดนุช ศาสตระรุจิ นิอร บุญเผื่อน

ความชุกของการแพ้ยุงรำคาญในเด็กและวัยรุ่นที่มีผื่นแพ้แมลงกัด

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์

ผื่นแพ้แมลงกัด เป็นโรคที่พบบ่อย การแพ้ยุงเป็นสาเหตุสำคัญ สายพันธุ์ยุงที่ก่อปัญหาบ่อยที่สุดคือ ยุงรำคาญ (Culex quinquefasciatus)

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกของการแพ้ยุงรำคาญในเด็กและวัยรุ่นที่มีผื่นแพ้แมลงกัด

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยเด็กและวัยรุ่นอายุ 0-15 ปี ที่มี และไม่มีผื่นแพ้แมลงกัด จำนวน 78 และ 35 รายตามลำดับ ทำทดสอบภูมิแพ้ทางผิวหนังโดยวิธีสะกิดด้วยสารควบคุมผลลบ สารควบคุมผลบวก และสารสกัดน้ำลายยุงรำคาญ หากความกว้างที่มากที่สุดของตุ่มนูนที่ทดสอบด้วยสารสกัดน้ำลายยุงมากกว่าหรือเท่ากับสารควบคุมผลลบ 3 มิลลิเมตร ถือว่าให้ผลบวก

ผลการศึกษา: ความชุกของการแพ้ยุงรำคาญในเด็กและวัยรุ่นที่มี และไม่มีผื่นแพ้แมลงกัด เท่ากับ 46.1 และ 5.7 ตามลำดับ โดยความสัมพันธ์ระหว่างมี และไม่มีผื่นแพ้ กับผลทดสอบภูมิแพ้ทางผิวหนังด้วยสารสกัดน้ำลายยุงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

สรุปผล: การแพ้ยุงรำคาญเป็นสาเหตุสำคัญ แต่ไม่ใช่สาเหตุเดียวในเด็กและวัยรุ่นอายุที่มีผื่นแพ้แมลงกัด

คำสำคัญ: แพ้ยุงรำคาญ, ผื่นแพ้แมลงกัด, เด็กและวัยรุ่น, ทดสอบภูมิแพ้ทางผิวหนังโดยวิธีสะกิด

Clinical characteristics and prognosis of morphea (localized scleroderma) in adult.

Narumol Silpa-archa MD,

Chanisada Wongpraparut MD,

Pichanee Chaweekulrat MD.

ABSTRACT:

SILPA-ARCHA N, WONGPRAPARUT C, CHAWEEKULRAT P.

CLINICAL CHARACTERISTICS AND PROGNOSIS OF MORPHEA (LOCALIZED SCLERODERMA) IN ADULT.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Morphea is a rare dermatosis with various treatment options. Little is known about prognosis of morphea in adult patients.

Objectives: To study clinical characteristics and prognosis of morphea in Thai adult patients

Materials and methods: Medical records of 80 morphea patients who visited Siriraj Hospital, Thailand, between 2006 to 2015, were retrospectively reviewed. Demographics, clinical feature, treatment and outcome were analyzed. Serial photographs before and after treatment were evaluated by two dermatologists. Clinical improvement was categorized as excellent (>80%), partial (1-80%) and no response.

Results: Of 81 patients, localized morphea was the most common subtype (34, 42.5%), followed by linear morphea (21, 26.3%), generalized morphea (14, 26.3%), en coup de sabre (11, 13.8%) and Parry-Romberg syndrome (1, 1.3%), respectively. Topical corticosteroid and calcineurin inhibitor were the most prescribed topical treatments. Colchicine, corticosteroid and methotrexate were the top three prescribed systemic treatments. UVA1 phototherapy was administered in 24 (30%) cases. Most of patients received medium dose (>40-80 J/cm^2) regimen of UVA1. Systemic treatment and UVA1 phototherapy had satisfactory outcome with 83%, and 80% of cases respectively obtained partial to excellent response. Moreover, UVA1 phototherapy combined with systemic treatment had a significantly better response than UVA1 alone (p<0.05). Generalized morphea displayed the most favorable response followed by localized morphea and linear morphea, respectively. Recurrence rate Recurrence rate among morphea subtypes ranged from 27% to 60%.

Conclusion: Morphea is a difficult-to-treat dermatosis with the majority of patients having a partial clinical response and high recurrent rate. Combination treatment might be a worthy option.

Key words: morphea, prognosis, phototherapy, systemic

บทคัดย่อ:

นฤมล ศิลปอาชา ชนิษฎา วงษ์ประภารัตน์ พิชานี ฉวีกุลรัตน์

การศึกษาย้อนหลังลักษณะอาการแสดงและการพยากรณ์โรคหนังแข็งเฉพาะที่

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคหนังแข็งเฉพาะที่เป็นโรคที่พบได้น้อย มีแนวทางการรักษาที่หลากหลาย ในปัจจุบันการพยากรณ์โรคหนังแข็งเฉพาะที่ในผู้ใหญ่ยังไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะและการพยากรณ์โรคของผู้ป่วยโรคหนังแข็งเฉพาะที่ในประเทศไทย

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาย้อนหลังข้อมูลผู้ป่วยผู้ใหญ่ที่เป็นโรคหนังแข็งเฉพาะที่จำนวน 80 คน ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช ระหว่างปีพ.ศ. 2549-2558 โดยเก็บข้อมูลในด้านต่างๆ เช่น ข้อมูลพื้นฐาน, ลักษณะอาการแสดง, การรักษาและการตอบสนองต่อการรักษา แพทย์ผิวหนังสองคนจะประเมินรูปภาพถ่ายรอยโรคก่อนและหลังการรักษาเพื่อประเมินการตอบสนองต่อการรักษา โดยแบ่งเป็น ดีมาก (>80%), ดีบางส่วน (1-80%) และไม่ตอบสนองต่อการรักษา

ผลการศึกษา: จากข้อมูลผู้ป่วยโรคหนังแข็งจำนวน 81 คน ชนิดของโรคหนังแข็งที่พบได้บ่อยที่สุดคือชนิด localized (34, 42.5%), รองลงมาได้แก่ชนิด linear (21, 26.3%), generalized (14, 26.3%), en coup de sabre (11, 13.8%) และ Parry-Romberg syndrome (1, 1.3%) ตามลำดับ จากการศึกษาพบว่ายาทาคอร์ติโคสเตียรอยด์และยาทาแคลซินูริน อินฮิบิเตอร์เป็นยาทาที่ใช้บ่อยที่สุดในการรักษา ยารับประทาน 3 อันดับแรกที่ใช้บ่อยได้แก่ ยาโคลชิซีน, ยาคอร์ติโคสเตียรอยด์และยาเมทโทเทรกเซทตามลำดับ ผู้ป่วยจำนวน 24 คน (30%) ได้รับการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเลต เอ วัน โดยส่วนใหญ่ได้รับการฉายด้วยพลังงานระดับปานกลาง (>40-80 จูล/ตารางเซนติเมตร) ผู้ป่วยโรคหนังแข็งเฉพาะที่จำนวน 83% และ 80% มีรอยโรคดีขึ้นมากหรือดีขึ้นบางส่วนหลังจากรักษาด้วยยารับประทานหรือการฉายแสงอัลตราไวโอเลต เอ วัน นอกจากนี้ ผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยแสงอัลตราไวโอเล็ต เอ วัน ร่วมกับยารับประทาน มีจำนวนการตอบสนองต่อการรักษาดีมากและดีบางส่วนมากกว่าการรักษาด้วยการฉายแสงอัลตราไวโอเล็ต เอ วันเพียงอย่างเดียว ($p<0.05$) โรคหนังแข็งชนิด generalized มีการตอบสนองต่อการรักษาดีที่สุด รองลงมาคือชนิด localized และชนิดเส้น linear ตามลำดับ อัตราการกลับมาเป็นซ้ำของโรคหนังแข็งแต่ละชนิดอยู่ระหว่าง 27-60%

สรุปผล: โรคหนังแข็งเฉพาะที่เป็นโรคผิวหนังที่รักษายาก ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการตอบสนองต่อการรักษาเพียงบางส่วนและมีอัตราการกลับมาเป็นซ้ำของโรคสูง การรักษาโดยใช้หลายวิธีร่วมกันน่าจะได้ประโยชน์และเป็นทางเลือกที่ดีต่อการรักษา

คำสำคัญ: โรคหนังแข็งเฉพาะที่, ลักษณะอาการแสดง, การรักษา, แสงอัลตราไวโอเลต เอ วัน

Does omalizumab modify a course of chronic spontaneous urticaria?: a retrospective study in Asian patients.

Kanokvalai Kulthanan MD,

Papapit Tuchinda MD,

Chayanee Likitwattananurak MD,

Puncharas Weerasubpong MD,

Leena Chularojanamontri MD.

ABSTRACT:

KULTHANAN K, TUCHINDA P, LIKITWATTANANURAK C, WEERASUBPONG P, CHULAROJANAMONTRI L. DOES OMALIZUMAB MODIFY A COURSE OF RECALCITRANT CHRONIC SPONTANEOUS URTICARIA?: A RETROSPECTIVE STUDY IN ASIAN PATIENTS.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Backgrounds: Omalizumab has been approved for the treatment of recalcitrant chronic spontaneous urticaria (CSU). However, it remains unanswered whether omalizumab modify a CSU course.

Objective: To study a course of CSU after omalizumab treatment in terms of treatment duration until disease remission, duration of remission, and relapse rate after drug discontinuation in Asian population.

Methods: We retrospectively reviewed recalcitrant CSU patients receiving omalizumab at Siriraj Hospital during October 2013 until January 2017. All patients were followed after the first injection for at least one year. The seven-day urticaria activity and medication scores were used to assess the response.

Results: Of 15 patients, 11 patients (73.3%) responded well to 150-mg while the rest required 300-mg omalizumab. A median follow-up period was 18 months (range 13.5- 25.3). Three patterns of response were proposed. Excellent response (disease remission over than 6 months) were found in 20% of the patients. Good response (injection interval extended longer than 6 months) was found in 27%. Modest response (frequently required injections) were found in 53%. The mean duration of complete remission was 33 weeks (range 26-38). Two-third of patients had disease relapse and required omalizumab injections to control symptoms. The other one did not show relapses for at least 69 weeks of follow-up period.

Conclusions: Patients seem to be easily and safely manageable with omalizumab. Prednisolone and ciclosporin could be discontinued in all patients. Further studies with larger number of patients and longer follow-up period are needed to conclude whether omalizumab can exactly modify natural course of CSU.

Key words: omalizumab, recalcitrant chronic spontaneous urticaria, remission, relapse, retreatment.

บทคัดย่อ:

กนกวลัย กุลทนันทน์, ปภาพิต ตู้จินดา, ชญาณี ลิขิตวัฒนานุรักษ์, ปุญชรัสมิ์ วีระสืบพงศ์, ลีนา จุฬาโรจน์มนตรี

ยาโอมาลิซุแมบสามารถเปลี่ยนแปลงการดำเนินโรคของโรคลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองที่ดื้อต่อการรักษาได้หรือไม่: การศึกษาย้อนหลังในผู้ป่วยเอเชีย

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ยาโอมาลิซุแมบเป็นยาที่ผ่านการรับรองแล้วในการรักษาโรคลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองที่ดื้อต่อการรักษา อย่างไรก็ตามยังเป็นที่สงสัยว่ายาโอมาลิซุแมบจะสามารถเปลี่ยนแปลงการดำเนินโรคของโรคลมพิษเรื้อรังได้หรือไม่

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาการดำเนินโรคของโรคลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองหลังได้รับการรักษาด้วยยาโอมาลิซุแมบ โดยศึกษาระยะเวลาในการรักษาจนโรคสงบ ระยะเวลาการสงบของโรค และการกลับเป็นซ้ำของโรคหลังหยุดยาแล้วในผู้ป่วยชาวเอเชีย

วิธีการศึกษา: ศึกษาย้อนหลังข้อมูลของผู้ป่วยโรคลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองที่ดื้อต่อการรักษาและได้การรักษาด้วยยาโอมาลิซุแมบ ณ โรงพยาบาลศิริราช ในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ.2556 ถึง มกราคม พ.ศ.2560 ผู้ป่วยจะได้รับการตรวจติดตามหลังจากยาโอมาลิซุแมบเข็มแรกแล้วเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี คะแนนจากแบบบันทึกอาการผื่นลมพิษ 7 วันและปริมาณยาที่ผู้ป่วยใช้ในการรักษา ถูกนำมาใช้เพื่อประเมินการตอบสนอง

ผลการศึกษา: ในผู้ป่วยจำนวน 15 ราย ผู้ป่วย 11 ราย (ร้อยละ 73.3) ตอบสนองดีต่อยาโอมาลิซุแมบ 150 มิลลิกรัมส่วนผู้ป่วยที่เหลือได้รับการเพิ่มขนาดของยาโอมาลิซุแมบเป็น 300 มิลลิกรัม ระยะเวลาในการติดตามผู้ป่วยเฉลี่ย 18 เดือน (13.5-25.3 เดือน) การศึกษานี้แบ่งผู้ป่วยตามการตอบสนองต่อยาโอมาลิซุแมบเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ตอบสนองดีมาก (มีการสงบของโรคและหยุดการรักษาทุกอย่างได้นานกว่า 6 เดือน) พบได้ร้อยละ 20 กลุ่มที่ 2 ตอบสนองดี (เว้นระยะการฉีดโอมาลิซุแมบได้นานกว่า 6 เดือน) พบได้ร้อยละ 27 และ กลุ่มที่ 3 ตอบสนองปานกลาง (ต้องได้รับยาฉีดโอมาลิซุแมบเป็นประจำ) พบได้ ร้อยละ 53 ในรายที่มีการสงบของโรคและหยุดการรักษาทุกอย่างได้ มีค่าเฉลี่ยของระยะเวลาสงบของโรคนาน 33 สัปดาห์ (26-38 สัปดาห์) ในผู้ป่วยกลุ่มที่ 1 นี้ ผู้ป่วย 2 ใน 3 รายมีการกลับเป็นซ้ำของโรคและจำเป็นต้องรับการรักษาซ้ำด้วยยาโอมาลิซุแมบเพื่อควบคุมโรค ส่วนผู้ป่วย อีก 1 รายที่เหลือยังไม่พบการกลับเป็นซ้ำหลังจากติดตามมาแล้วเป็นเวลา 69 สัปดาห์

สรุป: ยาโอมาลิซุแมบทำให้การรักษาโรคลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองที่ดื้อต่อการรักษาเป็นไปได้ง่ายและปลอดภัย ผู้ป่วยทุกรายสามารถหยุดยารับประทานคอร์ติโคสเตอรอยด์และยาไซโคลสปอรินได้ การศึกษาในอนาคตด้วยผู้ป่วยจำนวนมากขึ้นและการตรวจติดตามที่ยาวนานขึ้นมีความจำเป็นเพื่อยืนยันว่ายาโอมาลิซุแมบสามารถเปลี่ยนแปลงระยะเวลาของโรคลมพิษเรื้อรังได้หรือไม่

คำสำคัญ: โอมาลิซุแมบ, ลมพิษเรื้อรังชนิดเกิดขึ้นเองที่ดื้อต่อยา, การสงบของโรคลมพิษ, การกลับเป็นซ้ำ, การรักษาซ้ำ

Value of Single-Visit Tests in Diagnosis of Onychomycosis: A Combination of Dermoscopy & KOH Mount.

Chayanon Chatchavalvanich MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Chutika Srisuttiyakorn MD,
Ariya Chaindamporn PhD,
Jade Wititsuwannakul MD.

ABSTRACT:

CHATCHAVALVANICH C,[*] PATTANAPRICHAKUL P,[**] SRISUTTIYAKORN C,[***] CHAINDAMPORN A,[*] WITITSUWANNAKUL J.[*]

VALUE OF SINGLE-VISIT TESTS IN DIAGNOSIS OF ONYCHOMYCOSIS: A COMBINATION OF DERMOSCOPY & KOH MOUNT.

[*]FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

[**]DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

[***]DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Onychomycosis accounts for up to 50% of dystrophic nails. The accurate diagnosis is needed to diminish an unnecessary treatment as well as its complications from the drug interaction. Dermoscopic examination and KOH preparation, both convenient and inexpensive, can give prompt results on the first visit, but have never been studied in combination as diagnostic tools.

Objectives: To identify and compare the sensitivity, specificity and accuracy of dermoscopic examination combined with plain potassium hydroxide mounts and nail plate biopsy using Periodic Acid-Schiff in the diagnosis of onychomycosis.

Materials and Methods: 68 adult patients with dystrophic nails who visited the dermatologic department were consecutively enrolled. After physical and nail examination, dermoscopic pictures were taken from all patients for later evaluation of 4 specific patterns (jagged proximal edge with spikes, distal to proximal subungual longitudinal striae, ruin appearance, distal irregular termination). Nail specimens were collected by standard methods then sent for the KOH preparation, fungal culture, histopathological examination using PAS stain (HPE-PAS), histopathological examination using GMS stain (HPE-GMS), and polymerase chain reaction (PCR). In this study, the gold standard for the diagnosis of onychomycosis was defined as clinically suggestive findings of onychomycosis plus at least 1 positive result from either HPE-PAS or HPE-GMS.

Results: KOH preparation had the sensitivity, specificity and accuracy of 83.3%, 56.8% and 66.2%, respectively. For dermoscopic patterns, ruin appearance gave the highest sensitivity of 87.5% while distal irregular termination provided the highest specificity of 86.4% and accuracy of 67.6%. Interestingly, either 'ruin appearance combined with KOH preparation' or 'any 2 of the 4 patterns combined with KOH preparation' yielded the 100% sensitivity. In this study, HPE-PAS had the sensitivity, specificity and accuracy of 54.2%, 100% and 83.8%, respectively. Avalanche, a newly discovered dermoscopic pattern, used in combination with KOH preparation increased the sensitivity to 87.5%.

Conclusions: Dermoscopic examination combined with plain potassium hydroxide mounts has a higher sensitivity in the diagnosis of onychomycosis than HPE-PAS, but renders a lesser specificity and accuracy.

Key words: Onychomycosis, Dermoscopy, KOH, PAS, Nail clipping, Nail plate biopsy, PCR

บทคัดย่อ:

ชญานนท์ ชัชวาลวานิช[*] เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล[**] ชุติกา ศรีสุทธิยากร[***] อริยา จินดามพร[*] เจตน์ วิทิตสุวรรณกุล[*]

ความไวความจำเพาะและการเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บระหว่างการตรวจด้วย DERMOSCOPY ร่วมกับ KOH PREPARATION เทียบกับการตัดเล็บย้อมด้วย PAS

[*]*คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

[**]*ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล*

[**]*แผนกโรคผิวหนัง กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า*

เชื้อราที่เล็บเป็นสาเหตุถึงร้อยละ 50 ของเล็บที่ผิดรูป การวินิจฉัยที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการหลีกเลี่ยงการรักษาที่ไม่จำเป็นและอาจก่อให้เกิดภาวะแทรกซ้อนจากปฏิกิริยาระหว่างยา การตรวจ KOH preparation และ dermoscopy เป็นการตรวจที่รวดเร็วและค่าใช้จ่ายต่ำ ยังไม่เคยมีการศึกษาที่นำการตรวจทั้งสองอย่างนี้มาใช้ร่วมกันในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาถึงความไวและความจำเพาะของการตรวจด้วย dermoscopy ร่วมกับ KOH preparation และการตัดเล็บย้อม PAS (HPE-PAS) ในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บในผู้ป่วยที่มาด้วยเล็บผิดรูป

วิธีการศึกษา: ทำการศึกษาในอาสาสมัครอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 68 คน ซึ่งมารับการตรวจรักษาเรื่องเล็บผิดรูปที่แผนกตรวจโรคผิวหนัง อาสาสมัครจะได้รับการตรวจร่างกายโดยแพทย์ ตรวจเล็บและถ่ายรูปเล็บด้วย dermoscopy เพื่อหารูปแบบเบื้องต้น 4 แบบ ได้แก่ jagged proximal edge with spikes, distal to proximal subungual longitudinal striae, ruin appearance และ distal irregular termination ร่วมกับการเก็บตัวอย่างเล็บส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการอีก 5 วิธี ได้แก่ KOH preparation, การเพาะเชื้อรา, การตัดเล็บย้อมด้วย PAS, การตัดเล็บย้อมด้วย GMS, และ PCR เกณฑ์การวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บซึ่งใช้ในการศึกษานี้ คือ ลักษณะทางคลินิกที่เข้าได้กับเชื้อราที่เล็บ ร่วมกับ ผลบวกอย่างน้อย 1 วิธีจากการตัดเล็บย้อมด้วย PAS หรือการตัดเล็บย้อมด้วย GMS

ผลการศึกษา: จากการศึกษาพบว่า KOH preparation มีความไว 83.3%, ความจำเพาะ 56.8% และความถูกต้อง 66.2% การตรวจด้วย dermoscopy พบว่า ruin appearance เป็นรูปแบบที่มีความไวมากที่สุด (sensitivity 87.5%) distal irregular termination เป็นรูปแบบที่มีความจำเพาะมากที่สุด (specificity 86.4%) และถูกต้องที่สุด (accuracy 67.6%) ‘การใช้รูปแบบ ruin appearance ร่วมกับ KOH preparation’ หรือ ‘การใช้ dermoscopic pattern 2 ใน 4 รูปแบบใดๆ ร่วมกับ KOH preparation’ จะสามารถเพิ่มความไวได้ถึง 100% การตัดเล็บย้อมด้วย PAS มีความไว ความจำเพาะ และความถูกต้อง เท่ากับ 54.2%, 100%, 83.8% ตามลำดับ และยังพบ Avalanche เป็น dermoscopic pattern รูปแบบใหม่ในการศึกษานี้ซึ่งสามารถเพิ่มความไวของการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บได้เมื่อใช้ร่วมกับ KOH preparation (sensitivity 87.5%)

สรุปผล: การตรวจด้วย dermoscopy ร่วมกับ KOH preparation มีความไวในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บมากกว่า แต่มีความจำเพาะและความถูกต้องน้อยกว่าการตัดเล็บย้อมด้วย PAS และพบว่า Avalanche อาจเป็น dermoscopic pattern ใหม่ที่ช่วยในการวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บ

คำสำคัญ: เชื้อราที่เล็บ, Dermoscopy, KOH, PAS, Nail clipping, Nail plate biopsy, PCR

Comparison of dermoscopic findings between dermatophyte and non-dermatophyte onychomycosis.

Monsiya Pongchomporn MD,
Niorn Boonpuen MD,
Kowit Kampirapap MD,
Rataporn Ungpakorn MD,
Isree Juengsamranphong MD,
Sutthirat Reangchainam MT,
Thanaya Pimolrat,
Lalilphathr Thaothaisong MT,
Jeerapa Damrongpokapan MT,
Phanpen Srisuwan PN,
Chantra Choniramitkul,
Chinmanat Tangjaturonrusamee MD.

ABSTRACT:

PONGCHOMPORN M, BOONPUEN N, KAMPIRAPAP K, UNGPAKORN R, JUENGSAMRANPHONG I, REANGCHAINAM S, PIMOLRAT T, THAOTHAISONG L, DAMRONGPOKAPAN J, SRISUWAN P, CHOTNIRAMITKUL C, TANGJATURONRUSAMEE C.

COMPARISON OF DERMOSCOPIC FINDINGS IN THE DIAGNOSIS OF ONYCHOMYCOSIS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICE, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Onychomychosis is the most common nail disorder found in clinical practice. The major causative agents are dermatophytes (DM), non-dermatophytes molds (NDM) and yeasts. The diagnosis to differentiate between DM and NDM onychomycosis is quite impossible without mycology. Fungal culture is the gold standard for definitive diagnosis of onychomycosis. However, fungal cultures are normally incubated after 4 weeks or longer in order to discover slow growing fungi.

Objectives: To evaluate and identify the specific signs of onychomycosis comparing between DM and NDM onychomycosis by using dermoscopy.

Materials and Methods: We conducted across sectional study of 244 consecutive patients who underwent global photography, dermatoscopy, potassium hydroxide (KOH) preparation and fungal culture for onychomychosis at the Institute of Dermatology, Bangkok, Thailand. Two independent blind evaluators assessed the dermoscopic digital images and the third blind evaluator made the final decision on the disagreement results.

Results: Of total 244 patients, 236patients were eligible to enroll in this study. Only 57 patients (23.4%) were identified with a positive fungal culture with 35 DM patients (61.4%) and 22 NDM patients (38.6%). From dermoscopic images, spikes were statistically significant in patients with NDM compared to DM onychomycosis 10(45.4%) vs. 7(20%); p=0.041). Other dermoscopic findings including striae, dots, patches, triangles and color were not statistically significant between two groups.

Conclusions: Dermoscopic examination is a significant asset for the differentiation between DM and NDM onychomycosis.

Key words: Nail apparatus, Dermatophytes, Non-dermatophytes, Onychomycosis, Dermatoscopy, Videodermatoscopy.

บทคัดย่อ:

มณสิญา พงษ์ชมพร อร บุญเผื่อน โกวิท คัมภีรภาพ รัฐภรณ์ อึ้งภากรณ์ อิสรีย์ จึงสำราญพงศ์ สุทธิรัตน์ เรียงชัยนาม ธนัญญา พิมลรัตน์ ลลิลภัทร ท้าวไธสง จิระภา ดำรงโภคภัณฑ์ พรรณเพ็ญ ศรีสุวรรณ จันทรา โชตินิมิตกุล ชินมนัส ตั้งจาตุรนต์รัศมี

การวินิจฉัยเชื้อราที่เล็บระหว่างเชื้อกลากแท้และกลากเทียมด้วยกล้องส่องขยายภาพทางผิวหนัง

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

เชื้อราที่เล็บเป็นโรคที่พบได้บ่อยที่สุดในโรคเล็บทั้งหมด สาเหตุเกิดได้ทั้งจากเชื้อกลากแท้ กลากเทียม และยีสต์ การแยกเชื้อดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยการเพาะเชื้อ ซึ่งใช้เวลานานถึง 4 สัปดาห์หรือนานกว่านั้นในกรณีเชื้อที่โตช้า

วัตถุประสงค์: เพื่อวินิจฉัยแยกโรคเชื้อราที่เล็บที่เกิดจากกลากแท้ และกลากเทียม โดยใช้กล้องส่องขยายภาพทางผิวหนัง

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาภาคตัดขวางในผู้ป่วยที่มีอาการทางคลินิกเข้าได้กับโรคเชื้อราที่เล็บ จำนวนทั้งหมด 244 ราย ที่สถาบันโรคผิวหนัง กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย ผู้ป่วยทุกรายได้รับการถ่ายรูปด้วยกล้องถ่ายภาพปกติ, กล้องส่องขยายทางผิวหนัง, ส่งตรวจ potassium hydroxide(KOH) และส่งเพาะเชื้อรา ภาพจากกล้องส่องขยายภาพทางผิวหนังจะได้รับการประเมินโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่านที่ไม่ทราบผลการเพาะเชื้อและไม่ขึ้นต่อกัน ในกรณีความเห็นไม่ตรงกันแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่ 3 ที่ไม่ทราบผลการเพาะเชื้อจะเป็นผู้ตัดสิน

ผลการศึกษา: พบว่ามีผู้ป่วย 236 รายจากผู้ป่วย 244 รายที่มีอาการเข้าได้กับโรคเชื้อราที่เล็บโดยมีผู้ป่วยที่ให้ผลบวกจากการเพาะเชื้อเพียง 57 ราย คิดเป็น 23.4% โดยเป็นเชื้อกลากแท้จำนวน 35 ราย (61.4%) และกลากเทียมจำนวน 22 ราย (38.6%) ผลจากภาพส่องขยายพบความผิดปกติของเล็บชนิดเส้นแหลม (spikes) ในการติดเชื้อราที่เล็บที่เกิดจากกลากเทียมมากกว่าเกิดจากกลากแท้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบ spikes 10 ราย ในผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อกลากเทียมจำนวน 22 ราย (45.4%) และพบ spikes 7 รายในผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อกลากแท้จำนวน 35 ราย (20%) (p=0.041) พบว่าลักษณะอื่นๆ จากภาพขยายทางผิวหนัง เช่น ริ้วขนาน (striae), จุด, แผ่น, สามเหลี่ยมและสี ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างสองกลุ่ม

สรุปผล: กล้องส่องขยายภาพทางผิวหนังเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการช่วยวินิจฉัยแยกระหว่างเชื้อกลากแท้และกลากเทียมในโรคเชื้อราที่เล็บ

คำสำคัญ: เชื้อราที่เล็บ, กล้องส่องขยายภาพทางผิวหนัง, เชื้อกลากแท้, เชื้อกลากเทียม

Oral Presentations

March 24, 2017

Lotus Suites 11

Session No. 53

Efficacy of antifungal cream versus powder in treatment of fungal foot skin infection and unpleasant foot odor at medical department of Thai naval rating school.

Punyawee Ongsri MD,
Sumanas Bunyaratavej MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Pattachee Ongmahutmongkol MD,
Nattaporn Ariyatanasuporm MD,
Waritch Kobwanthanakun MD,
Kanokwalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

ONGSRI P[*], BUNYARATAVEJ S[**], LEEYAPHAN C[**], ONGMAHAHUTMONGKOL P[*], ARIYATANASUPORN N[*], KOBWANTHANAKUN W[**], KULTHANAN K[**].

EFFICACY OF ANTIFUNGAL CREAM VERSUS POWDER IN TREATMENT OF FUNGAL FOOT SKIN INFECTION AND UNPLEASANT FOOT ODOR AT MEDICAL DEPARTMENT OF THAI NAVAL RATING SCHOOL.

[*]*QUEEN SIRIKIT HOSPITAL, NAVAL MEDICAL DEPARTMENT, ROYAL THAI NAVY, THAILAND.*

[**]*DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, THAILAND.*

Background: Tinea pedis is the most common dermatophytes infection diagnosed in military personnel. Topical antifungal cream preparations may cause greasy sensation compared to dusting powder.

Objective: To compare efficacy, changes of foot odor and sweat among three topical antifungal agents including clotrimazole cream, clotrimazole powder and mixed boric acid and salicylic acid foot powder (mBSFP) in treating tinea pedis.

Materials and Methods: A retrospective study, by reviewing medical records of clinically diagnosed tinea pedis cases who received topical treatment with either one of clotrimazole cream, clotrimazole powder or mBSFP at Thai naval rating school medical department during August – September 2015. We included cases who returned for re-evaluation at 1 and 3 months. Efficacy of each drug is determined by the decrease of the Total Tinea Pedis Score (TTPS) each visit. Changes of foot ordor and sweat were evaluated by self-assessment ordinal score.

Results: Of all 120 cases diagnosed as tinea pedis, 35 were prescribed with 1% clotrimazole cream, 42 with clotrimazole powder and 43 with mBSFP. Each topical antifungal was found to significantly decrease TTPS at 1-month ($p<0.001$). Clotrimazole powder was found to control sweating better than clotrimazole cream and mBSFP ($p=0.039$). Clotrimazole cream and clotrimazole powder were found to significantly reduce foot malodor at 1-month ($p=0.026$), ($p=0.023$) while mBSFP at 3-month period ($p=0.009$).

Conclusion: Efficacy of each drug is the same at 1-month period. Clotrimazole powder reduced perspiration better.

Key words: Tinea pedis, efficacy, antifungal cream, antifungal powder

บทคัดย่อ:

ปุณยวีร์ อ่องศรี[*] สุมนัส บุณยะรัตเวช[**] จรัสศรี ผียาพรรณ[**] ภัททชีว์ องค์มหัทมงคล[**] ณัฐพร อริยธนสุภรณ์[**] วริชญ์ กอบวรรธนะกุล[**] กนกวลัย กุลทนันท์[**]

ประสิทธิภาพของยาต้านเชื้อราในรูปแบบครีมเปรียบเทียบกับรูปแบบแป้งในการรักษาเชื้อราที่เท้าและกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ ที่แผนกแพทย์โรงเรียนชุมพลทหารเรือ

[*]โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ กรมแพทย์ทหารเรือ กองทัพเรือ

[**]ภาควชิาตจวทิยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวทิยาลัยมหิดล

โรคกลากที่เท้าเป็นการติดเชื้อกลากที่พบบ่อยที่สุดในทหาร ยาต้านเชื้อราในรูปแบบครีมอาจทำให้เกิดความรู้สึกเหนอะหนะเปรียบเทียบกับรูปแบบแป้ง

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการรักษา การควบคุมเหงื่อ และกลิ่นเท้า ระหว่าง ยาต้านเชื้อราสามชนิด ได้แก่ โคลไตรมาโซลชนิดครีม ผงแป้งโคลไตรมาโซล และ ผงโรยเท้าผสมกรดบอริกและกรดซาลิซิลิก

วิธีการศึกษา: การศึกษาย้อนหลัง โดยการทบทวนเวชระเบียนผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัย โรคกลากที่เท้าด้วยอาการทางคลินิก ที่เข้ารับการรักษา ที่แผนกแพทย์โรงเรียนชุมพลทหารเรือในช่วงเดือนสิงหาคมถึงพฤศจิกายน ปีพ.ศ.2558 ด้วย ยาต้านเชื้อรา โคลไตรมาโซลชนิดครีม ผงแป้งโคลไตรมาโซล หรือ ผงโรยเท้าผสมกรดบอริกและกรดซาลิซิลิก และกลับมาตรวจติดตามอาการที่ 1 เดือน และ 3 เดือนหลังเริ่มรักษา ประเมินประสิทธิภาพของการรักษาด้วยคะแนน Total Tinea pedis score (TTPS) ที่ลดลงในการตรวจติดตามแต่ละครั้ง ประเมินการควบคุมเหงื่อและกลิ่นเท้าด้วยแบบประเมินอาการด้วยตนเอง

ผลการศึกษา: จากจำนวนผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยด้วยโรคกลากที่เท้า 120 คน มีผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยโคลไตรมาโซลชนิดครีม 35 คน ผงแป้งโคลไตรมาโซล 42 คน และ ผงโรยเท้าผสมกรดบอริกและกรดซาลิซิลิก 43 คน ยาต้านเชื้อราทั้งสามชนิด สามารถลดคะแนน TTPS ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในการตรวจประเมินซ้ำที่ 1 เดือน ($p<0.001$) ผงแป้งโคลไตรมาโซลลดเหงื่อที่เท้าได้ดีกว่า โคลไตรมาโซลชนิดครีมและผงโรยเท้าฯ ($p=0.039$) โคลไตรมาโซลชนิดครีมและผงแป้งลดกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ที่เท้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 1 เดือน ($p=0.026$), ($p=0.023$) ในขณะที่ ผงโรยเท้าฯลดกลิ่นได้ในระยะเวลา 3 เดือน ($p=0.009$)

สรุปผล: ประสิทธิภาพของย้าต้านเชื้อเราในการรักษากลากที่เท้า ไม่ต่างกัน ในระยะเวลา 1 เดือน โคลไตรมาโซลในรูปแบบแป้งสามารถควบคุมเหงื่อที่เท้าได้ดีกว่า

คำสำคัญ: กลากที่เท้า ประสิทธิภาพ ยาต้านเชื้อรา รูปแบบครีม รูปแบบแป้ง

Adult tinea capitis: epidemiology, causative organisms and clinical manifestations.

Pimchaya Udomphan MD,
Sumanas Bunyaratavej MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Lalita Matthapan BSc,
Kamonpan Lertrujiwanit BSc.

ABSTRACT:

UDOMPHAN P, BUNYARATAVEJ S, LEEYAPHAN C, PATTANAPRICHAKUL P, MATTHAPAN L, LERTRUJIWANIT K.

ADULT TINEA CAPITIS: EPIDEMIOLOGY, CAUSATIVE ORGANISMS AND CLINICAL MANIFESTATIONS.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Tinea capitis most commonly occur in children. However, tinea capitis in adult is not rare. Study about adult tinea capitis was limited.

Objectives: This study aimed to evaluate epidemiology, causative organisms and clinical manifestations of adult tinea capitis.

Materials and Methods: Retrospective chart review and telephone interview were performed in patients aged > 18 years and diagnosed with tinea capitis attending in outpatient dermatology clinic at Siriraj Hospital, Mahidol University during June 2007 to July 2016.

Results: Total 66 adult patients with clinical diagnosis of tinea capitis and positive KOH examination were found with mean incidence 7/1000 persons/year. Only 46 patients that had positive fungal culture were included. Mean age was 54 years old and 84.8% were females. The common presenting symptoms were itching (73.9%) and hair loss (32.6%). Alopecia and scale were the leading signs found from physical examinations. Thirty four (74%) patients were concomitantly diagnosed with glabous skin infection at other sites. *Trichophyton rubrum* (37%) was found to be predominant causative organism. Comparing with tinea capitis caused by *M. canis andT. tonsurans*, those caused by *T. rubrum* and *T. mentagrophyte* was significantly associated with simultaneous tinea corporis (p-value 0.012) and microscopic examination demonstrated only branching septate hyphae without hair involvement (p-value 0.035). Pain symptom and pustule were significantly found in patients caused by zoophilic dermatophytes comparing with anthropophilic organisms.

Conclusion: Adult tinea capitis was infrequent. Causative organism was different from children. Concomitant fungal skin infection at other sites was common therefore whole body skin examination should be routinely applied in adult patients with tinea capitis.

Key words: adult tinea capitis, concomitant fungal skin infection, adult

บทคัดย่อ:

พิมพ์ชยา อุดมพันธุ์ สุมนัส บุณยะรัตเวช จรัสศรี ฬียาพรรณ เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล ลลิตา มัฏฐาพันธ์ กมลพรรณ เลิศรุจิวณิช

ระบาดวิทยาลักษณะเชื้อก่อโรคและความสัมพันธ์ทางคลินิคของโรคกลากที่ศีรษะในผู้ใหญ่

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคกลากที่ศีรษะพบบ่อยที่สุดในเด็กแต่อย่างไรก็ตามในผู้ใหญ่พบได้ไม่น้อยแต่ข้อมูลเกี่ยวกับโรคกลากที่ ศีรษะในผู้ใหญ่ยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาระบาดวิทยาเชื้อก่อโรคและลักษณะอาการทางคลินิกของผู้ป่วยโรคกลากที่ศีรษะ ในผู้ใหญ่

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาย้อนหลังโดยสืบค้นจากข้อมูลทางเวชระเบียนและการโทรศัพท์ สัมภาษณ์ผู้ป่วยโรคกลากที่ศีรษะที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปที่เข้ารับการรักษา ณ แผนกผู้ป่วยนอก หน่วยตรวจโรคผิวหนัง ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตรศิริราชพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2550 ถึงเดือนกรกฎาคม 2559

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีอาการของโรคกลากที่ศีรษะร่วมกับตรวจพบเชื้อราจากการส่องกล้องจุลทรรศน์ ทั้งหมด 66 ราย ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยอุบัติการณ์ของโรคเพียง 7 รายต่อประชากร 1000 รายต่อปี โดยมีผู้ป่วย 46 ราย ที่ยืนยันการวินิจฉัยโรคกลากที่ศีรษะจากการเพาะเชื้อรา อายุเฉลี่ยของผู้ป่วย 54 ปี เป็นเพศหญิง 84.8 เปอร์เซนต์ อาการที่พบบ่อยคืออาการคัน (73.9%) และอาการผมหลุดร่วง (32.6%) ผมร่วงและขุ่ยที่หนังศีรษะเป็นอาการแสดง ที่พบจากการตรวจร่างกายได้บ่อย 34 (74%) รายพบมีการติดเชื้อกลากที่ศีรษะร่วมกับผิวหนังส่วนเรียบที่ไม่มีขน เชื้อที่เป็นสาเหตุของโรคกลากที่ศีรษะในผู้ใหญ่ที่พบบ่อยที่สุดคือ *Trichophyton rubrum* (37%) เมื่อเทียบกับเชื้อ *M. canis* และ *T. tonsurans,* โรคกลากที่ศีรษะจากเชื้อ *T. rubrum* และ *T. mentagrophyte* มีความสัมพันธ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติกับการติดเชื้อกลากที่ลำตัวร่วมด้วย (p-value 0.012) และการตรวจทางกล้องจุลทรรศน์พบเพียง สายราแต่ ไม่พบการลุกลามของเชื้อเข้าไปในเส้นผม (p-value 0.035) อาการปวดและการตรวจพบตุ่มหนองนั้นมี ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มเชื้อราที่มีแหล่งที่อยู่ในสัตว์เมื่อเทียบกับกลุ่มเชื้อราที่มีแหล่งที่อยู่ในคน

สรุปผล: โรคกลากที่ศีรษะในผู้ใหญ่พบไม่บ่อย เชื้อก่อโรคแตกต่างจากในเด็กโดยพบการติดเชื้อกลากที่ ผิวหนังตำแหน่งอื่นร่วมด้วยได้บ่อย ดังนั้นการตรวจร่างกายระบบผิวหนังโดยละเอียดจึงเป็นสิ่งจำเป็นในผู้ป่วย โรคกลากที่ศีรษะในผู้ใหญ่ทุกคน

คำสำคัญ: โรคติดเชื้อกลากที่ศีรษะในผู้ใหญ่, การติดเชื้อร่วมของกลากที่ผิวหนัง, ผู้ใหญ่

Treatment of Pitted Keratolysis in Thai Naval Rating Cadets: 4%Erythromycin Gel VS 4% chlorhexidine scrub.

Sittiroj Arunkajohnsak MD,
Sumanas Bunyaratavej MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Punyawee Ongsri MD,
Pattriya Chanyachailert MD,
Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

ARUNKAJOHNSAK S, BUNYARATAVEJ S, PATTANAPRICHAKUL P, LEEYAPHAN C, ONGSRI P, CHANYACHAILERT P, KULTHANAN K.

TREATMENT OF PITTED KERATOLYSIS IN THAI NAVAL RATING CADETS: 4%ERYTHROMYCIN GEL VS 4% CHLORHEXIDINE SCRUB.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pitted keratolysis (PK) is a common disease in the military personnels. There is no evidence-based medicine study indicating the best therapeutic option.

Objectives: To compare the treatment outcomes between 4%erythromycin gel and 4%chlorhexidine scrub for pitted keratolysis

Materials and Methods: Questionnaires and feet examination was done in the first year naval rating cadets. Participants were randomized into 2 groups: one was treated with 4%erythromycin gel and the other was treated with 4%chlorhexidine scrub for 1 month. Self-assessment questionnaires were evaluated at 1 month and 2 months after treatment.

Results: There were 125 participants diagnosed with PK included in this study. Eighty percent and 73.9% reported improvement of PK at 1 month after treatment with the 4%erythromycin gel and 4%chlorhexidine, respectively. There was no statistical significance of improvement between two groups. Regarding foot odor, the improvement of visual analogue score was significant difference between baseline and 2 months after treatment. There was no statistical difference between two groups of treatment at 1month and 2 month for foot odor.

Conclusion: Treatment of PK with 4%chlorhexidine scrub has comparable outcome with 4%erythromycin gel. The significant improvement of foot odor is significant at 2 months after treatment in both groups.

Key words: Pitted keratolysis, 4%Erythromycin gel, 4%Chlorhexidine scrub

บทคัดย่อ:

สิทธิโรจน์ อรุณขจรศักดิ์ สุมนัส บุณยะรัตเวช เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล จรัสศรี พียาพรรณ ปุณยวีร์ อ่องศรี ภัทริยา จรรยาชัยเลิศ กนกวลัย กุลทนันทน์

การรักษาโรค PITTED KERATOLYSIS ในนักเรียนจ่าทหารเรือด้วยยา 4%ERYTHROMYCIN GEL เทียบกับ 4%CHLORHEXIDINE SCRUB

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรค pitted keratolysis เป็นปัญหาที่พบบ่อยในกลุ่มทหาร และยังไม่มีแนวทางการรักษาที่มีหลักฐานรองรับชัดเจน

วัตถุประสงค์: เปรียบเทียบผลการรักษาโรค pitted keratolysis ด้วย 4%erythromycin gel กับ 4%chlorhexidine scrub

วิธีการศึกษา: นักเรียนจ่าทหารเรือชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ได้รับการตรวจเท้า และให้ตอบแบบสอบถามประเมินโรค pitted keratolysis แบ่งให้การรักษาด้วยวิธีการสุ่มเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่รักษาด้วย 4% erythromycin gel และกลุ่มที่รักษาด้วย 4% chlorhexidine scrub โดยให้ใช้ยาเป็นเวลา 1 เดือน ประเมินติดตามผลการรักษาโดยใช้แบบสอบถาม ที่ 1 เดือน และ 2 เดือนหลังเริ่มการรักษา

ผลการศึกษา: นักเรียนจ่าทหารเรือได้รับการวินิจฉัยโรค pitted keratolysis และเข้าร่วมการศึกษาวิจัยจำนวน 125 คน พบว่าผื่นฝ่าเท้าดีขึ้น 80.8% ในกลุ่มที่รักษาด้วย 4%erythromycin gel และ 73.9%ในกลุ่มที่รักษาด้วย 4% chlorhexidine โดยไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของการรักษา 2 กลุ่ม พบว่ากลิ่นเท้าดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 2 เดือนเทียบกับก่อนได้รับการรักษา โดยไม่พบความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของกลิ่นเท้าในการรักษา 2 กลุ่มทั้งที่ 1 เดือนและ 2 เดือน

สรุปผล: ผลการรักษาโรค pitted keratolysis ด้วยยา 4%erythromycin gel ไม่แตกต่างกับ 4%chlorhexidine scrub โดยสามารถพบความแตกต่างของกลิ่นเท้าที่ 2 เดือนหลังได้รับการรักษาในทั้งสองตัวยา

คำสำคัญ: Pitted keratolysis, 4%Erythromycin gel, 4%Chlorhexidine scrub

Safety and efficacy of fermented olive tree leaf extract for treatment of chronic paronychia and *Neoscytalidium dimidiatum* onychomycosis: A pilot study.

Sumanas Bunyaratavej MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Pattriya Chanyachailert MD,
Chuda Rujitharanawong MD,
Waritch Kobwanthanakun MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Lalita Matthapan BSc,
Kamonpan Lertrujiwanit BSc.

ABSTRACT:

BUNYARATAVEJ S, LEEYAPHAN C, CHANYACHAILERT P, RUJITHARANAWONG C, KOBWANTHANAKUN W, PHAITOONWATTANAKIJ S, MATTHAPAN L, LERTRUJIWANIT K.

SAFTETY AND EFFICACY OF FERMENTED OLIVE TREE LEAF EXTRACT FOR TREATMENT OF PARONYCHIA AND NEOSCYTALIDIUM DIMIDIATUM ONYCHOMYCOSIS: A PILOT STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Chronic paronychia and non-dermatophyte onychomycosis is the common nail infections worldwide. *Olea europaea* leaf extract has been reported of antifungal property in vitro studies.

Objective: To evaluate the efficacy and safety of *Olea europaea* leaf extract for treatment of chronic paronychia and *Neoscytalidium dimidiatum* onychomycosis

Materials and Methods: This prospective pilot study was conducted in patients with either chronic paronychia or *N. dimidiatum* onychomycosis. *Olea europaea* leaf extract was applied twice a day. Assessment parameters were evaluated at baseline, 2-, 4-, and 6-months.

Results: A total of 9 chronic paronychia patients and 9 *N. dimidiatum* onychomycosis patients were included. Mean age (SD) was 64±9 years. Concerning chronic paronychia, thumb nail was common affecting site. Mean severity grading at baseline was grade 3. *Candida albicans* revealed in 6 (66.7%). Comparing with baseline, severity of chronic paronychia was significantly reduced within 6 months after treating with *Olea europaea* leaf extracts ($p = 0.021$). Mycological cure for chronic paronychia was 56% at 6 months after treatment. For *N. dimidiatum* onychomycosis, all affected on big toenails. Mean normal nail length at baseline was 7.1 (±1.2) mm, which significantly improved after 6 months treatment as 8.9 (±0.8) mm with $p = 0.016$. Mycological cure for onychomycosis was 33% at 6 months after treatment. No adverse events were observed in this study.

Conclusion: *Olea europaea* leaf extract was shown to be an effective and safe alternative topical treatment for chronic paronychia from *Candida spp.* infection and *Neoscytalidium dimidiatum* onychomycosis.

Key words: olive tree, *Olea europaea*, chronic paronychia, onychomycosis, *Neoscytalidium dimidiatum*

บทคัดย่อ:

สุมนัส บุณยะรัตเวช จรัสศรี พียาพรรณ ภัทริยา จรรยาชัยเลิศ ชุดา รุจิธารณวงศ์ วริชญ์ กอบวรรธนะกุล สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ ลลิตา มัฏฐาพันธ์ กมลพรรณ เลิศรุจิวณิช

ความปลอดภัยและประสิทธิผลของสารสะกัดจากใบมะกอกหมักในการรักษาโรคเล็บอักเสบเรื้อรังและโรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ *NEOSCYTALIDIUM DIMIDIATUM*: การศึกษานำร่อง

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรังและโรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ non-dermatophyte เป็นโรคการติดเชื้อราที่เล็บที่พบบ่อยทั่วโลก สารสกัดจากใบ *Olea europaea* มีรายงานคุณสมบัติต้านเชื้อราจากการศึกษาในหลอดทดลอง

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิผลและความปลอดภัยของสารสกัดจากใบ *Olea europaea* ในการรักษาโรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรังและโรคเชื้อราที่เล็บจาดเชื้อ *Neoscytalidium dimidiatum*

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษานำร่องไปข้างหน้าในผู้ป่วยโรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรังและโรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ *N. dimidiatum* สารสกัดจากใบ *Olea europaea* ให้ใช้ทาที่เล็บวันละ 2 ครั้ง ผู้ป่วยจะได้รับการประเมินวันแรกก่อนทำการรักษา และที่ 2, 4 และ 6 เดือนหลังรักษา

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยโรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรัง 9 ราย และ โรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ *N. dimidiatum* 9 ราย เข้าร่วมการศึกษา อายุเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) เท่ากับ 64±9 ปี ในผู้ป่วยโรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรังพบที่นิ้วโป้งเล็บมือมากที่สุด ค่าเฉลี่ยระดับความรุนแรงที่ก่อนการรักษาเท่ากับระดับ 3 พบการติดเชื้อ *Candida albicans* ในผู้ป่วย 6 ราย (66.7%) ระดับความรุนแรงของโรคลดลงอย่างมีนัยสำคัญใน 6 เดือนหลังใช้ยาเมื่อเทียบกับก่อนรักษา (p = 0.021) และผู้ป่าย 56% ตราจเพาะเชื้อไม่พบเชื้อรา สำหรับโรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ *N. dimidiatum* พบบริเวณเล็บนิ้วโป้งเท้าทั้งหมด ค่าเฉลี่ยความยาวเล็บปกติที่ก่อนการรักษาเท่ากับ 7.1 (±1.2) มม. ซึ่งมีความยาวเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ 6 เดือนหลังการรักษาเท่ากับ 8.9 (±0.8) มม. (*p* = 0.016) และผู้ป่วย 33% ตรวจไม่พบเชื้อราจากการเพาะเชื้อ นอกจากนี้ยังไม่พบผลข้างเคียงจากยาในการศึกษานี้

สรุปผล: สารสกัดจากใบ *Olea europaea* พบมีประสิทธิผล และปลอดภัย เป็นยาทาอีกทางเลือกหนึ่งในการรักษาโรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรังจากเชื้อ *Candida spp.* และโรคเชื้อราที่เล็บจากเชื้อ *Neoscytalidium dimidiatum*

คำสำคัญ: ต้นมะกอก, โอเลีย ยูโรเปีย, โรคจมูกเล็บอักเสบเรื้อรัง, โรคเชื้อราที่เล็บ, นีโอไซทาลีเดียม ดิมิไดอะทัม

PCR-based diagnosis of *Neoscytalidium dimidiatum* infection using internal transcribed spacer 1 region of nuclear ribosomal DNA primers.

Charussri Leeyaphan MD,
Koichi Makimura MD PhD,
Chiaki Yamanishi MD,
Sumanas Bunyaratavej MD,
Carren Hau MD PhD,
Yayoi Tada MD PhD,
Wichit Suthammarak MD PhD,
Supannee Kaewsutthi MSc,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Shinichi Watanabe MD PhD.

ABSTRACT:

LEEYAPHAN C,[*,,***] MAKIMURA K,[*] YAMANISHI C,[*] BUNYARATAVEJ S,[**] HAU C,[***] TADA Y,[***] SUTHAMMARAK W,[****] KAEWSUTTHI S,[****] PHAITOONWATTANAKIJ S,[**] WATANABE S.[***]**

PCR-BASED DIAGNOSIS OF *NEOSCYTALIDIUM DIMIDIATUM* INFECTION USING INTERNAL TRANSCRIBED SPACER 1 REGION OF NUCLEAR RIBOSOMAL DNA PRIMERS.

[*]*LABORATORY OF SPACE AND ENVIRONMENT MEDICINE, GRADUATE SCHOOL OF MEDICINE, TEIKYO UNIVERSITY, TOKYO, JAPAN.*

[**]*DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

[***]*DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, GRADUATE SCHOOL OF MEDICINE, TEIKYO UNIVERSITY, TOKYO, JAPAN.*

[****]*DEPARTMENT OF BIOCHEMISTRY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: *Neoscytalidium dimidiatum* is an important causative organism for nondermatophyte (NDM) skin and nail infection worldwide. Difficulties in treatment and drug resistance have been reported in *N. dimidiatum* infection.

Objectives: To develop *N. dimidiatum*-specific single PCR-based identification with DNA sequences of nuclear ribosomal internal transcribed spacer (ITS) 1 region primers to facilitate the rapid and accurate detection of *N. dimidiatum*.

Materials and methods: *N. dimidiatum*-specific PCR primers were designed based on the sequence of the internal transcribed spacer 1 region, which is located between 18S and 5.8S nuclear rDNA. Fungal DNA extracted from dermatophyte (DMP) and non-dermatophyte (NDM) colonies grown on culture plates and from clinical specimens were used for primer sensitivity and specificity analysis.

Results: Using *N. dimidiatum*-specific PCR primers, the PCR product was amplified from two standard strains of *N. dimidiatum*, and there was no expression from other DMP or NDM species. Regarding sensitivity, this PCR method was able to detect 10 pg of *N. dimidiatum* DNA with ethidium bromide staining and could detect *N. dimidiatum* in clinical samples.

Conclusions: This newly developed *N. dimidiatum*-specific PCR identification system is rapid, sensitive, and specific. This diagnostic method will facilitate early and accurate diagnosis and accelerate appropriate treatment in patients with *N. dimidiatum* infection.

Key words: *Neoscytalidium dimidiatum*, *N. dimidiatum* infection, *N.dimidiatum*-specific primers, PCR-based diagnosis, nondermatophytes, NDMs

บทคัดย่อ:

จรัสศรี ฟียาพรรณ[*,,***] KOICHI MAKIMURA[*] CHIAKI YAMANISHI[*] สุมนัส บุณยะรัตเวช[**] CARREN HAU[***] YAYOI TADA[***] วิชิต สุธรรมารักษ์[****] สุพรรณี แก้วสุทธิ[****] สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ[**] SHINICHI WATANABE[***]**

การตรวจวินิจฉัยการติดเชื้อ *NEOSCYTALIDIUM DIMIDIATUM* โดยใช้ตำแหน่งอินเทอร์นอล ทรานสคริป สเปซเซอร์ 1 ของ นิวเคลียร์ ไรโบโซมอล ดีเอ็นเอไพรเมอร์

[*]เวชศาสตร์อวกาศและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนแพทย์ มหาวิทยาลัยเทเคียว โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

[**]ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

[***]ภาควิชาตจวิทยา โรงเรียนแพทย์ มหาวิทยาลัยเทเคียว โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

[****]ภาควิชาชีวเคมี คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

Neoscytalidium dimidiatum เป็นเชื้อก่อโรคสำคัญในการติดเชื้อกลากเทียมที่ผิวหนังและเล็บทั่วโลก ซึ่งยากต่อการรักษาและพบปัญหาเชื้อ *N. dimidiatum* ดื้อยา

วัตถุประสงค์: การศึกษาเกี่ยวกับการตรวจหาเชื้อ *N. dimidiatum* โดยวิธีปฏิกิริยาลูกโซ่พอลิเมอเรส (polymerase chain reaction; PCR) โดยใช้คู่ไพรเมอร์ที่คิดค้นมาจากส่วน nuclear ribosomal internal transcribed spacer (ITS) 1 ของลำดับเบสดีเอ็นเอของเชื้อรา *N. dimidiatum* เพื่อเพิ่มความเร็วและความถูกต้องในการตรวจหาเชื้อ *N. dimidiatum*

วิธีการศึกษา: ไพรเมอร์ที่มีความจำเพาะกับเชื้อ *N. dimidiatum* ถูกออกแบบโดยขึ้นกับลำดับเบสของ อินเทอร์นอล ทรานสคริป สเปเซอร์ 1 ซึ่งอยู่บริเวณนิวเคลียร์ไรโบโซมอลดีเอ็นเอชนิด 18 เอส และ 5.8 เอส เพื่อใช้ตรวจสอบดีเอ็นเอของเชื้อราที่สกัดจากเชื้อโคโลนีกลากแท้และกลากเทียมในถาดเพาะเชื้อและของขุยจากผิวหนังและเล็บ เพื่อวิเคราะห์ความไวและความจำเพาะของไพรเมอร์

ผลการศึกษา: เมื่อตรวจสอบด้วยเทคนิคปฏิกิริยาลูกโซ่พอลิเมอเรสโดยใช้คู่ไพรเมอร์ในการตรวจสอบเชื้อ *N. dimidiatum* พบว่า มีเพียงเชื้อ *N. dimidiatum 2* สายพันธ์ เท่านั้นที่สามารถเพิ่มปริมาณสารดีเอ็นเอและแสดงแถบสารดีเอ็นเอ ด้านความไว ความเข้มข้นต่ำที่สุดที่คู่ไพรเมอร์สำหรับการตรวจสอบเชื้อ *N dimidiatum* สามารถตรวจสอบเชื้อได้คือ 10 *pg* โดยใช้การย้อมเอธิเดียม โบรไมด์ นอกจากนั้นสามารถตรวจหา *N. dimidiatum* ในตัวอย่างขุยได้

สรุปผล: การตรวจหาเชื้อ *N. dimidiatum* วิธีใหม่นี้ มีความเร็ว ความไวและความจำเพาะ การวินิจฉัยวิธีนี้ช่วยทำให้สามารถวินิจฉัยได้เร็วและถูกต้อง และทำให้คนไข้ที่ติดเชื้อ *N. dimidiatum* ได้รับการรักษาที่เหมาะสมรวดเร็วขึ้น

คำสำคัญ: *Neoscytalidium dimidiatum*, การติดเชื้อ *N. dimidiatum*, ไพรเมอร์ที่จำเพาะต่อ *N.dimidiatum*, วิธีปฏิกิริยาลูกโซ่พอลิเมอเรส, กลากเทียม